ELLEN JENKINS

Aurul amiezii

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Theresa stătea la umbra castanilor, la una din mesele grădinii-restaurant din Kapuzinerberg din Salzburg, ţinând în mână ultima scrisoarea primită din Noua Zeelandă, ştiind că acesta era momentul de care se temuse, starea conflictuală... între loialitatea faţă de Noua Zeelandă, căminul ei, şi cea datorată Austriei, patria strămoşilor, ţara care o vindecase de mânia şi de amărăciunea provocate de Murdoch.

Cu gândurile aiurea, lăsă scrisoarea să cadă pe masă, iar cu degetele mâinii drepte atinse, în trecere, degetul pe care strălucise cândva smaraldul.

Spre norocul ei, nu prea erau turişti. Stătea singură la masă. Ziua de august se dovedise excesiv de călduroasă, aşa că puţină lume se aventurase să urce pâna la Franziski Schloss. Putea să cugete în linişte, deşi îi era foarte clar că nu exista alternativă, trebuia să se întoarcă acasă. Gândul că, dacă n-ar fi făcut-o, s-ar fi putut să n-o mai vadă niciodată pe Trudi era insuportabil. Trudi, care-i fusese mereu alături, toată viaţa. Bunica perfectă, dacă lăsa deoparte faptul că nu erau rude de sânge.

Trudi şi poveştile despre vechiul Salzburg, aşa cum arăta în îndepărtata ei copilărie. Nu împlinise decât optsprezece ani, când arhiducele Franz Ferdinand fusese asasinat la Sarajevo şi omenirea o luase razna. La sfârşitul războiului, tânăra, vesela Trudi devenise deja

văduvă. Abia după ce un neozeelandez, venit să viziteze pământul strămoşesc, o luase de soţie şi o dusese departe de ororile războiului, cunoscuse din nou fericirea.

Acolo, în centrul provinciei Otago, la umbra crestelor care-i aminteau de îndrăgiţii munţi de acasă, unde un înaintaş al soţului făcuse avere în fabuloasele câmpuri aurifere, Trudi prinsese noi rădăcini. Dintre toţi membrii familiei, devenise cea mai iubită şi mai respectată. Păruse să nu cunoască efectele trecerii timpului, dar acum, la şaptezeci şi şapte de ani, era pe cale să-şi încheie socotelile cu viaţa.

Un străin, citind scrisoarea, probabil că n-ar fi perceput senzaţia de încheiere a unei epoci. Insă asupra celor care o cunoscuseră pe micuţa şi energica Trudi, vestea avea rezonanţă de dangăt funebru. Dacă vorbele n-ar fi fost suficiente, faptul că mama Theresei terminase scrisoarea îi confirma toate temerile.

Epistolele ei fuseseră mereu vesele, pline de viaţă şi de gratitudine pentru micile bucurii care-i compensaseră tinereţea pierdută şi neputinţa de a aduce copii pe lume. Iubise Noua Zeelandă, tărâmul libertăţii, şi rudele prin alianţă care supliniseră lipsa celor dragi, pierduţi în război. Işi construise o nouă tradiţie, populată cu lucruri de mult stabilite, respingând schimbarea, fericită să rămână în preajma acelor munţi de adopţie, cufundată în istoria familiei soţului, a pionieratului şi a căutătorilor de aur.

Acum însă, vorbea cu nepăsare despre un cămin de bătrâni. Şi nici măcar unul situat în Queenstown, acolo unde lacul Wakatipu îşi legăna undele albastre, unde se zăreau vârfurile înzăpezite ale munţilor Remarcable, zimţuite de pinii întunecaţi; unde oile şi vacile păşteau pe pajiştile văluri te, iar timpul se depăna în cicluri fără sfârşit. Trudi scrisese: "nu vreau să devin o povară pentru vreunul dintre cei dragi mie, cu atât mai puţin pentru mama ta, liebling, care este desigur cea mai scumpă fiică vitregă pe care ar putea-o visa cineva şi a făcut-o pe o străină să se simtă iubită şi primită. Există un cămin foarte bun la Invercargill, iar când cineva ajunge la vârsta mea, ce mai

contează unde locuieşte?

Are nevoie doar de un pat, un scaun confortabil şi o carte de citit, pe înserate."

Doar! Numai atât, pentru Trudi! Cea care, atunci când Theresa plecase de acasă, cu doi ani în urmă, nu pregeta să mulgă vacile manual, să hrănească găinile, să-şi îngrijească gâştele, să plivească în grădină şi să-şi repare chiar acoperişul, dacă nu s-ar fi găsit nimeni s-o oprească. Mai mult, Invercargill era situat la şes. Era de neconceput să ţi-o închipui pe Trudi departe de munţi.

"Bătrânul Chess a murit luna trecută. L-am îngropat sub gutui, acolo unde obişnuia să se încolăcească la picioarele lui Emil. Dar Ferdinand va trebui probabil eutanasiat. Maică-ta l-ar lua la ea, dar o pisică se ataşează de casă întotdeauna şi ar fi teribil de nefericit, mereu stingher şi singuratic."

Trudi reluase scrisoarea peste două zile:

"Iartă-mă că n-am apucat s-o termin, Maria Theresa. N-am mai reuşit. Casa era de plină praf, dar am fost prea obosită să fac ordine şi curăţenie. Au fost nişte vânturi straşnice, iar tatăl tău ieşise la arat. Pe mobila asta veche şi închisă la culoare, praful se aşază imediat. De mult ar fi trebuit să modernizez casa. Dar locul va fi excelent pentru a construi o locuinţă nouă, i-am spus lui taică-tu. Un adăpost pentru o familie de angajaţi. Sunt grozav de obosită, liebling. Cred că am s-o las pe maică-ta să termine scrisoarea. Cred că ea are destule noutăţi de comunicat. Mie nu-mi mai trece nimic prin minte. Ochii au început să-mi joace feste. Poate că cei de la Invercargill o să-mi facă rost de alţi ochelari. N-am cum să ajung la consultaţie în Queenstown. Transmite urări mătuşii Evelina şi unchiului Ernest, lui Anton şi." Acolo se termina partea scrisă de Trudi.

"Tru a adormit în vreme ce-ţi scria, Tess, iar când s-a trezit, cred că uitase că n-a încheiat propoziţia. Bănuiesc, voia să adauge: ... lui Nik, lui Peter şi Annei. Probabil că ai ghicit că a îmbătrânit brusc. îmi închipui că şi-a pierdut interesul pentru viaţă

după ce a aflat că n-aveai să te căsătoreşti cu Rudi. I-ai fost mereu dragă şi îţi dorea toată fericirea. Poate c-o însufleţea gândul că eşti pe cale să te măriţi cu un conaţional. Sărăcuţa, mi-a spus: întâi l-a respins pe Murdoch, iar acum a fost părăsită de Rudolf. Degeaba am încercat să-i demonstrez că nu mai eşti îndrăgostită. Dar poate că va uita şi asta. S-a cam senilizat.

Totuşi, are o voinţă neclintită. I-am rugat pe cei din Invercargill s-o amâne cât mai mult. Mă tem însă că, într-o bună zi, o să plece de capul ei. Nu vrea să ne fie povară.

Apropo, Murdoch a fost câteva luni în Canada. Cred că are de gând ca în viitor să predea în Anglia şi-n Scoţia. Am aflat dintr-o scrisoare de-a Geraldinei, aşa că s-ar putea să-ţi fi comunicat şi ţie. Nu-i departe de ea, la vreo două sute de mile, dar la dimensiunile Canadei, distanţa e nesemnificativă. A trecut pe la ea. Trebuie să plec. Dorm vizavi, la Cloudy Hill, şi trebuie să ajung înainte de lăsarea serii, altfel Tru se frământă. Cred că ăsta-i motivul pentru care a solicitat un loc la azil. După ea, ar trebui să stau acasă, cu Rod şi cu băieţii. Uneori, vin şi ei la Cloudy Hill pentru cină, dar în general preferă propriul cămin, aşa că le las mâncarea în cuptor. Vremea este cam răcoroasă. Ce ciudat, dacă te gândeşti că acolo unde eşti e insuportabil de cald. Aseară, am întârziat, iar Tru adormise în fotoliu, focul se stinsese şi mâinile ei erau teribil de reci şi de albe. Trebuie s-o iau din loc, iubire. Mama.”

Theresa îşi sprijini bărbia în podul palmei şi privi în zare. îşi mai turnă o porţie de cafea. Niciodată nu-i trecuse prin minte să se mărite cu Rudolf. Era fiul vecinilor mătuşii Evelina, instructor de schi, venit pentru sezonul de iarnă la Coronet Peak, lângă Queenstown, în iunie. Luna în care aflase despre Murdoch. Rudolf fusese o modalitate de a scăpa cu mândria neşifonată. Abia fusese părăsit şi el, aşa că pretinsese că s-a îndrăgostit şi-l urmase la Salzburg, trăgând la mătuşa Evelina, ale cărei fete erau măritate şi care se bucurase enorm s-o primească. încercase să se sugestioneze că a scăpat de sentimentele pentru Murdoch, că

peisajul schimbat şi feţele acelea noi, precum şi problemele de acomodare cu predarea în altă ţară erau suficiente ca să i-l scoată din minte.

îi plăcea să predea limba engleză şi istoria, precum şi ocazia de a-şi perfecţiona germana, în acel oraş al muzicii, al culturii. îşi ocupase timpul cu o mulţime de activităţi instructive. Austria era plasată în miezul continentului şi vizitase aproape toată Europa. în marea majoritate a timpului fusese fericită, chiar dacă - ei bine, chiar dacă nu mai colinda înălţimile. Dar iubirea nu-i singurul lucru important, îşi spunea ea cu îneverşunare.

Acum că Murdoch nu se mai afla în Noua Zeelandă, îi va fi mult mai uşor să revină acasă. Dar asta mai însemna şi că nu putea da o raită prin Canada, s-o vadă pe Geraldine. Era normal ca Murdoch Gunn să se afle unde nu trebuie, în cel mai prost moment! Nu-i ajunsese că-i încurcase viaţa, îşi vârâse coada şi-n prietenia cu Geraldine. Cea care plânsese amarnic când îi dezvăluise Theresei adevărul despre Murdoch. Se dovedise plină de curaj şi avusese dreptate. Mult mai bine să afli înainte de căsătorie, decât după. Şi totuşi, asta le afectase amiciţia. Nu era corect faţă de Geraldine. Probabil că prietena îşi imaginase cum vor evolua lucrurile, dar îşi asumase riscul. Mai apoi, de fiecare dată când o vedea pe Geraldine, Theresa simţea că se închide în sine, ca în faţa unei suferinţe iminente.

însă după doi ani, venise vremea să reia legăturile de prietenie. Nu mai era mult până la vacanţa şcolară şi plănuise să-şi petreacă vreo două săptămâni cu Geraldine, să viziteze acea parte a Canadei. Dar în situaţia actuală, ştia că n-avea să rişte o întâlnire cu Murdoch. Se va întoarce acasă, dar va face escală la Los Angeles şi va traversa Pacificul.

îşi ridică bărbia, îşi împinse spre ceafa părul de culoarea mierii - ei bine, cu asta basta! Decizia fusese luată.

Exact în acel moment îşi auzi numele. Vocea aceea şi pronunţia inconfundabilă! Dar era imposibil. Ce să caute glasul lui Murdoch aici, pe creasta Kapuzinerberg. Doar se afla în Canada!

însă el era acolo. Cumva, se materializase în spatele ei şi era posesorul paşilor pe care nu-i recunoscuse. Spunea:

- Theresa? Maria Theresa?

Nu se întoarse brusc, aşa cum ar fi fost de aşteptat. încremeni. Apoi, pivotă încetişor. Simţea că-şi pierduse toată culoarea din obraji şi se dispreţuia pentru această dezvăluire a propriilor sentimente.

Murdoch se afla acolo, iar ea îşi simţi inima copleşită de bucurie, ca întotdeauna, însă amestecată cu durere. Reuşi să-l întmpine pe un ton destul de obişnuit:

- Ceruri! Tu! Tocmai citeam într-o scrisoare de acasă că predai în Canada.

- Este depăşită, dar am trecut pe acolo. Eram în drum spre Europa.

- Spre Europa, sau spre Austria?

De sub sprâncenele şaten, ochii lui cafenii exprimau un uşor amuzament, dar complet lipsit de amabilitate.

- Adică, dacă am venit în căutarea ta? Nu.

Theresa răspunse la ironie cu aceeaşi monedă.

- întrebarea mea nu era indiscretă. Cât de vanitoşi sunt bărbaţii! Parcă erai lingvist? Mi-am închipuit că ai dorit să predai pe continent, ca şi mine, spre deosebire de majoritatea neozeelandezilor care se duc direct în Marea Britanie.

- Ah, sunt aici de o lună. Am traversat Dunărea, am petrecut o vreme la Viena, desfătându-mă cu muzică, am colindat pădurile şi am rămas destul de mult la Heiligenblut. Ai ajuns acolo?

Heiligenblut, cu legenda sângelui sfânt care-i împrumutase chiar numele, cu magnificul Grossglockner ridicându-şi fruntea înzăpezită deasupra pajiştilor înflorite, cu veselele costume populare austriece, cu pacea absolută a micului cimitir cocoţat pe versantul unei coline, cu vârful subţire al clopotniţei dominând valea, dar nesemnificativ în faţa crestelor muntoase înconjurătoare... cimitirul acela plin de fotografiile celor dispăruţi, aplicate pe crucile de piatră. Locul părea atât de potrivit pentru

odihnă veşnică.

închise ochii, amintindu-şi cu încântare priveliştea.

- Dintre toate, locul acela este cel mai drag inimii mele.

Privirea lui era cercetătoare, tăioasă.

- Parcă aşa spuneai şi acasă? Mamei tale, de exemplu? întrucât ea nu răspunse imediat, adăugă: obişnuiai să foloseşti superlative - cel mai drag, cel mai. aşa te exprimai.

Theresa reuşi să zâmbească.

- Mereu profesor - un împătimit al corectitudinii! Dar toţi cădem în greşeala asta. Mătuşa Evelina îmi reproşează uneori că-i vorbesc ca unui copil mic, neastâmpărat!

- Nu mi-ai răspuns, îi atrase el atenţia. Heiligenblunt îţi este la fel de drag ca Queenstown, ca Arrowtown şi Cloudy Hill? Sau ca lacul Iti-whakaata?

Little Reflections. Lacul care reflecta colinele liliputane ale acelei regiuni extrem de accidentate. Micul lac lângă care Murdoch îi ceruse mâna, pe vremea demult apusă când fericirea era o stare naturală, iar încrederea, în sine şi în celălalt, îi însoţea mereu.

Chiar şi numele lui, rostit de glasul cu accente neozeelandeze şi scoţiene al lui Murdoch, o năpădi pe Theresa cu o nostalgie aproape insuportabilă. Totuşi, reuşi să n-o lase să se simtă în voce.

- Ah, tărâmul natal este întotdeauna cel mai îndrăgit. Voiam să spun doar că Heiligenblut este locul meu favorit din Austria.

- Prea bine, dădu el din cap. Acum, o să mâncăm ceva şi vom bea o cafea.

- Poate n-o să vreau să mănânc. De unde ştii că nu-s într-o cură de slăbire?

Ochii lui o măsurară. Suplă, îmbrăcată într-o rochie de mătase subţire, cu imprimeuri galbene şi verzi, arătând ca o inflorescenţă de mimoză sub bătaia soarelui, fără mâneci, cu aspect răcoros.

- Nu. Deja eşti prea slabă. Ce-ar însemna să nu mănânci după o asemenea ascensiune? Ai nevoie de alimente - cum adică? Adio

mâncare? Ei bine, aş putea înţelege...

Culoarea mâniei pătă obrajii Theresei.

- înţeleg ce spui. Te-ai raliat părerii tuturor celor de acasă - crezi că Rudolf m-a sedus şi m-a abandonat. Nu-i adevărat. Am ştiut mereu de existenţa Lisei. Ea a fost prima şi singura lui iubire. N-am fost logodită cu Rudolf. Ba chiar am dansat fericită la nunta lui. Atinse scrisoarea de pe masă. Până şi acolo apare ideea, exprimată de Trudi: "sărmana mititică, părăsită de Rudolf." Când venise în Noua Zeelandă, el şi Lisa tocmai se certaseră.

Dar n-a înlocuit-o niciodată, iar eu ştiam de la început cum stăteau lucrurile.

Murdoch îşi scoase pipa şi începu s-o umple.

- îngăduie-mi să nu fiu de acord, Theresa. Nu de la început. Erai moartă după el. Din cauza asta te-ai despărţit de mine, nu-ţi aminteşti?

Prea târziu înţelese Theresa că ieşirea ei temperamentală o dădea de gol. îşi chinui mintea să scornească o explicaţie plauzibilă.

Chibritul se aprinse, flacăra luminând vremelnic chipul lui Murdoch, se apropie de vatra pipei, iar un firişor de fum se ridică şerpuitor.

Pentru nările Theresei, echivala cu aroma de tămâie. Ca să schimbe subiectul, spuse:

- Nu-i tutun neozeelandez? Doar nu ţi-ai luat o provizie care să te ţină până acum?

- Nu, râse el. Spre Canada am mers pe calea aerului - n-am putut să iau multe bagaje. Murray Tynedale mi l-a trimis de ziua mea. Nici nu vreau să mă gândesc cât l-a costat. Grozav băiat. într-o scrisoare trimisă Anitei, spuneam că-mi lipsesc două lucruri în Anglia. bostanii şi tutunul meu. Mi-a răspuns că n-aveau cum să-mi trimită bostani, dar că Murray urma să-mi pună un pachet cu tutun. L-am primit chiar înainte de a părăsi Londra, cu destinaţia München.

Anita! Pricina, deşi el încă nu ştia, pentru care Theresa

rupsese logodna.

- Ce mai face Anita?

- E din nou fericită. Nort s-a întors, dar nu înainte de a-l fi implorat. Nu bănuiam că va face una ca asta, o credeam prea mândră. De asemenea, eram convins că Nort e prea slab să-i reziste atât de mult. A riscat, lăsând o femeie atrăgătoare ca Anita de capul ei. Nu e doar frumoasă, ci şi înţeleaptă - i-a spus lui Nort că nu se descurcă fără el. Acum, sunt din nou foarte fericiţi.

Theresa îşi plecă ochii. Nu suporta să-l privească. Pe cine îşi închipuia că duce de nas?

Oricum, bine că reuşise să-l abată de la subiect. Dar se înşela; Murdoch reluă:

- Dar încă nu mi-ai răspuns. Vorbeam despre faptul că te-ai despărţit de mine din cauză că te-ai îndrăgostit de Rudolf! Aşa că n-aveai de unde să ştii că Lisa era unica lui iubire. Ah, acum pricep. Vrei să spui că întotdeauna ai fost nesigură, că ştiai că l-ai prins doar fiindcă era vulnerabil? Şi când s-a întors la ea, ai rămas aici, fiind prea mândră să recunoşti şi să revii acasă? Ei bine, aş zice că era incomod, cu Rudi care-şi petrece iernile în Noua Zeelandă.

De astă dată, se abţinu să se lase pradă mâniei. Dar mila lui îi era insuportabilă. Refuza rolul de fostă logodnică, de persoană care dăduse vrabia din mână pentru cioara de pe gard. Râse nonşalant.

- Rudi suferea mult după Lisa. Avuseseră o discuţie aprinsă. M-a rugat să mă prefac îndrăgostită, ca să-i demonstreze Lisei că nu era distrus. Ea a fost cea care, pentru scurt timp, s-a îndrăgostit de altcineva. Crede-mă, a fost puternic zdruncinată când Rudi s-a întors din Noua Zeelandă însoţit de o altă femeie. Părea o treabă serioasă. întâlni privirea cercetătoare a ochilor lui cu sprâncene stufoase. Iar stratagema mi-a folosit şi mie, Murdoch. Am discutat cu Rudi despre o mulţime de lucruri. în clipele alea, simţeam că trebuie să plec. Vezi tu, în felul acesta

evitam ca prietenii şi rudele să se coalizeze în încercarea de a drege lucrurile. Şi au fost convinşi că mă îndrăgostisem.

Glasul lui rămase ferm, dar privirea se îndreptă spre colinele înverzite de dincolo de zidul vechi.

- Lasă-mă să mă lămuresc. Era ceva de dres? Nici nu ne certaserăm.

- într-adevăr, aprobă ea, dar căutam o ocazie de a rupe logodna. întâi, mi s-a confesat Rudi. Şi i-am răspuns la fel.

- De ce? Adică, din ce motiv doreai să anulezi logodna? Ai face bine să-mi spui şi mie, Theresa. Dacă nu te-ai amorezat de un instructor de schi fascinant, un bărbat bine dotat, dispunând şi de farmecul suplimentar al celor proveniţi de la antipozi, am dreptul să aflu motivul real.

Nu voia să-i dea satisfacţie, dezvăluindu-i că suferise din pricina lui. Nici nu voia să-i explice cum aflase despre trădarea lui. Mai mult, îi era teamă să nu-l lase să-i ghicească sentimentul încă viu. Zise sec:

- Ar fi păcat să depănăm iar întreaga tărăşenie. Mica mea înşelătorie ne-a servit de minune amândurora. Am trecut cu bine peste moment. Mă lăsasem atrasă în acea logodnă, Murdoch. N-aveam experienţă. Fuseseşi acolo dintotdeauna. Oamenii considerau evenimentul ca inevitabil. N-avusesem ocazia să deschid ochii asupra lumii. Până şi la Institutul Pedagogic din Christchurch, erai profesor. Te idolatrizam copilăreşte - ştii bine. Mai târziu, am confundat asta cu iubirea. Când mi-am dat seama de greşeală, am înţeles că trebuie să plec. Dac-ai fi ştiut, nu m-ai fi lăsat. Ai fi considerat că e doar un atac de panică. Aşa că am găsit metoda aceea.

Se lăsă tăcerea. Nici unul nu-l privea pe celălalt. Apoi, o viespe veni în picaj spre Theresa, iar ea sări de la masă, răsturnându-şi scaunul. Murdoch o alungă cu mâna, ridică scaunul şi spuse scurt:

- Mă duc după cafeaua aia, şi traversă grădina cu paşi mari,

lăsând- o singură, cu nervii întinşi la maximum. Era convinsă că el n-avea să abandoneze subiectul.

Dar o făcu. Se întoarse cu o tavă, pe care ducea un ibric, ceşti şi două farfurioare cu câte o felie enormă de prăjitură. Rânji, în vreme ce-i aşeza farfuria dinainte.

- Asta ar trebui să-ţi fie pe plac Tess. îşi mai aminteşti, când erai mică nu înţelegeai de ce prăjitura cu stafide se numeşte "plum-cake"? După tine, ar fi trebuit să conţină prune. Femeia de colo m-a întrebat dacă nu dorim nişte "plum-cake" şi a scos astea.

Recunoscătoare pentru tonul lui lejer, Theresa îşi îndreptă atenţia spre aluatul auriu ce acoperea un strat de prune roşcate, bine coapte.

- Este una dintre specialităţile locale, îi explică ea.

Discuţia abordă generalităţi, iar tensiunea ce o cuprinsese se estompă progresiv. Theresa puse întrebările obişnuite despre cunoştinţele comune de acasă. Totuşi, aparent, Murdoch nu mai trecuse prin Ludwigtown de ceva vreme. Poate din cauză că relaţia dintre Nort şi Anita revenise la normal? Când se logodise cu Theresa, Murdoch era director adjunct la o şcoală din Queenstown, dar îşi petrecea toate vacanţele acasă, iar prietenia lor avusese suficientă continuitate. Tatăl lui fusese director al Liceului din Ludwigtown, pe vremea copilăriei lui Murdoch. îşi cumpărase o căsuţă lângă Moana Kotare, pe a cărui plajă era situat orăşelul din Otago. Astfel că Ludwigtown, numit aşa după unul din strămoşii Theresei, reprezenta şi pentru el locul de baştină.

- Ah, a fost bun. Apoi arătă spre scrisoare. Asta ţi-a adus vestea că sunt în Canada? Oh, imposibil, am ajuns în Anglia de câteva săptămâni. Ar fi trebuit să afli de mult, măcar de la Geraldine.

- De la Geraldine nu mai am veşti de câteva luni. E vina mea. M-am lăsat antrenată într-o mulţime de activităţi aici, la Salzburg, încât abia dacă mai găsesc vreme să corespondez cu familia. Scrisoarea asta vine de la Trudi - adică ea a început-o, dar mama

a ter.

Se opri căci el întinsese mâna, spunând:

- Pot s-o citesc?

Cu iuţeala fulgerului, palma ei acoperi foaia de hârtie, de parcă ar fi vrut s-o protejeze.

- N-aveam de gând s-o fur, declară el surprins. Pe vremuri, întotdeauna ne împărtăşeam veştile de acasă, nu-i aşa? în buzunar am o epistolă de la mama, dacă vrei s-o citeşti.

Theresa roşi.

- Numai că. aceasta conţine chestiuni pe care aş prefera să le păstrez pentru mine. A fost.

- Nu trebuie să te justifici, scutură el din cap. N-am vrut să trag cu ochiul - credeam că este obişnuita misivă cu bârfe de acasă. Bunica ta are un stil neobişnuit de a prezenta lucrurile. A continuat să-mi scrie mereu, la Oamaru, chiar şi după despărţirea noastră. Deocamdată, corespondenţa mă urmează, dar îmi lipseau scrisorile ei. Trudi pare să nu fie afectată de timp. Te face să crezi în statornicie.

- Murdoch, mă tem că de astă dată vremea a început să-şi spună cuvântul, şopti ea. A început să-mi scrie, dar n-a reuşit să termine.

S-ar putea să nu-ţi vină să crezi - o bate gândul să se retragă într-un azil pentru bătrâni, la Invercargill.

- Cum? Trudi? Dar este inimaginabil! Doar n-o să-şi părăsească munţii? A suferit vreun atac cerebral? Sau se senilizează?

Theresa îi citi câteva fragmente din scrisoare. Din când în când, Murdoch o întrerupea cu interjecţii de neîncredere. La sfârşit, rămase tăcut multă vreme.

Când vorbi, nu apelă la cuvintele de încurajare pe care se aştepta să le audă.

- Până la urmă, trebuia să se întâmple şi asta. Toţi suntem supuşi îmbătrânirii. Ne este greu să pricepem, fiindcă noi beneficiem încă de vigoare. Ţi-o mai aminteşti pe bătrâna doamnă

Mainwaring? Cum a reuşit să pună pe picioare o familie atât de numeroasă, practic din nimic? Nimeni n-a surprins-o vreodată frângându-şi mâinile sau plângându-se. Toată lumea credea că va depăşi suta. Pe urmă, când împlinise şaptezeci şi nouă de ani, în săptămâna de după hirotonisirea nepotului ei, s-a aşezat jos, şi-a împreunat mâinile şi a murit.

Theresa îl privi fix şi spuse muşcător:

- Ei bine, grozav te mai pricepi să consolezi! Ai fi putut să spui că oboseala asta n-are nicio semnificaţie; sau că ar putea fi o indispoziţie temporară, rezultatul unei gripe, sau aşa ceva. Nu că ăsta-i inevitabilul început al sfârşitului!

- Haide, Theresa, veni replica aspră. Nu mai eşti fetiţă. Da, obişnuiam să mă port astfel. Am câţiva ani mai mult şi tendinţa de exagera cu protecţia. Dar nu mai este cazul. Cât ai acum? - douăzeci şi cinci de ani? A cam venit vremea să te maturizezi şi să înfrunţi realitatea. Timpul nu iartă pe nimeni.

Mânia - aşa cum nu mai cunoscuse Theresa de doi ani şi mai bine

- o cuprinse.

- Eşti un porc! Nu ţi-am cerut niciodată să mă tratezi aşa, să mă protejezi, să mă aperi. Totuşi, ai făcut-o. Poate că acesta e motivul pentru care am confundat afecţiunea cu dragostea - cu iubirea ce ar trebui să existe între un bărbat şi o femeie. Cunosc realitatea.

M-am maturizat brusc acum doi ani, când am avut suficientă minte şi curaj să-mi recunosc greşeala şi să rup logodna. Dacă asta nu-i înfruntarea realităţii, atunci ce-i?

înnebunitor i se păru că el nu izbucni. Ba chiar începu să râdă. îi venea să-l pocnească.

- Da, recunosc. Acum ştiu de ce ai rupt logodna - sau măcar motivul pretins. Sunt de acord că ai înfruntat realitatea cu acel prilej. Dar chiar şi aşa, n-ai făcut-o de una singură. Ai apelat la ajutorul lui Rudolf, la protecţia lui, te-ai refugiat aici la rude, nu printre străini. Iar acum eşti deranjată de faptul că acasă s-ar

putea ca lucrurile să nu mai stea la fel, în caz că te vei întoarce vreodată. Vrei să ai mereu alternative, nu-i aşa Theresa? Peisaje inedite, figuri noi, cineva care să te sprijine. Nu ţi-a trecut prin cap că Trudi va îmbătrâni? Că la un moment dat s-ar putea să aibă nevoie de prezenţa nepoatei? Că dacă ai fi fost acolo, ar fi trăit mai mult? Nu-i stă în fire să accepte ca maică-ta să se chinuie cu două gospodării, tot anul. Sau cât mai are de trăit!

Theresa simţea un amalgam de emoţii - mânie, durere, resentiment, tulburare. Nicicând nu-i mai vorbise astfel Murdoch. Chiar dacă o înşelase cu Anita, nu-l crezuse capabil s-o critice astfel, să-i găsească vină. Oare întotdeauna simţise aşa şi se stăpânise? Poate că sperase ca ea să se maturizeze. Să se fi bucurat, atunci când ea rupsese logodna, în loc să fie distrus?

Nu, fiindcă astfel avea şansa să se însoare cu Anita. Până la urmă, soţul Anitei se întorsese la ea. Când oare?

Ridică ochii spre figura lui hotărâtă, aspră. Era aproape şi totuşi foarte îndepărtată.

- Murdoch, când a revenit acasă soţul Anitei?

Nedumerirea lui era aproape comică. Rar se întâmpla ca Murdoch Gunn să nu-şi mai găsească vorbele. Apoi spuse:

- Pentru Dumnezeu, la ce-ţi trebuie să ştii în clipa asta? Ce legătură are cu ce vorbeam adineauri?

Theresa era mulţumită. El se aşteptase ca acuzele s-o zguduie. în loc de asta, acum i se părea că gândurile ei luaseră altă cale.

Aşa-i trebuia! Poate că-i mai tăia din nas.

Totuşi, el răspunse:

- Cam pe când ai plecat din Noua Zeelandă, cred. Probabil că au trecut cam doi ani. Şi bine că a făcut-o. Despărţirea părinţilor are efecte rele asupra copiilor.

Da, pentru copii ar fi fost mai bine ca mama lor să nu divorţeze, căsătorindu-se cu altcineva. Aşa gândea Murdoch, desigur. Poate că se lăsase vrăjit de ea, dar ca profesor avusese mereu ocazia să vadă efectele destrămării familiilor asupra celor

mici. Poate că avea chiar regrete privind propria comportare. Simţea instinctiv că acum, Anita dispărând din peisaj şi el aflând că ea nu urma să se mărite cu Rudolf, Murdoch va încerca să reaprind' focul stins. Aşa erau bărbaţii - după un episod aprig, simţeau că ar trebui să se aşeze la casa lor. Ei bine, n-avea nici o şansă.

Murdoch o urmărea cu atenţie. Totuşi, nu credea că el ar fi în stare să-i citească gândurile.

- I-am promis mătuşii Evelina că mă întorc până la masa de prânz. Vrei să vii cândva să i te prezint?

- Am cunoscut-o deja şi suntem aşteptaţi împreună.

Nu îndrăzni să-şi arate dezamăgirea.

- Ştiind că urma să vin, este ciudat că nu m-ai aşteptat acolo, jos.

- Ei bine, ai făcut o ascensiune, nu-i aşa, Theresa?

- Da, dar. spuse ea încurcată.

Murdoch întinse o palmă uriaşă spre mâinile ei, care se odihneau pe masă.

- Ai vrut să fugi de toată lumea, nu-i aşa? Să te retragi pe înălţimi, ca întotdeauna când erai torturată de gânduri. Tess, te-ai refugiat aici sus ca să-ţi lingi rănile în singurătate?

- Ce răni? N-am urcat pe munte decât fiindcă voiam să fac mişcare, iar acesta este unul dintre traseele mele favorite.

- Ah, nu te mai ascunde de mine, Tess. Te cunosc mult prea bine. De ce nu recunoşti? Eu nu m-am ferit, când m-ai abandonat. Mă tot întâlneam cu persoane care-mi cereau data nunţii. Sau mă întrebau: "şi ce mai face Theresa?" Mă mulţumeam să le răspund: "ah, m-a respins. Acum, e în Austria. A cunoscut pe altcineva". Femeile nu procedează la fel? Cum ziceam, de ce nu eşti capabilă să înfrunţi realitatea?

Ochii ei deveniră reci, duri. în lumina aceea, păreau mai degrabă verzi decât căprui. Vorbi pe un ton egal:

- Ei bine, dacă eşti atât de pregătit să înfrunţi adevărul, vezi cum te descurci cu asta. este o ascensiune lungă pentru oricine,

cu atât mai mult pentru un infirm.

El îşi lăsă capul pe spate şi hohoti:

- Ah, Maria Theresa, gâsculiţo! Niciodată n-am fost exagerat de sensibil în privinţa asta. în afară de asta. Se opri.

- în afară de ce?

- Nici măcar nu mi-ai recunoscut paşii, nu-i aşa? Când m-am apropiat, traversând grădina.

între sprâncenele ei apăru o cută.

- Nu - dar pe vremuri, în Ludwigtown, i-aş fi recunoscut, dacă te apropiai din spate. Nu s-ar putea spune că mă aşteptam să-i aud pe vârful unui munte de lângă Salzburg, aşa că - ah! Dintr-o dată pricepu adevărul. Murdo, n-ai şchiopătat! Cum se face? Oh.

Fără să-şi dea seama, utilizase vechiul diminutiv afectuos. îl privea uimită. El îşi împinse scaunul înapoi, se ridică, şi făcu nişte paşi în direcţia zidului străvechi ce împrejmuia curtea. Rămase acolo, privind peisajul incredibil de verde, pătat din loc în loc cu ferme, aşezăminte mănăstireşti şi hanuri. Apoi, se întoarse zâmbind.

Nu se observa nici urmă de şchiopătat.

Reţinerea dispăruse. Ochii Theresei erau din nou calzi, scânteietori.

- Magnific! Dar cum? Şi de ce nu mi-a spus nimeni?

- Habar n-am. în Oamaru, am dat peste un chirurg priceput. A studiat pe aici câţiva ani şi, fiind el însuşi un împătimit al muntelui, s-a specializat în accidente specifice escaladei. Era o problemă complicată, dar cercetări recente au simplificat-o. Am fost perfect sănătos, în rest, aşa că intervenţia s-a soldat cu succes deplin. Peste un an, voi putea schia din nou.

Theresa schiţă un gest de nepăsare.

- Asta n-are nicio importanţă! De fapt, nu-mi place ideea de a te supune din nou riscului. Cel mai important este că acum poţi să alergi. Să joci crichet. Nu era prea distractiv să alerge altcineva în locul tău, nu-i aşa?

Pentru o clipă, în ochii lui apăru o strălucire ciudată.

- Noi doi mergeam la schi, nu la crichet. Iar în Austria, ăsta-i sportul cel mai important.

- Dar crichetul era pasiunea ta. Chiar credeai că am să mă gândesc întâi la schi? Tare egoistă mă mai crezi!

Nu-i ceru scuze, ci se mulţumi să spună:

- Ei bine, aici schiul este mai util. Va mai trece nişte vreme până să pun iar mâna pe un baston de crichet.

- Asta înseamnă că intenţionezi să rămâi o vreme aici? Să predai? Să-ţi petreci sezonul de iarnă?

- Da, de ce nu? Ai idee de vreun post vacant?

- Deocamdată, nu. Dar te-ai putea interesa. Se hotărî să schimbe subiectul. Unde stai?

- La pensiunea Doktorwirt din Salzburg Aigen. Indată ce a auzit, mătuşa ta a sugerat că aş putea să mă mut aici, acum că Anton s-a însurat şi-i la casa lui. Presupun că n-ai nici o obiecţie?

Răspunsul sună la fel de nonşalant.

- Nu, bineînţeles. O să-ţi placă mâncarea făcută de mătuşa Elvira. Ştrudelul cu mere şi şniţelele vieneze sunt neîntrecute, iar vinul şi cârnaţii de casă parcă ar fi de pe altă lume. Nu trebuia să-l lase să-i observe groaza produsă de perspectiva de a locui sub acelaşi acoperiş.

- Bine. Apropo, spunea că această scrisoare de acasă tocmai a sosit. Vârî mâna în buzunar şi puse plicul pe masă.

- încă una, izbucni ea alarmată, atât de curând - ah, sper că.

- Scuze. Nu conţine veşti proaste, fiindcă nu vine de la Cloudy Hill. Am reţinut adresa expeditorului. Este de la Gwenda Lloyd, priveşte! întoarse scrisoarea. N-ar fi trebuit să utilizez cuvântul "acasă". Voiam să spun Ludwigtown. Gwenda este tot secretara şcolii?

- Da, îmi scrie destul de des. în felul ăsta sunt mereu la curent cu bârfa, cu ce se întâmplă printre profesori şi elevi. Te deranjează dac-o citesc?

Deschise plicul cu mânerul unei linguriţe. Era mai puţin mare

ca de obicei, însă dintre pagini căzu o foaie împăturită. O cercetă repede, curioasă, o întoarse şi, văzând titlul, scăpă o exclamaţie de surpriză. Automat, vârî hârtia încă împăturită în buzunarul de la piept. Era o cerere adresată Comisiei de învăţământ. Ce naiba pusese la cale Gwenda?

Află destul de repede şi trebui să-şi înăbuşe impulsul de a se îndepărta de Murdoch. Gwenda îşi explica succint ideea. Unul dintre profesori fusese obligat să plece din cauza unor probleme familiale. Aveau nevoie de cineva care să predea germană, engleză şi istorie. Oare nu dorea să se întoarcă acasă? Dacă da, şi ar cam fi fost vremea s-o facă, după doi ani de vânturat lumea, postul părea special creat pentru ea. Sigur, nu exista nici o garanţie că-l va primi, dar încercarea n-avea cum să-i strice, aşa că adăugase formularul de cerere.

"îmi închipui că te simţi minunat, Tess, şi de fiecare dată când primesc veşti de la tine, încep să mă mănânce tălpile, dar cu toate astea, uneori trebuie să simţi şi haraeth. Desigur, mă apucă dracii când mă gândesc la năzbâtiile la care mă antrenai, dar poate că distanţa estompează emoţiile. Oricum, aş fi putut nimeri mai prost - după mine, răul cunoscut este preferabil celui pe care nu-l ştii încă." Haraeth? Probabil, vreun cuvânt galez? înainte de măritiş, Gwenda purtase numele Richards, dar se căsătorise cu un emigrant din Ţara Galilor şi adoptase o mulţime de cuvinte ciudate. Totuşi, acesta suna complet nou în urechile Theresei. Căută privirea lui Murdoch şi-l chestionă:

- Cunoşti limba galeză?

- Câteva cuvinte. Reţinute din lecturi. Sunt mai bine pus la punct cu celta, de la bunicul. Ce cuvânt cauţi?

- Haraeth.

- Sună frumos. Cred că înseamnă nostalgie. Dor de casă. Se potriveşte în context?

- Da. Probabil că se interesează dacă nu-mi este dor de

ţinutul natal, de lacuri şi de defileuri.

- Şi îţi este?

- Da. Cred că am să mă întorc cât de curând acasă.

Murdoch îşi manifestă imediat dezacordul.

- Imediat după ce am sosit? Urât din partea ta.

Teresa îşi plecă ochii, jucându-se cu foaia de hârtie, apoi spuse:

- Ah, vreo săptămână sau două, am să-ţi arăt împrejurimile. Dacă nu revin la catedră când se termină vacanţa, ar însemna că ai şansa să-mi iei locul. Cred că va fi nevoie de prezenţa mea la Cloudy Hill. Trudi nu s-ar fi gândit să se retragă la Invercargill, dacă aş fi stat acolo. Chiar tu ai spus-o.

- într-adevăr. Figura lui era încruntată.

Se ridicară şi porniră la vale, pe cărarea umbrită de copaci incredibil de bătrâni. Admirau peisajul înconjurător, fermecătoarele parfumuri ale naturii, cântul păsărelelor. Din când în când, se opreau să examineze plăcuţe cu denumirea latinească a arborilor.

La un moment dat, Murdoch o prinse de braţ şi-i făcu semn să tacă, nedorind să sperie o căprioară. Cu greu reuşi Theresa să facă faţă apropierii, dar curând el îi dădu drumul. Ieşiră în poteca principală, care şerpuia pe lângă mânăstire, şi se opriră la malul apei, parcă vrăjiţi de imaginea fortăreţei, perfect încadrată într-o fereastră a vegetaţiei, dominând valea râului Salzburg de la aproape trei sute de metri înălţime, acolo unde, cu mai bine de o mie de ani în urmă, Sfânta Erentrudis îşi ridicase "zidirea Dumnezeiască".

O construcţie de basm, un adevărat castel al viselor. Dedesubt, se aglomerau diverse construcţii cufundate în tradiţie, în legendă, în istorie... acoperişuri mănăstireşti, turnuri de catedrală, al căror bronz era ascuns parţial de verde-cenuşiul naturii. Peste tot se vedeau arbori, care-şi dăruiau umbra răcoroasă turiştilor şi localnicilor deopotrivă, copaci sub care copilul Mozart cântase de nenumărate ori.

Magia înconjurătoare o cuprinsese şi pe Theresa. Se afla acolo, împreună cu Murdoch, sprijinindu-se de zidul acela, martor al atâtor secrete, al atâtor plimbări sau repausuri. Asta-i viaţa. Chiar dacă-ţi refuză bucurii de durată, te regalează cu mici recompense, momente de care-ţi vei aminti mereu. Curând, va fi la celălalt capăt al lumii, iar Murdoch va rămâne pe loc. Uneori, privind la Arrow River, în cheile singuratice şi întunecoase, avea să-i revină în minte ziua aceea caldă, luminoasă, pe care o petrecuseră, în lumea veche. Uitându-se la steiurile ascuţite din Down Under, prin aerul ceţos, îşi va imagina contururile de basm ale fortăreţei din Salzburg.

- Nu-i nici urmă de nor, observă Murdoch.

Theresa nu-i răspunse, deoarece ochii i se împăienjeniseră, iar castelul îi dansa dinainte, parcă acoperit de rouă, sau cum îl văzuse adesea, îmbrăcat în cristale de zăpadă.

Apoi se scutură şi îşi zise: "nu deveni sentimentală cu el! Te-a mai dus odată, o va face din nou. Femeile au naivitatea să creadă că bărbaţii se vor cuminţi după căsătorie. Bine că te-ai hotărât să te întorci acasă. Este atât de dominator, atât de sigur pe sine şi, ca întregul clan Gunn, atât de nemilos. Nu degeaba îl mai cheamă şi Olave. Cei din familia Gunn nu ne-au adus decât necazuri."

Se afundară în străduţele întortocheate ale zonei comerciale, apoi urcară pe aleea unde Ernest, soţul mătuşii Evelina, îşi expunea produsele din piele şi panopliile de alamă cizelată, pe care le vindea hoardelor de turişti. Intrară pe uşa laterală şi urcară scara îngustă din vechea casă răcoroasă, vecină cu cea unde, demult, Trudi îşi petrecuse copilăria.

Mătuşa Evelina amesteca în oala cu supă. Da, chiar şi într-o asemenea zi urmau să mănânce supă. Mai întâi îi tratã cu un sirop de coacăze, delicios de rece, menit să le potolească setea. Le arunca priviri scurte, de parcă sosirea lui Murdoch era încununarea acelei fericite veri. Foarte neliniştită, Theresa

recunoscu în lucirea ochilor ei speranţa peţitoarei amatoare.

Capitolul 2

Neliniştile sporiră pe măsură ce observa succesul lui Murdoch la toţi membrii familiei. Mătuşa Evelina era încântată de apetit, de silueta lui suplă şi totuşi robustă, de fluenţa relativă cu care vorbea germana, de bunul simţ de a nu exagera cu independenţa, acceptându-i ospitalitatea. Unchiul Ernest îşi manifesta aprobarea tăcut, dar Theresa îşi dădea seama de impresia favorabilă pe care şi-o formase, în vreme ce fumau amândoi pipă, într-un colţ al încăperii.

N-aveau decât să-l păstreze, îşi zise ea, hotărându-se să se retragă, pe motiv că avea de compus nişte răspunsuri. După-amiaza aceea prelungită o apăsa. Voia să recitească ambele scrisori, în liniştea camerei ei, deşi era decisă să plece acasă, indiferent dacă obţinea sau nu postul. Pusese deoparte destui bani de când lucra aici, aşa că se putea dedica în întregime bunicii, fără să simtă nevoia unui salariu.

înainte de a apuca să se retragă, Murdoch i se adresă:

- Vino cu mine până la hotel, Theresa. Cei de la Doktorwirt au un nokerl grozav - aseară l-am încercat - şi le-am cerut să ne prepare câte unul pentru astăzi.

- Ţi-ai cam luat riscuri, nu-i aşa? Puteam să fiu ocupată. Nu stau acasă cuminte în fiecare seară, să ştii.

Unchiul Ernest aruncă o privire pe deasupra ochelarilor cu rame metalice.

- Ai stat prea mult la soare, micuţo? Eşti obosită şi - care-i cuvântul ăla care-mi place aşa de mult - plină de toane? Nu-i frumos, când acest tânăr abia sosit te invită să petreceţi împreună.

Murdoch izbucni în râs.

- Este vorba de sinceritate, unchiule Ernest. Şi faptul că ne cunoaştem practic de o viaţă. Scuze, Tess. Vrei să mă însoţeşti, în caz că nu ai nici un angajament prealabil?

- O întâlnire? chibzui mătuşa. Sper că n-o să te certi cu

Murdoch, din prima zi!

- N-am să-i dau ocazia, interveni Murdoch. Voia să spună că ar fi trebuit s-o întreb mai întâi, dacă nu cumva este invitată de altcineva la un nockerl, sau la un păhărel, sau la vreun concert de cameră. Theresa, eşti liberă în seara asta şi vrei să mă însoţeşti?

Pe ea o enervase faptul că Murdoch îi spusese lui Ernest unchiule. Ce tupeu! împotriva voinţei, declară:

- Păi, voiam să scriu acasă, dar.

- Dar ai să te duci sus, ai să-ţi piepteni părul minunat, ai să te îmbraci, iar Murdoch va fi mândru de tine, la Doktorwirt, o sfătui mătuşa.

- Mătuşă, replică Murdoch, râzând, l-ai face fericit pe tata. Din cauza naţionalităţii austriece, ne pronunţi numele aşa cum ar trebui. Diftongul "ch" sună la fel ca la scoţieni. La saşi se aude un fel de "k".

Theresa se întoarse din prag.

- Murdoch, tatăl lui şi toţi cei din familia Gunn sunt nişte atavici.

- Atavici. întrebă mătuşa Evelina nelămurită, ce înseamnă asta? Este cuvânt pe care nu-l cunosc.

Theresa o privi cu seriozitate mimată şi-i dădu explicaţii în germană.

- înseamnă că au tendinţa să păstreze obiceiurile ancestrale, indiferent dacă-s bune sau rele. Iar clanul Gunn era recunoscut pentru combativitate şi ferocitate. Şi întâmplător, erau inamici tradiţionali ai familiei Keith, din care se trage tata. Murdoch, cel din faţa voastră, poartă şi pronumele puternicului şi temutului strămoş, Olave the Black, rege al insulei Man şi al celorlalte. O sclipire răutăcioasă apăru în ochii ei. De acolo i se trage comportamentul dictatorial.

Replica lui Murdoch veni în aceeaşi limbă, dar cu mai puţină fluenţă.

- într-adevăr, am fost războinici şi cruzi, recunosc, dar am mai avut o caracteristică - nu ne-am lovit inamicii când implorau milă!

Asta am lăsat-o celor din clanul Keith. N-ar fi rău să-ţi aminteşti, Theresa, că deviza voastră spune: "Adevărul învinge". Pentru o clipă, se înfruntară din priviri, iar sarcasmul dispăru din ochii ei. Urcă scara pe gânduri. Deci, Murdoch nu credea că renunţase la el din cauză că nu-l mai iubea. Trebuia să fie cu ochii-n patru. Nu-i mai rămăsese decât mândria, cea care o susţinuse când aflase că l-a pierdut în favoarea Anitei.

Oare credea în continuare că se îndrăgostise de Rudolf? Că fusese abandonată? Destul de dureros. Sau poate bănuia alt motiv şi venise să se lămurească? Oricum ar fi stat lucrurile, ei nu-i convenea. Dar ce mai conta? în câteva zile, se va afla pe drumul spre casă, iar Murdoch avea să rămână la Salzburg.

Mai bine să n-o dezamăgească pe mătuşa Evelina în privinţa rochiei. Nu făcea parte din costumul naţional propriu-zis, dar îl sugera. Prin vesta până în talie, cu fireturi, prin coloritul roşu şi verde, precum şi datorită dantelei albe care tivea decolteul pătrat şi adânc. Numai că Theresa nu pierdu prea multă vreme cu gătitul şi cu pieptănatul părului bogat, de culoarea mierii. La fel de expeditiv se ocupă şi de machiaj. Apoi, se aşeză la măsuţa de sub cornişă, completă formularul primit de la Gwenda, îl introduse într-un plic şi lipi timbrele necesare. Puse plicul în poşeta împletită din piele de căprioară, o strânse la gură şi se grăbi să coboare, ca o fată nerăbdătoare să plece la întâlnire.

Pe când intra în salon, clopoţelul vechi de la intrare sună. Unchiul Ernest coborî şi reveni imediat, însoţit de doi tineri, Rudolf şi Lisa, abia sosiţi din prelungita lor lună de miere, petrecută în Noua Zeelandă, într-o staţiune de sporturi de iarnă, unde Rudolf, ca de obicei, fusese instructor.

Rudolf o prinse de mâini pe Theresa şi o sărută uşor pe ambii obraji, fiind apoi îndepărtat de Lisa, care procedă la fel.

- O sărutare din partea mamei tale, Theresa, şi alta pentru bunica.

- Dar. nu vă aşteptam încă, se bâlbâi Theresa.

- Ah, adevărat, dar sezonul a început şi s-a încheiat mai devreme. Competiţiile s-au terminat şi a venit dezgheţul. Ne-am grăbit să ne întoarcem fiindcă doream să mai prindem un pic de toamnă, înaintea unui nou anotimp alb. Luna viitoare, frunzele copacilor de pe aici vor deveni aurii. Ah, dar mi-a plăcut Noua Zeelandă, Theresa. Cândva, sper, Rudi o să mă ducă acolo şi vara. N-aş vrea s-o cunosc numai pe timp de iarnă. Se opri, dintr-o dată conştientă de prezenţa unui străin.

Ernest se duse să aprindă lumina, iar Evelina vorbi răspicat:

- Acesta este Murdoch Gunn, tot din Ludwigtown, Lisa. Abia a sosit.

Oricum, Lisa nu făcu legătura între nume şi persoana fostului logodnic al Theresei. Era copleşită de fericire.

- Ce bine că Theresa are ocazia să întâlnească pe cineva de acasă. Cu toată dragostea noastră, uneori mi-am închipuit că trebuie să-i fie foarte dor să zărească o figură cunoscută. Cât despre mine - îl privi în ochi pe Murdoch - îi datorez prezenta mea fericire şi căsătoria. Am fost o fraieră. M-am certat cu Rudi. Ba chiar mi-am închipuit că mă îndrăgostisem de altcineva. Abia când el şi-a făcut apariţia însoţit de altă fată şi am crezut că-l pierdusem, mi-am dat seama că numai pe el îl iubeam. Şi ce să vezi? Jucau teatru! Nu-i aşa că Rudi s-a dovedit şmecher? El a pus totul la cale. Şi eu care-l credeam lipsit de romantism! Bănuiam că mă desconsideră. Iar el a făcut toate astea pentru mine. Şi Theresa a fost - cum spuneţi voi? - fată de gaşcă? Chiar şi după aceea, Rudi n-a vrut să se însoare imediat - zicea că trebuie să fiu sigură, de data asta.

Figura lui Rudi era indescifrabilă. El şi Murdoch se mai întâlniseră. Cuprinse umerii Lisei cu un braţ şi spuse:

- Iartă-ne vorbăria. Lisa este ameţită de bucuria revenirii acasă. Mă bucur să te văd, Murdoch.

Nici acum Lisa nu pricepu.

- Ah, îl ştii deja pe Murdoch, Rudi? Ce drăguţ. L-ai întâlnit cu ocazia altei vizite?

- Ne cunoaştem destul de bine, interveni Murdoch. Ai mei au stat în Ludwigtown aproape toată viaţa, aşa că îmi petrec mai toate vacanţele acolo. Tatăl meu a fost director la liceu. Uneori, când cabana de lângă lac a părinţilor mei era ocupată de turişti, stăteam la bunica ei. Theresa a predat acolo, după ce şi-a terminat studiile.

- Ah, Trudi? izbucni Lisa. S-a purtat atât de frumos cu mine. Este o femeie minunată. Nici nu-ţi vine să crezi că are peste şaptezeci de ani.

- Din păcate, se pare că începe să-şi piardă luciditatea, spuse Murdoch. Theresa tocmai a primit veşti de acasă.

Rudolf scoase o exclamaţie de neîncredere, iar Theresa începu o explicaţie:

- Greu de crezut, nu-i aşa, dar. apoi îşi dădu seama că Rudi nu era atent, ci îl privea pe Murdoch pe deasupra capului ei. Cel puţin, asta îşi imagină. însă el îşi coborî privirea şi aprobă:

- într-adevăr, greu de crezut, dar aşa decurg lucrurile. Puţine simptome vizibile, dar probabil că e vorba despre mici hemoragii cerebrale, posibil de categorisit ca atacuri incipiente de apoplexie. Dar ce conversaţie tristă! Trudi ar fi prima să ne dojenească, ar spune că asta-i viaţa şi că şi-a trăit-o pe a ei din plin. Dacă Murdoch abia a sosit, ar trebui să sărbătorim evenimentul, să ieşim împreună undeva.

- Theresa şi cu mine avem o masă reţinută la Doktorwirt - o petrecere foarte modestă, doar o sticlă de vin şi un Salzburger Nockerl. N-aţi vrea să ne însoţiţi? Aş putea suna să-i anunţ că suntem patru. Am zis bine? Germana mea este de grădiniţă, nici pe departe ca a Theresei.

Pătrunseră în atmosfera de poveste a oraşului, cu fortăreaţa ce veghea de pe malul opus, cufundată într-o lumină verzuie, nepământeană, părând să plutească printre stele, iar dedesubt, acoperişul catedralei ieşea în evidenţă cu reflexiile lui argintii,

aurii sau roze.

Coborâră de-a lungul străduţelor întortocheate, iar la un moment dat Theresa spuse:

- Vă rog să mă aşteptaţi o clipă, trebuie să trimit o scrisoare, şi se îndepărtă imediat. După ea, o hotărâre, odată luată, trebuia urmată cu orice preţ.

La întoarcere, i se păru că ceilalţi schimbaseră brusc subiectul conversaţiei purtate pe un ton scăzut. Spera ca Lisa să nu-i fi pus lui Murdoch întrebări stânjenitoare. Nu trebuia să-i mai lase singuri. Dar până acum, probabil că Rudolf prinsese ocazia de a-i şopti că vizitatorul era cel cu care Theresa fusese cândva logodită.

Plimbarea alături de Murdoch prin fascinantul oraş îi furniza o plăcere chinuitoare. Salzburg, noaptea, în august, degaja o veselie şi un freamăt unice. Aproape toţi trecătorii purtau în ochi speranţă. Era vremea festivalului şi în toate pieţele se auzea muzică. Artezienele îşi susurau melodiile fără sfârşit, stropii de apă prindeau reflexiile stelelor, oamenii se plimbau îmbrăcaţi de sărbătoare, femeile purtau costume pe măsura ocaziei, după tradiţia austriacă, sau rochii lungi de seară, cu eşarfe subţiri pe umeri, coliere strălucitoare şi cercei.

Trecură podul, o luară la stânga şi traversară spre staţia de autobuz. Murdoch izbucni în râs:

- Pe mine continuă să mă dezorienteze circulaţia pe dreapta. Am senzaţia că ar trebui să aşteptăm pe celălalt trotuar, pe malul râului.

Coborâră din autobuz şi porniră de-a lungul bulevardului mărginit de ronduri de flori care ducea la Doktorwirt.

- Ascultaţi, îi atenţionă Murdoch, iar ei se opriră. Dintr-o casă se auzea melodia "My Favourite Things", din "The Sound of Music", cântată la pian. Cât de bine se potriveşte, continuă el, chiar în oraşul unde locuia familia von Trapp.

- Credeam că noi ar trebui să-ţi spunem asemenea lucruri, declară Rudolf, zâmbind. Mi se pare că ai venit aşa cum se cade,

înarmat cu toate informaţiile, Murdoch. Probabil că ne cunoşti trecutul, poate chiar mai bine ca noi.

- Păi, doar predau istorie. Şi desigur, trăind în Ludwigtown, cunoaştem despre Austria mai mult decât despre oricare altă ţară europeană. Am studiat împreună foarte mult, nu-i aşa Tess? în podul casei lui Trudi, pe timpul vacanţelor şcolare. Trudi obişnuia să ni se alăture, adăugând o mulţime de legende şi întâmplări, celor pe care le aflam din cărţi. Am citit despre Maria Tereza, bineînţeles, şi despre domnia ei, atât de luminată pentru epocă. Cred că ştiţi, Theresa a fost botezată după ea. Cu greu îmi venea să accept că-i văd palatul, când am vizitat Schloss Schonbrunn, la Viena. L-ai văzut, Theresa?

Amintirile duioase ale trecutului o copleşiseră. Da, îl vizitase, de una singură. Nu cu Murdoch. Imaginaţia o purtase înapoi în timp, în podul cu aspect austriac, construit de un strămoş îndepărtat, cu micile ferestre deschise spre vântul ce şuiera prin trecătoare.

Dedesubt, tata, Joe - de fapt Josef - şi Bill - de fapt Wilhelm - se străduiau să găsească vreo oaie capabilă să adopte mieii părăsiţi şi aveau răbdare cu Brenda, sora mai mică, cea care mai mult îi încurca. Bunicul Theresei, Emil, culegea narcise din livadă pentru Trudi. Parcă-l auzea pe Murdoch spunând: într-o bună zi, Trudi, am s-o duc acolo, să vadă totul cu proprii ochi. Vom poposi la "Mirabell Gardens" să ascultăm muzică de cameră, aşa cum făceai pe vremuri. Ne vom aminti de tine şi de seara asta.

Amândoi văzuseră palatul, dar separat. Amintirea dulce-amăruie era prea dureroasă. Theresa se bucură să părăsească aerul înmiresmat al serii, intrând în atmosfera prietenoasă, generată de lambriurile de la Doktorwirt şi de băncile de lemn aranjate împrejurul meselor.

Bineînţeles că se cânta, incomparabil şi spontan, iar unii dintre comeseni ţineau ritmul lovind cu halbele în mesele de lemn pătate cu bere. Apăru apoi un bărbat mai în vârstă, cu figură lătăreaţă, bronzată, semănând ca două picături de apă cu

busturile sculptate pe care le vindea unchiul Ernest, şi începu să cânte valsuri de Strauss, acompaniindu-se cu o armonică hexagonală.

Cu toată înghesuiala, dansară printre banchete, în veselia generală.

De multă vreme nu mai fusese ţinută-n braţe de Murdoch şi trebui să-şi reamintească de nenumărate ori că gestul nu mai purta vechea semnificaţie. Era la fel şi totuşi atât de diferit. Obrazul lui nu se mai lăsa mângâiat de părul ei, atingera mâinii era uşoară, impersonală, şi n-o strângea mai mult ca pe oricare altă parteneră. Totuşi, pentru o vreme, se simţi ca-n rai.

Ieşiră pe terasă, să se răcorească şi să-i privească pe norocoşii care se bălăceau în piscină. Erau împresuraţi de crestele munţilor, iar farmecul nopţii era sporit de glasuri fericite şi râsete.

Murdoch dispăru câteva clipe, dar reveni şi zise:

-Am reuşit să împrumut nişte costume de baie. Ce spuneţi?

Invitaţia părea irezistibilă.

- Eşti un fel de magician - scoţi costume de baie din joben - cum reuşeşti? întrebă Lisa.

Tonul Theresei era oarecum tăios.

- E vorba doar de şarmul lui ucigător. Nici o mirare că femeia responsabilă cu acei turişti s-a dat peste cap să-i împlinească cererea. De nenumărate ori şi-a netezit astfel drumul. Nu se ştie să fi eşuat vreodată.

- Ah, dar a existat o excepţie care să confirme regula, comentă Murdoch suav.

Se lăsă o tăcere stânjenită. Theresa ştiu că ar fi trebuit să-şi muşte limba. Ce fraieră fusese!

- Ei bine, fetelor, spuse Rudolf, schimbaţi-vă în camera lui Murdoch - dar nu pierdeţi vremea. De cum a adus Murdoch vorba despre scăldat, căldura a devenit insuportabilă. Iţi vine să crezi, Lisa, că acum două săptămâni curăţam zăpada de pe schiuri?

Theresa se gândi că, dacă fuseseră la Coronet Peak cu doar două săptămâni în urmă, capitularea lui Trudi se petrecuse într-

adevăr peste noapte. Işi imaginase că plecaseră mai devreme.

- Intr-adevăr incredibil, râse Lisa. O să-mi prind părul deasupra capului şi voi avea grijă să nu mă scufund. Ce zici, Theresa?

Ea scutură din cap, pletele bogate legănându-i-se dintr-o parte în alta.

- Ador să simt apa prin păr şi, din cine ştie ce motiv, al meu se usucă foarte uşor.

Se întoarse purtând un costum din două piese, purpuriu, cu o terminaţie dantelată a sutienului.

- Seducător, aprecie Murdoch, întâmpinând-o pe coridor. Ar genera un model complicat de bronzare, cred.

Theresa simţi că-şi pierde respiraţia, dar trecu peste dificultate şi răspunse destul de natural:

- Asta cu toate că ne scăldăm la lumina lunii.

- Mai bine zis, a stelelor. Nu este lună.

Theresa decise că aşa era mai bine. Murdoch şi lumina lunii avuseseră întotdeauna un efect puternic asupra ei. Nu mai avea decât un lucru de făcut, s-o ia la fugă. Austria şi mai ales Salzburg erau locuri mult prea romantice. Munţi, lună, muzică de cameră, serate Strauss, lacuri şi cascade, străduţe întortocheate unde lumina pătrunde pieziş, obligându-te să umblii aproape de însoţitor; miresme şi adieri de zefir, precum şi graţia delicat-simetrică a construcţiilor create de nişte arhitecţi ce se pricepuseră să scoată poezie din piatră seacă. Nu, bineînţeles că n-avea cum să mai rămână în Austria, acum, după venirea lui Murdo!

O prinse de mână pe Lisa şi alergă uşor spre piscină, apoi ridică braţele deasupra capului şi plonjă în apa delicios de răcoroasă. Când ieşi la suprafaţă, îl găsi pe Murdoch alături. Erau mai puţin de o duzină de înotători, toţi într-o dispoziţie jucăuşă. Se scufundau ca nişte delfini, bucurându-se de mângâierea răcoroasă.

Theresa era mulţumită că, spre deosebire de lumina crudă a

zilei, acum putea profita de întunericul complice pentru a studia din când în când trăsăturile lui Murdoch. Deşi erau gravate pentru eternitate în memoria ei, atunci când ochii îi zăboveau pe acele trăsături simţea din nou încântare. Nasul acvilin se ridica deasupra buzelor severe, care însă se puteau relaxa instantaneu într-un râs de nestăpânit. Părul şaten închis, sârmos, cu aspect agresiv, acoperea o frunte largă; avea pielea bronzată, ochi căprui-închis, ce păreau aproape negri, şi o bărbie pătrată, sugerând bunăvoinţă dar şi încăpăţânare. pe care Theresa o sărutase atât de des. Fu străbătută de un fior.

- Hei, revino printre noi, Tess, auzi ea glasul lui Murdoch. Pe unde hălăduieşti. cu privirea pierdută-n depărtare? Vocea i se aspri puţin. Erai înapoi, în Noua Zeelandă?

- Da, lângă Awhitu.

Ise păru că maxilarul lui se contractă.

- Chiar trebuie? Să tânjeşti după Noua Zeelandă exact în momentul sosirii mele?

- Nu-i de acum, ridică ea din umeri. De multe ori mi-a fost dor de casă. Uneori, parcă aş fi o emigrantă. Inima mea este împărţită. Iubesc Salzburgul din tot sufletul. Probabil că-i vorba despre acea memorie ancestrală. Este locul natal al strămoşilor mei. Sunt ca Anna, despre care se spune că a păstrat Austria mereu într-un colţişor al inimii. Bună parte din acest sentiment a fost ascuns pe timpul primului război mondial. Pe atunci, era deja bătrână şi foarte tristă, se spune. Dar a fost grozav că a trăit suficient cât să fie martoră la căsătoria nepotului ei cu Trudi. Toţi au trăit atât de mult, încât credeam că şi Trudi va fi longevivă.

- Nu-i obligatoriu, spuse el cu blândeţe. Totuşi, am fost mereu convins de acelaşi lucru. Probabil că schimbarea s-a produs foarte repede. Doar. Păru a nu mai dori să termine fraza. Apoi, la insistenţele ei, cedă: uneori, oamenii înfruntă vremea, neîmbătrânind. Dar când îşi dau seama că trebuie să se mute, dintr-o dată spiritul lor cedează.

- Asta e şi convingerea mea, replică Theresa. Nu trebuie

permis ca aşa ceva să se întâmple cu Trudi. Se întoarse spre Lisa şi-i strigă: hai să ieşim şi să ne îmbrăcăm.

Mai bine să grăbească sfârşitul acelei seri, să-şi amintească propriile responsabilităţi. Vraja avea să se rupă la lumina zilei. Nu-şi putea permite slăbiciuni. Ştia prea bine că Murdo avea puterea s-o orbească în privinţa propriilor lui slăbiciuni. Iar cea despre care era vorba nu putea fi tolerată - infidelitatea.

A doua zi, când mătuşa Evelina o trezi, îi observă pe obraji urmele lacrimilor. Plânsese în somn. Aşa că mătuşa nu trase perdelele, lăsând să pătrundă lumina soarelui doar când vântul le ridica.

- încă o zi înăbuşitoare, liebling, dar foarte frumoasă. Când Murdoch se va întoarce cu bagajele, aţi face bine să aşteptaţi înserarea ca să ieşiţi la plimbare. Oricum, zicea că n-o să apară decât după-amiază târziu. în dimineaţa asta, urcă pe Untersberg, cu un grup de la pensiune. îmi spunea că probabil ai fost acolo de nenumărate ori.

Chiar fusese - ah, dar cât de proastă putea fi! Fără îndoială că se distra de minune cu tânăra aceea atrăgătoare din Canada, care-i împrumutase costumul de baie purpuriu. Hmmm. Murdoch nu dusese lipsă de companie feminină, niciodată. Oare s-o fi întâlnit aici? Poate că Theresa se amăgea doar că el intenţionez' să reaprind' focul din cenuşă? Oricum, n-avea nici o importanţă, fiindcă era decisă să plece. Nu pentru c' ar fi fugit de propriile sentimente. Nici vorb'. Nu conta decât Trudi şi nevoile ei. Trudi care se gândea să se refugieze departe de tot ce iubise. Ca în poezia pe care Theresa, încă fetiţă, o copiase în primul maculator. Dar n-o s-o recitească acum. N-avea nevoie de nici un stimulent. Făcuse deja primul pas, completând formularul şi punându-l la poştă.

în dimineaţa asta, va profita de ascensiunea lui Murdoch pe Untersberg, se va duce în oraş şi îşi va reţine un bilet pe ruta Munchen-Londra şi mai departe, spre Noua Zeelandă. I-ar fi plăcut să aibă câteva zile în care să-şi ia rămas-bun de la Londra, care-i

plăcuse atât de mult, dar nu îndrăznea să întârzie, fiindcă Trudi s-ar fi putut să nu mai aibă vreme.

Floare la ureche. Funcţionarii companiei aeriene erau de o eficienţă extremă. Pentru ei nu era decât încă o operaţiune de rutină, deşi peticul de hârtie cuprindea decizii care ar fi putut afecta întreaga viaţă a Theresei. Avu norocul ca vaccinul contra variolei să fie încă valabil.

Confirmarea urma să vină imediat. Când ieşi din agenţie, totul era stabilit. Avea să plece peste trei zile. Mai bine aşa. Se va întoarce acasă, iar după prânz îi va scrie directorului, care era plecat într-o excursie în Iugoslavia.

Nu-i vestise pe cei de acasă, aşa că urmau să aibă o surpriză plăcută. Totuşi, motivul real era că bănuia că aflaseră despre sosirea lui Murdoch în Austria şi i-ar fi telegrafiat s-o oprească. Nu ştia precis cât de mult cunoşteau despre mişcările lui, fiindcă îl crezuseră în Canada, când se afla deja la Londra. Tatăl şi mama lui locuiau acum în Dunedin şi încă nu renunţaseră la speranţa unei împăcări, era convinsă. Hetty Gunn şi Elizabeth Keith fuseseră întotdeauna prietene apropiate. Deci, se va întoarce acasă neanunţată.

Le va spune mătuşii Evelina şi unchiului Ernest, dar o să-i oblige să păstreze secretul, cerându-le să nu-l pună la curent pe Murdoch până în ajunul plecării, pretinzând că nu vrea să strice surpriza celor de acasă.

Intre timp, trebuia să încerce să nu se mai simtă din nou dezrădăcinată. N-avea decât să viseze la bucuria reîntâlnirii cu Trudi, cu părinţii, cu Brenda. Să evite gândul la Salzburg, chiar mai drag acum, că venise şi Murdo. "Ah, blestemată treabă, nici să nu te aud, Theresa, fraieră cu cioc!"

In loc de asta, se va concentra asupra dragei Trudi, care plănuia să părăsească Cloudy Hill, nedorind să-i stea pe cap lui Elisabeth la bătrâneţe. Se ridică de la măsuţa de lucru, deschise ferestrele mai larg, le fixă şi îşi roti privirea asupra oraşului îndrăgit.

Scoase un carneţel. Era primul ei jurnal. Se aşeză din nou la masă şi începu să-l răsfoiască. Iată. Poemul care descria perfect sentimentele lui Trudi. Fusese scris de o tasmaniană, Norma L. Davis, dar se potrivea de minune.

LA POALE DE MUNTE

Inima-mi uşor s-ar frânge De-aş fi pe-aiurea izgonită Unde cerul şes răsfrânge Fără umbră de pisc, albită.

N-aş suporta s-ardic oblonul Fereasta largă s-o deschid De n-aş zări mereu cotlonul De-un verde magic de molid.

Apusul înroşit n-aş suporta,
Câmpul întins mi-ar fi fatal,
Captivă, fiinţa mi s-ar vătăma în dor nespus de muntele natal!

Sub fereastră, un camion se strecura pe străduţa îngustă, aşa că nu auzi uşa deschizându-se şi nici paşii lui Murdoch pe covor. Camionul se opri, iar umbra vizitatorului se întinse asupra paginii. Theresa ridică ochii, surprinsă.

- Sper că nu te-am speriat, spuse el. Am bătut la uşă şi am intrat, dar n-ai auzit din cauza zgomotului. Privirea lui se îndreptă spre caiet. Ah, ţi-ai adus jurnalele?

- Da, nu mă despart de ele. Fac parte integrantă din mine. îmi amintesc de Theresa cea tânără, vulnerabilă, adesea naivă. Mă fereşte să devin pedantă. Când ai zilnic de-a face cu elevi, este bine să-ţi aminteşti cât de groaznic de lipsit de tact, de înfocat, sau pur şi simplu cât de stupid erai!

îşi ridică ochii asupra lui. Din această poziţie, sprâncenele stufoase nu reuşeau să-i mascheze expresia. Arăta aproape la fel ca ieri, candid, deschis.

- Nu-mi amintesc nici o stângăcie. Parcă văd graţia, mila. da. Insă pe atunci, îmi plăceai aşa. Stupidă? Ei bine, da, adesea, dar cine nu-i într-o asemenea situaţie.

Işi dorea nebuneşte să nu se oprească. Iar el n-o făcu. Apelă la filozofia ei.

- Este bine să ai capacitatea de a-ţi aduce aminte asemenea lucruri. cât sunt de sensibili cei tineri, groaza de ironie, de a-şi

exprima propriile sentimente, dorinţa nebunească de a face parte din turmă, de a nu se diferenţia de grup. Rânji, iar figura bronzată i se încreţi. Uneori, poate fi un mare dezavantaj. De nenumărate ori, furia mea s-a topit în faţa unei scuze aberante, pe care-mi aminteam că am folosit-o eu însumi, ca să nu dau de gol vreun coleg vinovat. Mi s-a întâmplat să simt că era un motiv perfect legitim - sau ceea ce pare legitim unui copil - chiar dacă pentru un adult adevărul este cea mai bună politică.

- Ce mai director vei ajunge cândva, izbucni Theresa, impulsiv, ca tatăl tău.

Ochii lui clipiră ciudat şi-şi feri privirea. Apoi reluă:

- Ei bine, deocamdată, sunt mulţumit cu situaţia de a nu avea o slujbă fixă. După atâţia ani dedicaţi şcolii, este o schimbare importantă. Dat tu - ţi-a ajuns? Ai văzut lumea veche şi, judecând după poemul recitit, te gândeşti să te întorci acasă. Ironie, nu-i aşa?

Glasul ei era clar, ochii căprui aveau luciri verzi - oare era conştientă? - lucru adevărat de câte ori se simţea tulburată.

- Ce rost are ironia? Am fost plecată doi ani. Poate că am simţit chemarea depărtărilor. Nu trebuia să coincidă cu mişcările tale.

- Dar ar fi fost extrem de plăcut, replică el. Am fi vizitat o parte din Europa, Marea Britanie, ne-am fi rezolvat neînţelegerile - precum Rudi şi Lisa - şi ne-am fi întors pregătiţi să ne stabilim.

- De ce? izbucni ea. Dă-mi măcar un singur motiv! Ţi-am destăinuit pricina despărţirii. Părerea mea nu s-a schimbat. Te aşteptai ca sentimentele vechi să învie brusc, în momentul apariţiei tale?

- Nici vorbă, declară el dând nonşalant din mână. Amândoi suntem mai maturi şi-i greu de crezut că ne vom lăsa transportaţi în trecut. Dar gusturile noastre nu s-au schimbat. Faptul că suntem suflete pereche n-ar trebui să cântărească mai mult decât o iubire carnală, trecătoare? Majoritatea oamenilor se potolesc,

mai devreme sau mai târziu. Am crezut că s-ar putea să-ţi fi trecut, până acum.

Privind în jos, descoperi cu groază că pumnul începuse să i se încleşteze şi făcu un efort să se relaxeze. Spera că el nu observase. Voia să răspundă la detaşarea lui cu aceeaşi monedă. Ridică din umeri şi râse.

- Cu siguranţă, ţi-ai cam ieşit din formă, Murdoch. Când erai mai tânăr te exprimai mai fluent. Erai maestru în folosirea forţei cuvintelor. Vorbe capabile să farmece o femeie. Ceea ce tocmai ai spus nu face decât să înlăture toată aura romantică. Norocul este că nu-mi mai pasă. Dar pentru cazul că vrei să faci declaraţii altcuiva, cât eşti încă în Europa - sau oriunde - te sfătuiesc să nu te mai arăţi atât de prozaic.

- Ah, mulţumesc. Amabil din partea ta. Numai că ştiu foarte bine ce aşteaptă să audă oricare altă femeie.

- Sunt convinsă, se lăsă trădată Theresa de un impuls de moment.

- Nu mă întrerupe. Voiam să spun că fiecare femeie are dreptul la o singură declaraţie de iubire. Tu ţi-ai primit dreptul. cândva, Tess, în cel mai romantic mod pe care l-am putut imagina. N-am să mă repet

- există limite. Dar - îşi vârî mâna în buzunar, scoase un obiect şi-l depuse pe jurnalul deschis, la mijlocul poemului.

Un inel cu smarald mare, de formă pătrată, greu. Se legănă o clipă sub privirea fascinată a Theresei, apoi rămase nemişcat, părând să amplifice lumina pătrunsă pe fereastră, strălucind ca ochiul unei feline din junglă. Numai că smaraldul se presupunea că reprezintă iubirea adevărată.

Simţea că-i lipseşte aerul. Aşteptă o clipă, inspirând cu nesaţ, dar cât mai pe neobservate, întinse mâna, ridică inelul şi i-l înapoie. înainte de a-l lua, el o privi câteva clipe.

- îţi mulţumesc, spuse ea automat, dar nu.

- Bine. Cu greu s-ar fi putut arăta mai laconic. Fără îndoială, cei doi ani îl schimbaseră. Pe vremuri, era foarte vorbăreţ. Dicţia,

argumentaţia logica şi o anumită elocvenţă poetică o fermecaseră întotdeauna pe Theresa. Totuşi, se schimbase. Vechea sa putere de convingere ar fi putut transforma toate întâmplările trecute în ceva nesemnificativ. Poate că dimineaţa aceea, în Ludwigtown, când îl văzuse ieşind din casa Anitei, cu toată dezamăgirea şi suferinţa pe care i le produsese, ar fi părut de domeniul trecutului, fără importanţă pentru prezent sau viitor.

- Păi, dacă tot ai adus inelul, ai putea ţine seama de vorbele mele. Acum, că ţi-ai spus păsul, putem să ne întoarcem la un comportament normal. N-am avut de suferit şi nici răni de vindecat, după cum ţi-am mai spus. Poate că dorinţa de a mă consola reprezintă o reminiscenţă a tinereţilor tale. Ţi-a plăcut mereu s-o faci pe cavalerul, nu-i aşa? Poate căutai astfel o ieşire demnă din încurcătură. Ştii ceva, Murdoch Gunn? Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă lumea crede că Rudolf m-a abandonat. Oamenilor le place să emită ipoteze. N-au decât! Mă doare-n cot! Dar chiar pentru un cavaler pribeag, motivul propunerii tale pare cel puţin ciudat. Sau oi fi avut altul?

- Neesenţial, dacă am avut sau nu. Probabil că mi-ai putea pune în cârcă vreo jumătate de duzină de mobiluri. Mai târziu, s-ar putea să-ţi treacă prin minte şi că mi s-a oferit un post directorial la întoarcere şi că am considerat preferabil să fiu căsătorit pentru o asemenea poziţie.

Vocea ei era înşelător de egală.

- Dar de ce ţi-a căşunat pe mine? întotdeauna te-ai descurcat grozav cu femeile. Erau vreo două-trei care s-au înverzit când ne-am logodit.

Chicotul lui sună perfect natural.

- Hm, poate că da. Dar să nu uiţi că am sărit binişor peste treizeci de ani şi majoritatea femeilor de vârsta mea sunt deja măritate. Am pierdut o groază de vreme, aşteptând să-ţi termini studiile, mulţumindu-mă cu statutul de amic devotat. Apoi, am crezut că meriţi să capeţi experienţă profesorală, fără alte îndatoriri domestice - sau materne. Aşa că era normal să scap

câteva ocazii.

- Ce mojicie! De parcă ţi-aş datora ceva. De exemplu, să-ţi compensez timpul irosit, devenind soţie de director.

- Poate că-i mitocănesc, dar nu-mi fac griji. Ne cunoaştem destul de bine, ca să vorbim fără ocolişuri.

- N-am nici o remuşcare. Ţi-aş fi făcut mult mai mare rău, dacă n-aş fi găsit curajul să-mi recunosc greşeala.

- Posibil, dacă ne luăm după aparenţe, dar sunt convins că nu era o eroare.

Theresa sări în picioare, fără pic de nonşalanţă, ochii ei aruncând fulgere.

- Ah, pungaş nesuferit! Domnul poate-tot! Poate că n-ar fi fost o greşeală pentru tine, dar pentru mine era cu siguranţă. în clipa asta, îmi dau seama cât de înţeleaptă am fost rupând logodna. Acum, du-te...

Chiar atunci, auziră vocea mătuşii Evelina de pe palierul scării spiralate.

- Am preparat ceai proaspăt, foarte bun, din cel adus de Murdoch. Avem şi nişte ştrudel. Veniţi să gustaţi.

Tensiunea dispăru brusc. Orice sfadă îşi dădea obştescul sfârşit în prezenţa Evelinei. Radia bunătate şi ar fi fost distrusă să ştie că pereţii casei ei ar putea adăposti ceva care să semene a discordie. Se priviră unul pe celălalt ca nişte copii ruşinaţi şi coborâră râzând. Dar Theresa constată că îi tremurau genunchii.

întreaga atmosferă contribuia la destindere. Anton şi mireasa lui, Barbara, veniseră la cină, încântaţi de ideea de a cunoaşte încă un neozeelandez, iar unchiul Ernest sculpta o bucată de lemn, în colţul lui, cu degete de artist.

De parcă ar fi simţit în ce dispoziţie se afla Theresa, Barbara se apropie de pianul lustruit şi începu să cânte suav, la unison cu pacea oraşului cuprins de înserare.

- Când a venit aici, Theresa ne-a povestit că eşti un pianist foarte bun, Murdoch. De asemenea, că te pricepi la cântece neozeelandeze ca orice băştinaş maori, spuse tanti Evelina.

- Exagera, râse Murdoch. Când eram mic, tata a predat la o şcoală din Waikato, în insula nordică, unde majoritatea elevilor erau maori, iar eu am făcut parte din cor. Totuşi, n-am energia şi intonaţia specifice, care dau tot farmecul cântecelor lor. Dar am să încerc.

Se aşeză la pian şi, în vreme ce degetele lui mângâiau clapele, Theresa resimţi nostalgia - haraeth - anilor trecuţi. Pe vremea când el îi cânta melodii maori.

După-amiaza în familie se dovedi plăcută, relaxantă. Seara, în strada acum pustie, după ce ieşiseră să-i conducă pe Barbara şi pe Anton, Evelina şi Ernest îi spuseră noapte bună lui Murdoch, a cărui cameră se afla la primul etaj. Theresa se grăbi să intre, în vreme ce bătrânii urcau deja spre dormitoarele de la mansardă.

Se apucă să-i aştearnă culcuşul lui Nikolaus, uriaşul motan tărcat. Apoi ieşi în holul strâmt. In vreme ce punea piciorul pe prima treaptă, uşa lui Murdoch se deschise, iar el privi cu ochii mijiţi în holul abia luminat. Pe întuneric, părea mai bătrân, mai obosit.

- Tess? şopti el. Tess.?

Ilprivi peste umăr, îndepărtându-şi de pe urechi bogatul păr auriu, foarte slab ondulat. Stătea pe loc, astupând uşa cu umerii largi, privind-o şi aşteptând ca ea să-şi retragă piciorul şi să vină spre el. Dar Theresa nu îndrăznea.

- Ne vedem mâine dimineaţă, Murdoch, spuse ea încet. Vreau s-o prind pe mătuşa Evelina înainte de a se vârî în pat. Am uitat să-i spun ceva.

Se retrase direct în propria cameră, închise uşa şi o încuie, de parcă ar fi încercat să se ţină departe de tentaţia de a da dracului toată mândria şi de a uita în braţele lui vechea trădare.

O impresionase felul cum îi rostise numele, ca pe vremuri. Sau poate că-şi imaginase doar? Se apropie de raft şi scoase un carneţel mult mai recent, început o dată cu sosirea la Salzburg. Acolo se aflau poeziile compuse ca să-i aline durerea inimii, să-i facă suportabil dorul. Cu toate că ştiuse mereu că-i va fi imposibil

să treacă peste neîncredere.

Totuşi, după ce o compusese pe aceasta, renunţase la subiectele triste. Scăpase de suferinţă şi se concentrase doar asupra poemelor ce preamăreau Austria rurală, găsind compensaţie în publicarea lor de către reviste de limbă germană. însă cea din faţa ochilor fusese scrisă în engleză. The Secret.

Iubeam felul cum mă chemai, cândva.
Cu toate visele irealizabile, ţi-am spus:
Te iubesc nemăsurat!
Ce vorbă ne-nsemnată, ce dulce,
Capabilă să-ţi încânte inima.
Iubeam felul cum mă chemai, cândva.
Printre râsetele, fericirea, lacrimile,
Acelor nenumăraţi ani jefuiţi,
Continuă să-mi încânte spiritul,
Fiindu-mi soare ziua şi lună-n noapte;
Alinarea ceasurilor mele de veghe,
Memoria izului de flori muribunde .
Ah, da, un amănunt trivial,
Dar amintirea lui îţi poate susura în suflet.
Şi totuşi, ştiu. ştiu.
Ştiu,
Nimeni nu m-a mai chemat ca tine, niciodată!

în cameră era prea cald. Atâta tot. fierbinţeala îi alunga somnul. Se întinse pe pat, renunţând până şi la cearşaful subţire, dar nu adormi decât spre dimineaţă. Ultimul gând fu că trebuia să-i spună mătuşii că se întoarce acasă, fiindcă bunica avea nevoie de ea. Era singura capabilă s-o determine să rămână în casa umbrită de copacii plantaţi de Emil, înconjurată de colinele ei iubite, acolo unde inima nu i-ar fi fost frântă de dor.

Mătuşa Evelina era bună la suflet şi corectă. Admise că era singurul lucru de făcut pentru Maria Theresa, să se grăbească spre cea care avea nevoie de ea, Trudi.

în mod ciudat, mătuşa Evelina nu păru atât de surprinsă precum se aşteptase Theresa. Doar dacă - gând greu de acceptat, deşi era o persoană ageră - mătuşa pricepuse că avea un motiv suplimentar, fără legătură cu îndatoririle familiale. Că fugea de Murdoch Gunn.

- Vreau să le fac o surpriză, mătuşă, aşa că ar fi mai bine ca Murdoch să nu afle despre planurile mele, ca să nu ducă vestea acasă. Dacă amânăm până la plecare, am să ajung cam în acelaşi timp cu scrisoarea lui.

Ochii albaştri o priveau cu blândeţe.

- N-ai putea să-l rogi să păstreze secretul, liebling? Sunt sigură că nu ţi-ar strica surpriza.

- A mai făcut-o, mătuşă. Aş prefera să nu risc. Cei de la agenţie încearcă să-mi facă o rezervare la zborul Pan-Am de la Londra. Aş pleca dimineaţa de la Munhen la Londra. Aş avea câteva ore escală în Los Angeles şi un ceas în Tahiti. Incredibil, nu-i aşa?

Totuşi, el prinse de veste în dimineaţa aceea. în vreme ce spălau farfuriile de la micul dejun, agenţia telefonase să anunţe că, datorită unei anulări de rezervare, putea pleca mai devreme. Dacă nu accepta, ar mai fi avut de aşteptat patru-cinci zile.

- Atunci, accept biletul ăsta, spusese ea, şi se întoarse să înfrunte ochii cercetători ai lui Murdoch. Poimâine voi fi acasă, Murdoch. Vreau să le fac o surpriză, aşa că te rog să nu le scrii celor de acasă, bine? Este singura soluţie, pot să stau cu Trudi, la Cloudy Hill, până. atât cât va fi nevoie.

- Foarte corect, aprobă el şi se întoarse spre mătuşa Evelina. Aveţi vreun ştergar uscat? Theresa foloseşte mereu prea mult detergent şi se udă prosoapele de vase.

Ea se simţi redusă la tăcere.

Capitolul 3

Mătuşa intră imediat în acţiune. Theresa nu trebuia să se dea de ceasul morţii ca să-şi ia rămas-bun de la toate cunoştinţele. Soluţia era o mică petrecere, mai mult o întrunire. Urma să aibă loc a doua zi, pe seară. Avea să înceapă devreme, pe la şase, astfel încât Theresa să aibă parte de suficiente ore de somn, înaintea călătoriei în jurul lumii.

- Destul de neplăcut că trebuie să străbaţi jumătate de glob pornind din Londra, darămite să pleci de la München. E de-a dreptul prostesc, mai ales pe asemenea călduri. Dar aşa sunt tinerii. Totuşi, când vei avea proprii copii, ai să bombăni la fel ca noi. Rudolf şi Lisa te vor conduce până la München şi iară îndoială că Murdoch o să vă însoţească.

Murdoch tocmai intra în cameră şi prinse ultimele cuvinte.

- Cu părere de rău, n-o să pot. Le-am promis celor de la pensiune că mergem împreună la Berchtesgaden. Au plănuit să ajungă la Obersalzberg şi să viziteze salinele. N-am cum să mă retrag, fiindcă trebuie să fie un număr minim de participanţi la excursie şi iară mine nu-l pot atinge.

Buza Theresei se răsfrânse batjocoritor. N-avusese nevoie de prea multă muncă de convingere. Şi-o imagina pe fata cu costumul de baie purpuriu lipită strâns de Murdoch, cu braţul petrecut în jurul taliei lui, în vreme ce vizitau subteranele. Ca o confirmare, în clipa aceea sună telefonul.

O voce plăcută, cu accent inconfundabil, întrebă de Murdoch. Conversaţia dură destul de mult.

Theresa îşi făcea bagajul în camera de alături, aşa că prinse mai multe fragmente. El spunea:

- Bună idee. La întoarcere, poţi solicita înapoierea unei jumătăţi din preţ. De ce să nu-ţi cauţi un post de profesor aici, dacă-ţi place ţara? Prea multă lume se rezumă la vacanţe petrecute în Marea Britanie, neglijând restul continentului. Aţi putea ajunge chiar până în Noua Zeelandă, în etape. în Italia, în Grecia. Aţi putea participa la una din expediţiile transcontinentale,

traversând India şi aşa mai departe. Apoi, v-aţi îmbarca din Singapore.

Trecu pe lângă el, în vreme ce lăsa receptorul. Murdoch îi spuse:

- Apropo, fă-ţi timp deseară. Am luat bilete la Schloss Mirabell, la un concert de muzică de cameră.

- Ţi-ai asumat un risc. îmi pare rău, dar astă-seară trebuie să mă duc la Aigen să-mi văd o prietenă. Pur şi simplu, n-am cum să plec fără s-o văd, iar ea nu poate veni mâine. Apoi adăugă: dar poate că-i disponibilă canadiana aceea drăguţă.

- Toată gaşca se duce la festival. Face parte din programul iniţial al excursiei. Am să ... dar fu întrerupt de telefon.

Răspunse el, vorbind cu grijă, în germană. în mod clar, interlocutorul ştia cu cine are de-a face şi se întinse la vorbă. Ea deveni suspicioasă abia când îl auzi declarând:

- Ah, te asigur că Theresa va fi încântată. Se potriveşte perfect cu planurile ei. Mă bucur enorm că poţi participa la petrecere.

Ei nu-i venea să creadă. Convorbirea se încheie cu un "Auf Wiedersehen, Maria", iar el se întoarse rânjind:

- Deci, mergem la concert. Maria m-a informat că sora ei poate să aibă grijă de copii. Acum, renunţă la mutra asta. Astfel, îndeplinim ceva ce ne-am dorit mereu. să ascultăm muzică de cameră la Salzburg.

Visul data din vremea când plănuiau să-şi facă aici luna de miere. Acum era cu totul altceva, dar nu voia să-l lase să vadă cât de mult o deranja, aşa că spuse cu blândeţe:

- Ah, mă gândeam la cât de despotic te porţi. Desigur, o să-mi placă muzica, dar este păcat că te manifeşti de parcă numai voinţa ta contează. Majoritatea bărbaţilor ar fi priceput că mi-am programat o mie de alte lucruri pentru ultima seară.

- Inţeleg perfect. Dar ţinând seama de dragostea ta pentru muzică, ştiu că vei prefera să-ţi faci bagajele dimineaţă, decât să pierzi ocazia. Curând, te vei afla la treisprezece mii de mile

distanţă.

Până la lăsarea întunericului, îi trecuse iritarea. Avea să fie o noapte memorabilă. Desigur, nu chiar aşa cum o plănuiseră pe vremuri. Muzica avea acelaşi efect asupra amândurora, transportându-i într-o lume unde nu exista discordie.

Theresa purta o rochie de seară din bumbac, cu corsaj stil Empire, prinsă în talie cu o panglică de catifea verde. Materialul era alb cu un model pe verde şi un tiv verde închis. Era simplă şi de efect, punând în valoare lucirile verzui din ochii ei căprui. Purta un pandantiv, care fusese primit de Trudi de la tânărul ei soţ ucis în război, un smarald împresurat cu diamante mici, albe. Cândva, se asortase perfect cu inelul de logodnă.

Intrară prin portalul cu ornamente complicate, parcă aparţinând altei epoci.

- Am senzaţia că noi, bărbaţii, ar trebui să purtăm pantaloni bufanţi până la genunchi, peruci pudrate şi pantofi cu catarame de argint. Voi vă potriviţi mai bine cu ambientul. Volănaşe şi broderii - precum şi acea fermecătoare talie înaltă. Ochii li se întâlniră. "Sensibilul Murdo", îşi zise Theresa, pregătindu-se să-i înfrunte farmecul.

Totuşi, ambianţa predispunea la romantism. acel loc, martor al atâtor intrigi şi scandaluri ale clasei conducătoare, care fusese cizelat de degetele măiestre ale meşterilor şi împodobit de comori nepreţuite, era acum populat doar de melomani nerăbdători să se lase vrăjiţi de muzica altor vremuri.

Incăperea nu era foarte mare, dar nu mai exista nici un loc liber. Murmurul încetă şi doi tineri muzicieni îşi ocupară locurile - unul la pian, iar celălalt acordându-şi vioara. Aveau degate prelungi şi purtau părul în stil byronian. îndată, Murdoch şi Theresa se simţiră transportaţi în altă lume.

Brahms. Dvorak. şi, desigur, Mozart. Toată animozitatea dintre ei se stinse, incapabilă să reziste unor astfel de armonii. Theresa era cuprinsă de un alean aproape insuportabil.

Ieşiră în aerul înmiresmat al nopţii. Deasupra se zărea

fortăreaţa, scăldată în lumina lunii, producând un efect de halou în contrast cu cerul de catifea. Un noruleţ părea să-i vegeze pacea. Stelele străluceau.

- Câtă vreme eşti pe aici, va trebui să vii la lumina zilei şi să filmezi scena, Murdoch. Este una dintre cele mai faimoase privelişti din Europa.

- Salzburgul îţi lasă senzaţia că stai în camerele unde au fost compuse poeziile şi muzica nemuritoare, acolo unde strămoşii au pictat capodopere şi au construit minuni arhitecturale, adevărate poeme în piatră. Poţi atinge mesele de lucru pe care s-au semnat tratate militare, sau documente de capitulare; poţi să-ţi imaginezi regii, împăraţii şi dictatorii altor epoci, cinând în săli somptuoase, dar neapucând să se bucure de pacea interioară pe care o încercăm noi acum. Am simţit asemenea lucruri pe Muntele Abraham, şi m-am gândit la Wolfe şi Montcalm. Cândva, aceste minunăţii au fost întinate de ororile războiului.

Gândurile Theresei reveniseră însă pe pământ. Canada! Şi fata aceea care-i plăcuse atât de mult în seara petrecută la Doktorwirt - cumva, împotriva voinţei. Era atât de prietenoasă şi dintr-o bucată - pe gustul Theresei. Dacă ei îi plăcuse, nu s-ar fi putut petrece acelaşi lucru şi cu Murdoch? Şi canadiana era amatoare de natură, preda istorie, engleză şi franceză. Catriona McCorkill. Oare nu se înrudea cu familia Gunn? Purtau până şi acelaşi fel de tartan. Ah, da, Murdoch şi Catriona aveau o mulţime de lucruri în comun. Vorbele-i ieşiră pe gură fără să-şi dea seama:

- O cunoşti pe Catriona mai dinainte, Murdoch? îi simţi îndată uimirea şi adăugă: ai menţionat Muntele Abraham şi mi-am amintit că şi Catriona mi-a vorbit despre el, la cafea, după partida de bălăceală.

- Da, bineînţeles, se arătă el extrem de franc. Are rude şi în Noua Zeelandă, în provincia Oamaru. De fapt, verişorul ei era profesor la Waitaki. L-am cunoscut la o întrunire. Rudele din Canada s-au purtat foarte frumos, mi-au arătat în Montreal şi-n Quebec, locuri despre care altfel nici n-aş fi visat că există.

Fascinante. Din cauza asta am fost aşa sigur că pot împrumuta costumele de baie.

- A fost simplă coincidenţă că v-aţi întâlnit aici? simţi ea nevoia să întrebe.

- Vai de mine, nu. Eram hotărât să rămân la Londra mai mult timp. Dar când Catriona mi-a scris că-şi petrece vacanţa în Europa, mi-am schimbat planurile. Şi bine am făcut, altfel nu te-aş mai fi întâlnit.

Glasul ei purta semne clare de ironie.

- Da, bună treabă, altfel toată lumea de acasă ar fi continuat să spună: "ce soartă crudă. ce păcat că nu s-au întâlnit." Acum, vor afla că ne-am întâlnit, dar nu ne-a interesat o reconciliere. Avu o revelaţie şi încă o dată vorbi gura fără ea. Atunci, ce-i cu inelul şi cu rugămintea de a-l purta din nou? Ai asumat un risc enorm - mi s-ar fi putut urca la cap, Murdoch. Gândul că ai plecat la drum cu el în buzunar, să-ţi încerci din nou norocul!

După o scurtă pauză, când vorbi, cuvintele lui erau uşor tărăgănate.

- Ei bine, nu mi-a mers, nu-i aşa? M-ai prins. Ce ai fi zis dacă veneam direct şi-ţi spuneam simplu că n-am prea avut baftă cu bijutierii locali şi, auzind că la Londra preţurile sunt mult mai mari, l-am luat cu mine?

Pentru a salva aparenţele, trebuia să găsească o minciună, din cauză că se simţea - cum? Distrusă? Nu, mai curând dezolată. Reuşi să mimeze nepăsarea - destul de convingător, spera ea.

- Ar fi fost mult mai bine, Murdoch. Dacă o femeie acceptă să se logodească şi apoi descoperă că nu iubeşte suficient de mult, tinde să aibă conştiinţa încărcată. Se consideră vinovată. Când ai scos inelul, m-am simţit bulversată. Mi-ar fi plăcut să ştiu că accepţi despărţirea noastră ca definitivă şi că ţi-ai refăcut planurile de viitor în consecinţă, ca şi mine. Apoi, îi veni altă idee.

Ce te-a determinat să-ţi repeţi cererea, dacă n-aveai de gând, când ai plecat de acasă?

- N-ar fi suficientă supoziţia că m-ai scos iar din minţi?

- Nu. Dacă aşa stăteau lucrurile, nu te-ai fi mulţumit cu o prestaţie atât de prozaică.

Acum, vocea lui devenise molcomă, mărturisind premeditare.

- Poate că ieri te-ai apropiat de adevăr. întotdeauna mi-am dorit un post directorial. Iar năzuinţa mi s-ar putea împlini destul de curând. De când am părăsit Canada, am motive să cred că aş primi postul, dacă aş depune cerere. A venit vremea să mă aşez la casa mea. Mi-au dat de înţeles că ar prefera un bărbat căsătorit, aşa că.

- Mulţumesc, îl întrerupse ea furioasă. M-am lămurit. Sunt convinsă că ai să-ţi găseşti o parteneră corespunzătoare, Murdoch, dar am să-ţi dau un sfat. Nu-i mărturisi motivul pentru care vrei s-o iei de soţie - altfel, s-ar putea să te pălmuiască. Şi ea se simţi tentată, mai ales când el începu să râdă. Las-o să-şi păstreze măcar o parte din iluzii. Să se creadă iubită. Şi nu-i face una ca asta Catrionei.

- De ce nu, pentru numele cerului?

- Fiindcă este mult prea drăguţă pentru tine, de aia. Acum, ascultă-mă. Asta este penultima mea noapte în Salzburg. Probabil că n-am să mai ajung aici. Hai să mergem mai departe în tăcere. Vreau să savurez fiecare clipă, nu să mă enervez.

După o vreme, bătăile mult prea rapide ale inimii Theresei se potoliră, iar ea încercă să se convingă că asta dorea. linişte, în care să se poată concentra asupra sunetelor îndrăgite ale oraşului, asupra paşilor ce răsunau pe caldarâm, asupra susurului apei de-a lungul malurilor râului Salzach, asupra foşnetului copacilor.

Urcară străduţa în pantă, iar Murdoch descuie uşa laterală, din spatele prăvăliei, şi intrară pe palierul îngust de unde pornea scara abruptă ce ducea la camerele de locuit.

El o cuprinse în braţe pe neaşteptate, dar Theresa ridică mâinile, opunându-se îmbrăţişării. Păstră un ton şoptit, nedorind să-i trezească pe cei ai casei. Totuşi, în voce răzbătea furia.

- Murdo! Nu - este ridicol, când tocmai am. dar restul

cuvintelor se pierdură sub sărutarea lui fierbinte.

Ruşinea îi năpădi fiinţa, deoarece putea încă simţi astfel, de parcă sufletele li s-ar fi contopit. Răspundea la sărutare. sau măcar năzuia să răspundă. Cu ultimele puteri, reuşi să-şi înfrâneze pornirea şi să strângă buzele. După un timp, el ridică fruntea, râzând:

- N-am mai sărutat o femeie împotriva voinţei ei. O adevărată experienţă. Trebui să-şi încleşteze pumnii ca să nu cedeze tentaţiei de a-l lovi. El continuă: haide, Theresa, nu mai eşti copilă. Renunţă la naivitate. Cred că eşti prea idealistă. Când ne-am logodit, ştiam că eram singurul bărbat pe care-l sărutaseşi. Pe atunci, mi-a surâs. Dar maturizează-te. Nu toate sărutările sunt legate de logodnă. Păcat că te iei prea în serios.

In clipa următoare, nu mai avu cine să-i răspundă. Ea îşi ridicase fusta şi o zbughise pe scară. Theresa nu se opri până nu ajunse în propria cameră.

Privi disperată împrejur, incapabilă să se concentreze. Ar fi trebuit să continue cu împachetatul. Mâine, va fi un permanent du-te-vino de vizitatori. O oră furată acum ar fi fost nepreţuită, dar îi fu imposibil. Aruncă hainele de pe ea şi se zvârli în aşternut, dorindu-şi copilăreşte să fie mai răcoros, astfel încât să-şi tragă cearşaful peste cap. Surprinzător, adormi imediat. Din somnul profund fu trezită mult prea curând de mătuşa Evelina, venită să-i ofere o ceaşcă de cafea.

- Ştiam că vrei să te trezeşti devreme, liebling. Era greu de crezut că ai să termini de făcut bagajele ieri, după o seară romantică la lumina lunii şi în compania muzicii.

Mătuşa se aşează pe marginea patului, cu blândeţe-n ochi, iar Theresa se înfioră. Oare urma vreun sfat amabil de peţitoare amatoare?

- Cred, spuse Evelina placid, că faci bine plecând, Maria Theresa, deşi o să laşi în urmă un gol imposibil de umplut. Dar am

ştiut mereu că n-o să rămâi aici permanent.

Incercând să-şi înăbuşe lacrimile, Theresa se grăbi să răspundă:

- Dar distanţa nu mai constitue aceeaşi prăpastie de netrecut, cum era pe vremuri, chiar dacă Noua Zeelandă se află la celălalt capăt al pământului. Acum, mijloacele transport sunt atât de rapide, iar zborurile transoceanice par să anuleze depărtarea. Când Trudi s-a măritat cu bunicul, ştia că s-ar putea să nu mai revadă Austria. Ceea ce s-a şi întâmplat. Mai întâi, n-aveau bani. Apoi, când se hotărâseră să vină în vizită, el a murit din senin.

- întoarcerea ta o s-o pună din nou pe picioare. Ai să-i arăţi fotografii şi diapozitive, ai să-i vorbeşti în germană mult mai fluent. Pe deasupra, te pricepi la exprimări poetice, iar asta se simte. Dar nu uita că ea a cunoscut adevărata fericire abia în Noua Zeelandă. Şi spune-i că ne gândim să venim să petrecem împreună Weihnachten. O să uite imediat de azil şi o să înceapă să alcătuiască meniul pentru Crăciunul viitor, vei vedea!

Ceasurile treceau în goană. Theresa termină de împachetat. Cei care nu puteau veni la întrunire trecură să-i spună la revedere, telefonul suna încontinuu, iar ea mulţumi cerului că nu rămăsese nici o clipă singură cu Murdoch, pe care reuşise să-l întâmpine relativ normal, deşi cu răceală, la masa de dimineaţă.

Mătuşa Evelina decretă că petrecerea nu trebuia să se întindă prea mult, având în vedere lungimea drumului care o aştepta pe Theresa, aşa că toate urările de rămas-bun fură concise.

Despărţirea de Murdoch avu loc mai iute decât se aştepta.

- Ce oră matinală pentru turul salinelor, remarcase mătuşa Evelina, chiar înainte de începerea petrecerii, când aflase că Murdoch dorea să se trezească a doua zi la ora şase.

După micul dejun, Murdoch declară că va merge pe jos până în centru, de unde urma să ia o maşină. Toată lumea îl conduse până la uşă. Theresa se pregătise pentru o sărutare uşoară, pe obraz, sperând să nu se înfioare. Dar aceasta nu veni. El se

mulţumi să spună:

- Ei bine, salutare, Tess! Transmite cele cuvenite tuturor celor de la Ludwigtown, mai cu seamă lui Trudi. Acelaşi lucru pentru mama şi tata, dacă-şi fac apariţia la casa de vacanţă, cu ocazia Zilei Muncii.

Să ai parte de o călătorie fără evenimente. Pa!

Pa. Doar acel cuvinţel ciudat, folosit în mod normal ca un înlocuitor nonşalant pentru "la revedere", prevestind o revedere neîntârziată. Dar poate exprima şi un soi de patetism, căci fără îndoială n-avea să-l mai vadă multă vreme. Dacă nu cumva accepta slujba din Noua Zeelandă. Totuşi, chiar în acest caz, postul ar fi putut să-l ţină destul de departe. După toate cele, Noua Zeelandă era mai întinsă ca Marea Britanie şi divizată în două insule.

Ii răspunse cu aceeaşi aparentă nepăsare.

- Distracţie plăcută pe aici. Apoi, în vreme ce el se îndepărta, adăugă involuntar: Murdoch, ai grijă cum conduci. Nu eşti obişnuit cu circulaţia pe dreapta. Işi dori imediat să-şi fi muşcat limba. El se întoarse, zâmbi malţios şi spuse:

- Da, bunicuţo, şi-şi continuă drumul la vale, râzând.

Ochii mătuşii erau blânzi şi înţelepţi, iar Theresa simţi că nu-i poate înfrunta.

Indată ce se termină cu urările de rămas-bun, iar Theresa, Rudolf şi Lisa se puseră-n mişcare, tensiunea se estompă. Cei doi erau tineri şi obişnuiţi să călătorească. Ştia că o să-i revadă în fiecare iarnă, cu ocazia deschiderii sezonului de schi în Noua Zeelandă. Lor, Pământul le părea mult mai mic. Pentru cei care făceau traversarea pe vremuri, la bordul vapoarelor, suportând un drum de cinci săptămâni, călătoria era interminabilă. Treisprezece mii de mile deveniseră un fleac, la bordul avioanelor cu reacţie.

Ajunse la Heathrow cât ai clipi şi abia avu vreme să se îmbarce în avionul de Los Angeles, la ora unu. Urma să aterizeze la Auckland a doua zi pe seara, sâmbătă, la ora şapte şi jumătate. Dar întrucât se deplasau în direcţia de rotaţie a pământului, ora

locală din Noua
Zeelandă avea să fie şapte şi treizeci de minute dimineaţa. Incredibil cum puteai sări peste o întreagă noapte!

Deşi decolaseră pe seară din Los Angeles, pe măsură ce înaintau, ziua părea să se deruleze invers. Era un fel de călătorie magică.

Deasupra Pacificului, simţi că se apropia de casă. Acele ape udau şi ţărmul patriei. Ora petrecută în Tahiti i se păru o întârziere frustrantă, dar anunţurile în limba franceză îi dădură senzaţia că se afla iar în Europa.

Theresa se plimba în sus şi-n jos pe terasa aeroportului, savurând aromele tropicale şi delectându-se cu imaginea munţilor şi cu florile de hibiscus strălucind în soare.

Franceza cu accent a tahitienilor o făcu să priceapă că, dacă vreodată avea să mai simtă chemarea depărtărilor, n-avea nici un rost să meargă până în îndepărtata Europă. Existau croaziere spre Tahiti şi spre Noua Caledonie, unde şi-ar fi putut exersa cunoştinţele de franceză. Adesea, aceste insule erau vizitate de grupuri de studenţi neozeelandezi. Ar fi putut organiza şi ea o asemenea excursie. Ah, da, existau şi alte ţeluri în viaţă, în afara măritişului. Existau şi destinaţii mai apropiate, deci mai ieftine: spre Australia, cea atât de vastă încât ar necesita o mulţime de vacanţe pentru a o cunoaşte, spre Fiji, spre Samoa şi spre Insulele Cook. Ah, escala se sfârşise.

Obosită după întâmplările ultimei săptămâni, adormi şi fu trezită abia la micul dejun.

Soarele abia răsărea. Ah ce imagine privilegiată, să vezi de la înălţimea aceea norii pictaţi în roz şi violet, precum şi izbucnirea de foc auriu a soarelui ce se ridica pe cerul azuriu, ca o scoică gigantică, înconjurată de irizaţii în toate culorile curcubeului.

Dedesubt, se zăreau porturile gemene ale Aucklandului, Manukau şi Waitemata. în centru se putea vedea forma simetrică

a insulei vulcanice Rangitoto. Oraşul se întindea peste o mulţime de golfuleţe şi lagune şi era legat de zonele rezidenţiale din nord printr-un minunat pod arcuit. Adăpostea peste o jumătate de milion de oameni.

Ce senzaţie plăcută să admiri din nou strălucirea subtropicală a acestui oraş, chiar şi într-o asemenea zi de primăvară timpurie, şi să asculţi din nou graiul neozeelandez, amestecul de engleză şi cuvinte maori, atât de familiar, dar izbitor pentru urechea ei dezobişnuită. Trecu prin vamă, îşi ridică biletul de la ghişeul agenţiei N.A.C. şi bău o cafea.

Avionul ei urma să facă escală la Wellington, dar nu şi la Christchurch, aşa că va ajunge în Dunedin după-amiaza devreme, la timp să prindă legătura spre Queenstown.

Toate merseră ca unse. O adevărată plăcere să călătoreşti într-o asemenea zi perfect senină.

Curând, era din nou în avion, survolând strâmtoarea Cook. Peste vreo două ceasuri, pulsul i se acceleră la vederea oraşului Dunedin, risipit pe coline. Aici îşi terminase studiile şi fusese îndelung curtată de Murdoch. Cu greu îşi stăpânise gelozia provocată de colegele lui şi de celelalte femei mai apropiate ca vârstă.

Fusese ca un fel de minune nesperată când, după doar doi ani de învăţământ, la Ludwigtown, Murdoch o ceruse de soţie. Ii spusese că în toţi acei ani o aşteptase. Iar ea îl crezuse. Ah, ce fraieră! Probabil că mereu fuseseră diverse alte femei, mai vârstnice, cu mai multă experienţă, mai ales una.

Dincolo de Taieri Plain, se zărea Maungatuas, precum şi formele de o simplitate impresionantă ale aeroportului Momona, înconjurat de câmpuri, şi toate astea îi îndepărtară gândurile de la aducerile aminte. In faţa ochilor, apăruse micul avion care urma s-o ducă acasă. Abia avu vreme să se urce la bord. Ce senzaţie minunată. Panglica verde-albăstrie a râului Clutha şerpuia printre coline cu aspect arid, chiar şi acum, la început de primăvară, prin contrast cu terenurile fertile ale Austriei. Insă de-a lungul văilor se conturau petice de un verde-smarald.

Apoi, imaginea pe care o aşteptase, munţii Remarkables, ale căror creste îi vegheaseră toată viaţa, prin fereastra dormitorului. Da, iată-i, la fel de zimţaţi ca întotdeauna, zimţaţi, cu aspect

fioros, ridicându-se ca Dolomiţii pe graniţa dintre Austria şi Italia. Lacul Wakatipu, de un albastru intens, cu forma sa prelungă, întins pe mai mult de cincizeci de mile; Bayonet Peaks, ridicându-se peste oglinda apei; Cecil Peak; Walter Peak şi mai departe Humboldt Range. Survolară lacul, iar ea avu prilejul să admire gondolele telecabinelor pe fundalul întunecat al pinilor, deasupra oraşului Queenstown. Pe urmă, se apropiară, descriseră un ocol şi veniră la aterizare pe aeroportul Frankton. Acasă!

într-un astfel de colţişor de lume, ar fi fost imposibil să nu întâlnească vreun cunoscut. Era Ngaio Lawrie, care-şi aştepta un prieten. Vocea ei demonstra surpriza.

- Theresa. azi-dimineaţă vorbeam cu maică-ta, la biserică, iar ea n-a suflat nici un cuvânt despre revenirea ta.

- Păi, nu ştia, râse Theresa. Voiam să le fac o surpriză. Am părăsit Austria vineri dimineaţă şi iată-mă. Sâmbătă după-amiază, momentul ideal să dau buzna peste ei. Sper să-i găsesc acasă, dacă nu la Ridge, măcar la Cloudy Hill, fiindcă Trudi nu prea se simte bine. De fapt, ăsta-i motivul întoarcerii mele. Dacă Trudi s-a hotărât să se retragă într-un azil, la Invercargill, înseamnă că am lipsit prea mult. Am să stau cu ea. Sper că, dacă mama s-a dus la biserică azi-dimineaţă, tata sau unul dintre băieţi a rămas cu ea.

Ngaio păru uşor derutată.

- Mi s-a părut că erau cu toţii. Trudi este într-adevăr bolnavă? Adică, dacă renunţă la activitaţile ei. De fapt, săptămâna trecută, la Institut, am mâncat un ştrudel şi aş fi putut jura că-i de la ea.

- Probabil că l-a făcut mama. Pare incredibil, nu-i aşa? întotdeauna, Trudi a avut mai multă energie decât oricine şi era mereu ocupată să realizeze câte ceva. Dar poate că n-ai mai văzut-o în ultima vreme.

- Ah, dar am. nu, probabil că a trecut mai mult timp. Cei vârstnici, chiar dacă-s foarte activi, ca Trudi, pot cădea dintr-o dată. Uite ce-i, nu mă grăbesc, iar pe amicul meu nu-l va deranja un mic ocol. O să te duc până la Ludwigtown. în felul ăsta, n-o să mai trebuiască să-i suni pe ai tăi să vină să te ia. Surpriza va fi

mai deplină.

Trebuie doar să dau un telefon.

- Bine. Mă gândeam să iau un taxi, dar nu mai este nici unul aici şi ar trebui să aştept.

Tot drumul, Theresa privi împrejur cu lăcomie, sperând ca locurile să nu se fi schimbat prea mult. Se minuna că găsise curajul să lase totul în urmă. Plopii de la Windy Corner crescuseră mult mai înalţi. Exista un pod nou peste Golden Creek, foarte util, aleile de pe malul râului Awhitu fuseseră prelungite cu aproape jumătate de milă şi fuseseră plantaţi copaci, iar Gabriel Longshanks se învrednicise să-şi vopsească acoperişul. Când plecase, tabla era roşie de rugină.

- Gabriel s-a însurat, râse Ngaio, şi acum e alt om. Se bărbiereşte zilnic şi duminica poartă cămaşă albă. N-am mai văzut un bărbat atât de schimbat.

Ieşiră de pe Arrowtown Road şi se îndreptară spre Crown Range, unde râul Awhitu ieşea din cheile întunecoase, odinioară atât de bogate în aur, şi pornea spre est, spre Pacific, unindu-şi forţele cu râul Kawarau. La confluenţă, se găseau fermele prospere aglomerate în jurul orăşelului Ludwigtown.

Ngaio se angajă pe o alee laterală. Theresa zări pereţii albi, din scândură, ai casei părinteşti, construite în urmă cu treizeci de ani, acoperită cu şindrilă verde. Apoi văzu şopronul pentru lână şi garajul triplu, cu porţile larg deschise.

- Nici camioneta nu-i aici, observă ea, probabil că s-au dus cu toţii la Trudi. Vai, sper să nu se fi întâmplat nimic rău. Mă aşteptam ca măcar băieţii să fie acasă.

Ngaio trecu mai departe pe aleea îngustă, mărginită de gherghine încă neînflorite şi de narcise. Se opri lângă o bucătărie de vară bătrânească, ai cărei pereţi păreau susţinuţi numai de viţa şi glicina care-i îmbrăcau.

Casa propriu-zisă nu se vedea încă, dar Theresa spuse că vrea să facă restul drumului pe jos, fără să fie anunţată de zgomotul motorului.

Ii mulţumi lui Ngaio, lăsă bagajele în construcţia antică, le făcu semne de bun-rămas lui Ngaio şi amicului ei, traversă poteca şi se opri printre gherghine. Se afla la Cloudy Hill!

Capitolul 4

De obicei, turiştii clipeau la vederea casei, când vreunul dintre ghizi decidea să-i aducă până acolo. Nu le venea să creadă că se află în emisfera sudică.

Era o construcţie de lemn, cafenie, cu streşini sculptate şi jardiniere cu geraniu roşu aprins la fiecare fereastră. Mai târziu, petunii albe, roz şi purpurii aveau să-şi expună florile în aceleaşi cutii.

Acoperişul, pe mai multe niveluri, era abrupt. Deşi înăuntru nu adăposteau animale, parterul era o replică exactă a caselor de peste ocean, prevăzute pentru astfel de situaţii. Pe veranda pavată cu piatră de râu, existau ghivece cu geraniu şi o mulţime de alte plante agăţătoare, dragi lui Trudi. Afară nu se vedea nimeni. Theresei i se păru că toată casa era în aşteptare. De ce? Doar nu se adunaseră toţi lângă patul lui Trudi?

In loc să intre în fugă, strigând "surpriză!", se mulţumi să înainteze în vârfurile picioarelor şi auzi zvon de voci venind din camera de zi. Uşa de sticlă era acoperită cu o perdea de nailon, dar scena de dincolo se putea ghici în lumină.

Era absolut normală. Probabil că tocmai terminaseră un prânz întârziat şi continuau să stea împrejurul mesei, la cafea. Mama, tata, Josef, Wilhelm. Trudi şi Brenda lipseau.

Theresa deschise uşa şi spuse cu glas îngrijorat:

- Unde-i Trudi?

Efectul fu instantaneu. Patru siluete săriră în picioare, cu gurile căscate, apoi se repeziră spre ea, Elisabeth Keith fiind mult înaintea celorlalţi. îşi îmbrăţişă fiica şi-i explică:

- Trudi este în pat, iubito, dar de unde ai răsărit?

Obrajii Theresei erau scăldaţi de lacrimi.

- Am coborât din cer. De vină este scrisoarea aceea terminată de tine. Se gândea să se retragă într-un azil, la Invercargill - îţi aminteşti? îţi purta grija, să nu fii obligată să te ocupi de două gospodării. Aşa că m-am hotărât să vin şi să stau cu ea.

- Frumos din parte-ţi, Tess! exclamă Joe, ridicând-o, după ce o împinsese pe maică-sa cât colo. Fu la rândul lui dat deoparte de Bill, nerăbdător să-şi sărute sora. Roderick Keith aşteptă ca ceilalţi să termine, de parcă n-ar fi fost la fel de mişcat de brusca ei apariţie. Theresa îi observase însă tremurul bărbiei şi i se repezi în braţe.

- Ah, tată, nu-mi dau seama cum am putut să stau departe atâta vreme. Dar spuneţi-mi, ce-i cu Trudi?

- O, nu cine ştie ce, Tess. Este doar obosită. Se odihneşte.

- Se odihneşte? Trudi? Păi, trebuie să fie grav bolnavă ca să se odihnească.

- Nu chiar. Este doar letargică, îi lipseşte energia. Până la urmă, toţi păţim aşa ceva, bănuiesc. Mă duc s-o anunţ că ai venit. Nu trebuie s-o luăm pe nepregătite.

Theresa îi observă pe Joe şi pe Bill schimbând zâmbete. Ce o fi fost atât de amuzant?

- De ce rânjiţi? îi chestionă ea.

- Nu-i nimic, se grăbi Joe să răspundă. Doar că suna de parcă prezenţa Theresei ar fi capabilă să şocheze pe oricine.

- Acum ştiu sigur că m-am întors acasă - o observaţie cu adevărat frăţească! în ultima vreme, am avut parte doar de curtoazie. Nu v-ar strica să petreceţi şi voi un an sau doi în Austria.

Pentru o clipă, avu senzaţia că Joe respirase uşurat. Care să fi fost motivul? Ah, probabil că imaginaţia îi juca feste. Joe replică:

- Ei bine, nici o mirare că te-au tratat astfel, surioară. Distanţa te face să-ţi fie dor - chiar şi în cazul nostru; n-aş fi crezut că o pot considera pe soră-mea nostimă, dar eşti, pe cuvântul meu!

- O, ceruri, clipi Theresa, genunchii o să mă lase! Din partea ta, Joe Keith, vorbele astea constituie cel mai surprinzător compliment în douăzeci şi cinci de ani. Dar Brenda unde-i?

- In Otago de Nord, la o fermă, deo gratias, declară Bill.

- Ah, mizerabile! Prezenţa ei nu poate fi atât de greu de

suportat.

- Este blestemul existenţei noastre. Nu poţi concepe prin ce am trecut de când a început liceul. A devenit profund analitică. Este înspăimântător. Joe şi cu mine suntem obligaţi să ne trăim viaţa amoroasă în cel mai mare secret posibil.

- Zău? Ah, probabil că este vorba de o nouă fază. Aşa a fost întotdeauna. Trece mereu de la o pasiune entuziastă la alta. Dintr-o dată, se opri îngrozită. Tocmai mi-am dat seama - este în anul întâi. Pun pariu că o să-mi cadă pe cap la limba engleză! Apoi explică: am depus cerere pentru un post de profesor aici. M-am gândit că am să locuiesc cu Trudi şi că voi pune capăt aiurelii cu plecarea la Invercargill. Dacă nu obţin postul, am să mă angajez chelneriţă.

Bill începu să zică ceva, dar se abţinu. Theresa îl chestionă, curioasă:

- Ce voiai să spui, Bill? dar el părea să aibă limba legată. Apoi, ea ghici: ah, crezi că Trudi are nevoie de cineva care să fie permanent prezent? In cazul acesta, am să renunţ la slujbă.

Tatăl răspunse în locul lui Bill.

- Sigur că nu-i cazul. Maică-ta poate s-o supravegheze în lipsa ta. Ar fi grozav să te ştim cu ea pe timpul nopţii, Tessa. Până acum, toate cădeau pe umerii mamei - în afară de asta, zâmbi el, trebuie să admit că nu mă-ncântă să dorm singur.

- Ah, uite că vine mama, spuse Roderick.

Elizabeth o conduse la etaj. Trudi era cu siguranţă mai mică şi cumva pierdută printre aşternuturile patului. Era foarte palidă, dar nu părea să-şi tragă ultima suflare. Theresa îngenunche lângă pat şi o îmbrăţişă, observând lacrimile care se rostogoleau pe obrajii zbârciţi. Da, acei obraji fuseseră netezi şi încă rozalii când plecase de acasă.

- Ah, liebling, liebling, şopti întretăiat bătrâna, ochii mei se bucură să te vadă. Dar nu trebuia să vii din cauza mea, doar dacă.

- Numai dacă "tânjeam după locurile natale", cum obişnuia să spună bunica Keith. Şi chiar mi-era dor. Am o mulţime de

planuri. Am depus cerere pentru un post la şcoala de aici şi sunt convinsă că o să mă simt minunat pregătindu-mă seara, corectând lucrări şi preparând teste în liniştea de la Cloudy Hill. Ştii cum sunt Joe şi Bill, ca să nu pomenim de Brenda. Băieţii mi-au spus că a devenit deja greu de stăpânit. La Ridge, mi-ar fi imposibil.

Bătrâna chicoti, iar ea fu fericită. Atitudinea asta i-o amintea pe Trudi cea obişnuită. Elisabeth interveni:

- Se crede un soi de consilier în probleme maritale. O sfătuitoare a celor oropsiţi în dragoste. Este cam obositoare.

- De unde i se trage? vru să ştie Theresa.

- Ştii că a fost mereu amică apropiată cu Gabriel Longshanks? Ei bine, după ce Humphrey Richards a răspândit zvonul că o văzuse pe femeia cu care Gabriel ar fi vrut să se însoare pe vremuri, Gabriel i-a plâns pe umăr Brendei. A încercat să-l convingă să-i scrie, dar el nu avea curaj. Brenda a descoperit adresa pensiunii unde lucra ea, în Jersey, lângă Humphrey, şi i-a trimis o scrisoare, povestindu-i tot ce aflase de la Gabriel, precum şi adăugând de la ea. La nici zece zile de la răspunsul Eloisei - destul de promiţător - Gabriel a plecat la Londra şi apoi în Jersey, atât de dichisit - Brenda l-a convins chiar să-şi cumpere haine noi - încât pilotul avionului din Mount Creek nici nu l-a recunoscut! Ne-am adunat toţi şi i-am pus casa la punct, iar acum amândoi sunt fericiţi. Efectul secundar a fost că fata surâde superior de fiecare dată când îi vede şi este convinsă că Dumnezeu a menit-o să rezolve toate chestiunile sentimentale din Ludwigtown.

Theresa izbucni în râs, dar redeveni rapid serioasă.

- Păi, ar trebui să mă mai gândesc la acceptarea postului ăluia, dacă mi-l vor oferi. Există mereu destui tineri necăsătoriţi printre cadrele didactice, iar situaţia ar putea deveni stânjenitoare. Poate ar fi mai bine să-mi caut de lucru la vreun hotel.

- Nu, micuţo, replică Trudi. Acolo, n-ai face decât să-ţi iroseşti talentul. Cred că ar fi bine să accepţi postul. Am auzit că cineva

trebuie să plece. Cunoştinţele tale lingvistice vor constitui un atu. O să-şi dea seama că poţi suplini lipsa oricărui alt profesor de limbi străine. Pe deasupra, în şcoală, până şi Brenda este mai potolită. Un boboc nu prea are ocazia să facă valuri.

Theresa o privi cercetător pe Trudi. In obraji îi şi apăruse un început de îmbujorare, iar ochii albaştri străluceau deja. Theresa îi zâmbi. Imediat, Trudi închise pleoapele şi spuse cu un glas mai slab: acum, aş dori să aţipesc. Vino să mă vezi peste o oră, liebling. Atunci am să fiu întremată.

- Vai, mamă, am obosit-o, se impacientă Theresa. Probabil din cauza emoţiei. Ar fi trebuit să vă dau de ştire.

- Da, probabil că da, draga mea, dar nu-ţi face griji, o să te cheme imediat după ce doarme nitel. Vino.

Ieşi prima din cameră, aşa că nu observă ocheada mamei în vreme ce închidea uşa şi nici clipirea şmecherească a ocupantei patului!

Printre flecăreala generală, în vreme ce se spăla, Theresa reuşi să le spună - fără să-i privească, fiind la chiuvetă - că în ultima ei săptămână la Salzburg apăruse - "cine credeţi?" - Murdoch Gunn!

- Se lipise de o gaşcă de turişti. Cred că-i cam plăcea o profesoară pe care o cunoscuse în Quebec. O fată superbă, Catriona McCorkill. Se potriveau de minune. Există chiar o legătură de familie între ei. Aşa că vechile neînţelegeri între clanuri nu le stau împotrivă.

- Baţi câmpii, Theresa, interveni tatăl, chicotind. Lucrurile n-au stat astfel nici între voi. Asemenea discordii aparţin trecutului. Numai că, fiind mereu pe aproape, îşi pierduse farmecul. Ai fost mai atrasă de necunoscut.

Murdoch lipsit de farmec. Neatractiv. Măcar dacă ar fi ştiut! Theresa smulse prosopul de vase cu atâta forţă încât îl sfâşie. Şterse o baltă de pe bancă, insistând excesiv.

- Cred că întreaga familie ar trebui să cunoască adevărul. Nu suport să fiu considerată o zăpăcită. Nu l-am iubit niciodată pe

Rudolf. Nu-mi vorbea decât despre Lisa. Se certaseră. îşi închipuia că un strop de gelozie ar putea-o determina să se întoarcă la el. La început, s-a gândit doar să trimită acasă o fotografie cu noi doi. Asta mi-a dat ideea. Şi a mers. Lisei i-a păsat, mai ales când am apărut acolo.

- Dar lasă prostiile, surioară, cu siguranţă că nu l-ai părăsit pe Murdoch doar pentru un asemenea plan aiurit, izbucni Bill.

Ea se întoarse spre frate, conştientă de privirile cercetătoare ale celorlalţi.

- Ah, pentru numele Domnului, Bill, sigur că nu. Am spus că aşa mi-a venit ideea. Din partea mea n-a fost vorba numai de altruism. Voiam să mă eliberez de Murdoch. Nu mai cunoscusem alt bărbat. îl adoram de ani de zile - matur, sportiv şi intelectual pe deasupra. Dar în cele din urmă, cinstit vorbind, a început să mă plictisească.

I se păru că observă o înţepeneală în atitudinea celorlalţi. Ah, ce obositor! Continuă cu oarecare pasiune:

- Oh, ştiu că toţi îl credeţi inegalabil. Dar eu, ei bine, am călătorit în jurul lumii şi am descoperit că marea are şi peşti mai de soi. Am avut două motive să mă întorc: scrisoarea voastră, în care-mi spuneaţi că Trudi nu se simte bine, şi apariţia lui Murdoch în Salzburg. Acum, că l-am refuzat din nou, cred că se va căsători cu Catriona McCorkill. Dacă nu-şi găseşte un post pe gustul lui aici, în Noua Zeelandă, probabil va emigra în Canada. Sunt aici cu un singur scop, să am grijă de Trudi. Vă rog să acceptaţi realitatea, cum aţi făcut şi când mă credeaţi îndrăgostită de Rudi: Murdoch Gunn a ieşit pentru totdeauna din viaţa mea. Mâine o să-l vizitez pe director, să văd ce s-a ales de cererea mea. I-am rugat să nu-mi răspundă în scris, fiindcă urma să vin acasă cât de curând.

- Domnul Guthrie este încă în vacanţă, în Oamaru, zise tatăl molcom. S-a decis să caute linişte - a avut un atac de cord - aşa că s-ar putea să se retragă din activitate ceva mai repede. A cumpărat un teren mai de mult. Cred că anul viitor o să-şi

construiască o casă unde să se retragă. Mai au o proprietate pe Kingfisher Hill, dar spuneau că nu suportă să n-aibă sub ochi priveliştea lacului.

- Sper să nu se retragă prea iute, declară Theresa, consternată. Poate că e vorba despre egoism, dar aş prefera să-mi fie şef măcar încă un an sau doi. Apoi se strâmbă: ascultaţi ce-mi trece prin minte! Poate că nici n-am primit postul. Probabil că se primesc încă cereri.

- Nu. Sper că n-ai ratat ocazia. Dar o să aflăm curând, oricare ar fi rezultatul. După mine, ai mari şanse, cu germana ta fluentă. Ei bine, băieţi, a venit vremea să ne întoarcem acasă.

Din nou Theresa avu senzaţia că fraţii îşi stăpâneau cu greu rânjetele. Intr-adevăr, erau la fel de zăpăciţi ca întotdeauna. Poate că-şi închipuiau că venise vremea ca ei să preia frâiele fermei, că tata era depăşit!

De parcă ar fi simţit acelaşi lucru, Roderick spuse scurt:

- Hai, ieşiţi. Elisabeth, o să ne ocupăm singuri de ceai. Ştiu că ţi-ar fi greu să te smulgi de aici, când fiică-ta abia a venit. O să revenim la masa de seară. Vreau să-mi povesteşti despre Salzburg, Theresa. Sper că ai adus şi diapozitive. N-am să uit niciodată cele trei luni petrecute acolo, acum cinci ani. Să mergem, băieţi!

Minunat să fie din nou lângă mama. Intotdeauna fuseseră prietene. Theresa răsturnă pe jos conţinutul valizei şi al bagajelor de mână, căutând suvenirurile, fotografiile şi cărţile poştale. Timpul părea să zboare. Apoi, se furişară în vârfurile picioarelor să vadă ce făcea Trudi. Tocmai se trezise şi se simţea învigorată. Le spuse că nu putea să stea acolo şi să piardă toată distracţia, pe deasupra avea şi o mulţime de întrebări. Aşa că se va da jos din pat.

- Şi mai terminaţi cu agitaţia!

Asta semăna mai degrabă cu Trudi cea veche. Focul arunca o strălucire aurie, florile de măr foşneau la fereastră, narcisele înconjurau copacii din livadă, iar gâştele se plimbau legănat, două

câte două.

Mama slăbise, însă îi stătea bine. Acum avea aceeaşi siluetă ca Theresa. Poate că era cam subţire, pentru vârsta ei, dar arăta şic.

- Imi place rochia ta, mamă.

- Da, am şi o haină la fel. Le-am purtat de dimineaţă, la biserică. Ce grabă a mai fost - am avut o pană. Dar băieţii au schimbat roata rapid şi nu i-au dat voie tatei să-i ajute.

- Aţi mers toţi? N-a rămas nimeni cu Trudi? se impacientă Theresa.

- Am avut o zi bună, explică Trudi, intrând în cameră. A venit Martha şi s-a ocupat de cină. Tu şi maică-ta trebuie să vă faceţi patul singure. Mâine, ai să-ţi aduci nişte lucruri. Probabil că o să ai nevoie de masa de lucru şi de caiete - ai destul loc.

- S-ar putea să nu-mi trebuiască, râse Theresa. Să nu ne pripim. Există şi varianta să spăl vase la vreo crâşmă, sau să mă angajez la magazin. Pot să ocup dormitorul de lângă camera ta?

- Ar fi grozav, aprobă Trudi, dând din cap. Voi şti că are cine să mă audă, dacă strig noaptea.

Ce ciudată situaţie, ca Trudi să depindă de altcineva. Cea care-i îngrijise pe toţi, care ţinuse două gospodării fără să dea vreun semn de oboseală. Mama fusese foarte slăbită după naşterea Brendei, dar Trudi se opusese ca Theresa să nu se mai ducă la şcoală şi s-o ajute pe bolnavă.

Simţea bucuria deplină a revenirii acasă, chiar dacă Trudi ajunsese atât de fragilă încât avea nevoie de supraveghere permanentă. Fusese obişnuită de mică să lucreze în gospodărie. Dacă s-ar fi măritat cu Murdoch, s-ar fi străduit să-şi continue cariera academică. îi plăcea să predea şi nu-şi dorise niciodată altă profesie, dar gospodăria reprezenta pentru ea cea mai plină de satisfacţii activitate.

Aproape toate îi produceau pură încântare. mobila lustruită, lumina focului din cămin reflectată de lambriuri, plăcintele şi pâinea, crocante, lăsate la răcit pe grătar, frumuseţea simplă a

unei omlete garnisite cu salată, feţele de pernă brodate, care te invitau la odihnă şi te scăpau de tensiunile acumulate peste zi, pieile de oaie argăsite în casă, puse la uscat pe acoperişul strălucitor, rafturile cu cărţi ce se găseau de fiecare parte a căminului, lucrul de mână lăsat pe un fotoliu de piele, aşteptând revenirea degetelor îndemânatice. unele fete se măritau de tinere şi ajungeau să urască ceea ce percepeau ca pe o corvoadă. Cu siguranţă, insuficientă pentru a umple viaţa cuiva. Oamenii simţeau nevoia altor activităţi sociale, menite să păstreze interesul: urmărirea ştirilor, cititul, mai ales cititul.

Theresa îşi aminti visul, cel ce fusese cât pe ce să devină realitate când avea douăzeci şi trei de ani şi simţea pe deget greutatea smaraldului lui Murdoch, ca pe o promisiune. Ei doi în propria casă, suficient de încăpătoare pentru cei patru copii pe care-i doreau. Biroul lui Murdoch urma să aibă pereţii acoperiţi cu rafturi de cărţi, asemănător cu cel pe care-l avea tatăl lui la biroul din Kotare, pe vremea când Theresa era elevă a şcolii primare. Ei doi aveau voie să intre acolo, fiindcă domnul Gunn avea un perete întreg cu cărţi pentru copii. Murdoch fusese foarte amabil cu fetiţa care devora cărţi prea serioase pentru vârsta ei, care rămânea mereu fără ceva de citit şi care avea adesea coşmaruri cauzate de lecturi prea avansate.

Işi închipuise mereu că vor găsi cândva o casă care să semene cu şcoala, chiar dacă era greu de crezut că va avea o privelişte la fel minunată, cocoţată pe Kingfisher Hill, ridicându-se deasupra Moana Kotare, ceea ce însemna Lacul pescăruşului albastru. Nu fiindcă ar fi fost vizitat de kotares, ci din cauza tentei albăstrui a apelor, ca penajul pescăruşilor respectivi. O potecă şerpuia printre zadele de pe deal şi apoi cobora până la nestemata locului, un lac micuţ, ca o picătură de rouă printre colinele verzi, care reflecta nişte peisaje incredibile. Lacul Iti-whakaata. adică Lacul micilor reflexii. Ii era tare drag. In ţinutul acela aspru cu ape tumultuoase şi nenumăraţi munţi imenşi, cât vedeai cu ochii, lăculeţul era ca o bijuterie miniaturală. Era intim.

Nu existau case de vacanţă, fiindcă tot terenul îi aparţinea lui Hamish Macdougall şi, deşi exista o poartă care să permită accesul pescarilor, era totuşi o proprietate privată. Singura altă cale de acces era poteca, dar ei nu abuzaseră niciodată de privilegiu.

Trudi părea să se întremeze de la zi la zi, dar Theresa nu ieşi la plimbare pe strada principală din Ludwigtown până ce nu fu convinsă de ameliorare. Atmosfera de târguşor minier, castanii uriaşi, fagii şi stejarii îi provocau o adevărată încântare.

Oamenii o întâmpinau cu bucurie, în vreme ce înainta cu coşul atârnat pe braţ. Voia să cumpere nişte peşte, adus de pe coastă în camioane frigorifice. Calcani de Dunedin, renumiţi pentru savoarea lor, şi nişte ţipar afumat pentru Trudi, dacă avea noroc.

La măcelărie - unde se vindea şi peştele - , află o noutate care o descumpăni. Domnul Merriman vârî calcanul într-o sacoşă de plastic, o legă la gură şi spuse:

- Deci, te întorci la liceu? Probabil că ai aflat despre postul liber?

- S-ar putea să nu-l primesc, desigur, dar am făcut cerere. Dacă nu, poate ai nevoie de o casieră?

El chicoti.

- Nu, dar n-ai să ai nici o problemă să te primească la vreo pensiune. Sezonul turistic începe tot mai devreme în fiecare an. Şi niciodată n-au suficient personal până la terminarea cursurilor universitare, când vin studenţii. Dar probabil că ai să primeşti postul domnişoarei Rudyard. A fost nevoită să plece. Mama ei s-a îmbolnăvit, la Auckland. O să cam fie nişte schimbări, cu noul director.

- Noul director? se miră Theresa. Dar. dar asta trebuia să se întâmple abia la anul, nu-i aşa? Sper că nu este foarte bolnav?

- Ei bine, să spunem că e înţelept. Prea multă lume exagerează cu amânările. Pensionarea cu un an mai devreme s-ar putea să-i prelungească viaţa. Asta i-am spus. Se gândea s-o facă

la sfârşitul anului. Normal, după o asemenea refacere rapidă, dar ultimul trimestru este cel mai solicitant. Aşa că e deştept să renunţe acum. După toate cele, nimeni nu-i indispensabil, chiar dacă oamenii potriviţi sunt rari.

- Ah, înseamnă că nu mai vine din trimestrul ăsta? O, ce păcat! Abia aşteptam să predau iar sub conducerea lui. Adică, dacă obţineam slujba. Vai, cât sunt de egoistă. Bineînţeles că trebuie să se retragă imediat, dacă-i vorba de sănătate. Presupun că adjunctul îi va prelua responsabilităţile până anul viitor?

- S-ar putea, dar am impresia că se aşteaptă ca postul să fie ocupat mai repede. De fapt, cineva din Consiliul de conducere mi-a destăinuit noutatea, aşa că probabil decizia a fost luată.

- Adică s-a publicat deja în Gazette?

- Chiar aşa. Vrei şi nişte bucăţele de peşte pentru Ferdinand? Am câteva alese special.

Theresa ieşi din prăvălie complet derutată. Toată lumea din oraş părea să ştie, aşa că nu pricepea de ce părinţii ei abordaseră subiectul atât de vag. Sau poate că nu-i înţelesese? Rămăsese cu impresia că familia Guthrie urma să-şi construiască o casă anul viitor şi că directorul se va pensiona abia după aceea. Ciudat.

Auzi o voce cunoscută:

- Bună, Tess. Am auzit că te-ai întors şi voiam să te sun. Era una dintre bibliotecare, Maida Shaw. Discutară câteva minute. La un moment dat, cealaltă întrebă:

- Există vreo şansă să te vedem din nou la şcoală? Fiică-mea spunea, când a aflat că te-ai întors, că i-ar plăcea să te aibă profesoară la germană, la anul, în clasa a şasea. Ştii cum gândesc tinerii - şi-a închipuit că vei reveni la liceu.

- Am făcut demersuri, dar zeii vor hotărî. Dacă nu, voi căuta ceva de lucru în oraş. Trudi are nevoie de prezenţa mea.

- Am auzit că directorul este acasă. Ce-ar fi să-i faci o vizită? Ai putea afla dacă ai primit postul şi cine o să-i ia locul. Mai sigur să afli din gura lui decât de la alţii.

Corect, dar n-avea de gând să întrebe. Dacă el scăpa informaţia din proprie iniţiativă, ar fi fost cu totul altceva. Soţia directorului fu încântată s-o revadă.

- Robert dorea să-ţi vorbească. Tocmai voia să te sune şi să te invite. Acum se simte mult mai bine. Totuşi, pentru amândoi este o uşurare că se poate pensiona mai curând. Mă temeam că va insista să rămână până la sfârşitul anului. Dar dacă a fost găsit un înlocuitor capabil să preia activitatea imediat după începerea anului de studiu, m-am liniştit.

Cu toate astea, Theresa constată o deteriorare mult mai evidentă decât observase la Trudi. Domnul Guthrie îi zâmbi şi o chemă:

- Vino. Aveam de gând să te sun deseară.

Mă bucur să te anunţ că e o uşurare pentru mine să ştiu că ai să faci parte din personalul didactic. Eşti o persoană cunoscută şi de încredere.

- Ah, deci am primit postul?

- Da, cererea ta a ajuns aproape imediat. Nici că se putea rezolvare mai bună. Lucrurile astea au darul să te calmeze. Nenorocul domnişoarei Rudyard că i s-a îmbolnăvit mama. Deşi şi-a mai revenit, va avea nevoie de însoţitor încă multă vreme. Treci pe la şcoală cu trei zile înainte de începerea cursurilor şi vom discuta orarul. Sunt fericit că am să las şcoala cu personal complet. E foarte greu să preiei directoratul în orice situaţie, dar când personalul este incomplet, e o adevărată belea. Toţi sunt obosiţi şi excesiv de sensibili. Profesorii au mare nevoie de ore libere, ca să-şi poată prepara următoarele lecţii. Altfel, ajung să lucreze nonstop, folosindu-şi timpul liber pentru pregătire. Chiar dacă eşti îndrăgostit de profesie, cu timpul devine extenuant. Echilibrul este foarte necesar.

- Domnule Guthrie, îl dojeni ea, uite cine vorbeşte! Tot timpul aşa-zis liber l-aţi folosit cu spor în slujba şcolii, întotdeauna. Ca elevă, nu-mi dădeam seama, dar în cei doi ani petrecuţi la

catedră, mi-aţi fost sursă de inspiraţie. Nu vom accepta un individ nelalocul lui, care să uite de disciplină.

În clipa următoare, fu conştientă de privirea uimită a domnului Guthrie. Care să fi fost motivul? Simţi stânjeneală. El râse scurt şi spuse:

- Sigur că tradiţia se va respecta, disciplina va fi aceeaşi. Murdoch este un tip capabil.

Theresa fu străbătută de un fior. "Nu! Ah, nu. Te rog, Doamne, imposibil!" Apoi, se scutură să-şi revină. "Cât eşti de proastă!" Murdoch era un nume scoţian frecvent, foarte utilizat în Otago şi Southland. Cunoştea un director din Christchurch, purtând acest nume.

- Vreţi să spuneţi Hugh Murdoch, din Christchurch?

- Dar Theresa, ar fi trebuit să ştii deja. Doar a fost în Austria. Maică-ta mi-a spus că urma să vă întâlniţi în Salzburg. Când ţi-am văzut cererea, m-am gândit că o să-ţi fie destul de greu să lucrezi într-o şcoală unde director o să fie fostul tău logodnic. Insă ştiind că v-aţi întâlnit recent şi că sunteţi oameni maturi, mi-am zis că aţi discutat situaţia. Oricum, în zilele noastre, nu mai e aşa un cap de ţară să lucraţi împreună, chiar dacă aţi fi fost căsătoriţi. De ce naiba nu ţi-a spus? Şi de ce n-au făcut-o ai tăi?

Theresa era albă la faţă. Inchise ochii, încercând să treacă peste ideea tot mai insistentă că existase o conspiraţie. Cu buzele uscate, declară:

- N-a spus nici un cuvânt. Am primit o scrisoare de la mama, în care-mi povestea că bunica vrea să se retragă într-un azil, la Invercargill, fiindcă nu mai putea sta nesupravegheată şi nu voia ca mama să fie obligată să ţină două gospodării. In aceeaşi zi, am primit o epistolă de la Gwenda Lloyd, anunţându-mă despre apariţia unui post vacant. I-am spus lui Murdoch în chiar ziua sosirii lui la Salzburg şi n-a suflat nici o vorbă. Nici una!

El se aplecă puţin şi o bătu pe genunchi.

- Fetiţo, trebuie să tratezi situaţia cu maturitate. Fii corectă cu Murdoch. S-ar putea să fi fost la fel de uimit ca şi tine. Probabil

că i-a trecut prin minte că, dacă ai afla, n-ai mai trimite cererea, iar Trudi n-ar mai beneficia de prezenţa ta. Mă aşteptam să-ţi spună îndată. Din cauza asta şi-a scurtat şederea la Londra. Intotdeauna a dorit să viziteze Austria, desigur, din cauza legăturilor puternice existente aici, în Ludwigtown, dar eram convins că a venit la Salzburg să-ţi dea ştirea.

Theresa îşi înghiţi toate vorbele aprinse care-i stăteau pe buze; n-aveau rost. Domnul Guthrie era un om bolnav. N-ar fi făcut decât să-l supere. I-ar fi stat pe suflet discordia dintre noul director şi una dintre profesoare. Nu ştia cum, dar reuşi să zâmbească.

- Ah, bineînţeles. N-avea de unde să ştie cum voi reacţiona. Vă rog să-mi iertaţi ieşirea. N-o să conteze. Vă promit că problemele noastre nu vor impieta asupra activităţii.

Persista încă o întrebare pe care nu dorea s-o exprime, dar el îi răspunse din proprie iniţiativă.

- Murdoch o să ajungă aici peste două-trei săptămâni de la începerea şcolii.

Atât de curând, atât de curând! Vreo douăzeci de zile. Totuşi, va avea puţin timp să se adapteze cu noul post, cu orarul, cu elevii, să-şi pregătească o figură nepăsătoare, pentru toţi cei care-i vor urmări reacţiile.

Plecă pe intrarea laterală şi se uită înapoi. Directorul o urmărea din prag cu o privire uşor amuzată şi indulgentă. Se simţi stânjenită.

Nu era un mizilic. într-o comunitate atât de restrânsă, vestea avea să circule cu viteza luminii. Existase o conspiraţie a tăcerii? Şi cine făcea parte din ea?

O mulţime de oameni, probabil.

Capitolul 5

Theresa se întoarse acasă mergând agale, oarbă la toate frumuseţile dimprejur.

Era convinsă că părinţii ei ştiuseră despre numirea lui Murdoch. Dar nu scoseseră nici o vorbă. Chiar şi în ultima scrisoare, abia dacă pomeneau ceva despre faptul că el s-ar afla în Canada. Când Theresa apăruse brusc, fără îndoială că fuseseră surprinşi. Dragii de ei! Se bucurau de întoarcerea fiicei, dar când menţionase cererea de angajare la liceu, ar fi trebuit s-o avertizeze că era pe cale să intre într-o situaţie dezagreabilă. Probabil că pricepuseră imediat şi, în total consens, tăcuseră mâlc. Mai târziu, probabil că-i instruiseră şi pe băieţi. Poate că speraseră, spre binele ei, că n-avea să primească postul.

N-avea cum să povestească tuturor că doar pretinsese că s-a îndrăgostit de Rudi. Nici prietenilor apropiaţi nu le putea prezenta scuza falsă că nu-l mai iubea pe Murdoch. N-ar fi fost corect faţă de noul director. Iar adevărul ar fi şi mai devastator. Nu trebuia să lanseze zvonul că el călcase strâmb.

Avea o figură preocupată. Urma să rămână cu renumele unei fete ce se lăsase pradă unei iubiri sălbatice, dar trecătoare, faţă de un european, pe care-l urmase până la capătul celălalt al Pământului, doar pentru a fi apoi abandonată. Ah, de ce naiba se lansase în acea înşelăciune stupidă? Scrâşni din dinţi.

Işi continuă drumul, făcându-şi sânge rău. N-o deranja că ceilalţi ştiuseră despre inocenţa ei în privinţa numirii lui Murdoch. Erau maturi şi puteau să-şi ţină gura. Dar Brenda era elevă. Chiar faptul în sine era suficient de ameninţător, fără pericolul de a bârfi încântată cu prietenele pe seama situaţiei. Era o scumpă, dar, deşi o adora, Theresa nu-şi făcea iluzii în privinţa soră-si.

Planul începea să se contureze în mintea ei. Se va purta frumos cu familia, tolerant, o să-i adune şi o să le spună că înţelegea motivul pentru care tăcuseră. Probabil, îşi închipuiseră că-şi va retrage cererea. Dar se dovedise că lucrurile fuseseră

stabilite încă înainte de sosirea ei.

Ştia bine că, dacă ar fi aflat la timp, s-ar fi retras. Dar acum nu se mai putea face nimic. Demisia ar fi deranjat prea multă lume şi i-ar fi rămas la dosar, prejudiciindu-i cariera. Căci avea să rămână în învăţământ toată viaţa. Şi alţii trecusertă prin încercarea unei logodne rupte, dar îşi găsiseră fericirea până la urmă. Totuşi, nimeni nu va putea să-i ia locul lui Murdoch, chiar dacă nu mai avea încredere în el cât să-l ia de bărbat. Ar fi fost un adevărat infern, având în vedere ceea ce ştia, mai ales locuind în acelaşi oraş cu Anita.

Trebuia să se hotărască ce avea să le spună rudelor. Privi la ceas. "Hmm." Probabil că la vremea asta băieţii îşi făceau siesta. Aşa că avea să traverseze aleea ce ducea la Cloudy Hill şi să treacă mai întâi pe la Ridge.

Avusese dreptate. Mama tocmai le reumplea cănile cu ceai, în bucătăria luminoasă. Theresa intră cu un aer vesel, le zâmbi cât mai natural, lăsă coşul pe bufet şi declară:

- Ei bine, adevărul a ieşit la lumină. Vă mulţumesc că nu mi-aţi spus imediat. Probabil că mi-aş fi retras cererea. M-am dus la director. Am căpătat postul şi am aflat că Murdoch este noul director - tot oraşul ştie. N-are nici o importanţă. Ne-am simţit destul de bine la Salzburg, deşi relaţia noastră este de simplă amiciţie. Nu suntem duşmani, să ştiţi, chiar dacă l-am părăsit. Trecutul nu mai înseamnă nimic.

La început, se vor vehicula tot felul de ipoteze, mai ales printre cei tineri. Iar în privinţa asta am o rugăminte. Nu vreau ca Brenda să discute cu prietenele ei despre mutra pe care am făcut-o când am aflat că Murdoch o să-mi fie director. Mi-ar conveni să creadă că Murdoch mi-a spus adevărul la Salzburg, dar că eu voiam să mă întorc oricum acasă, din pricina stării lui Trudi. Cred că este o solicitare de bun-simţ.

Ii venea să râdă de expresiile chipurilor lor. Surpriza iniţială lăsase loc admiraţiei. Pentru maturitatea cu care privea situaţia.

- Iţi mulţumesc, Theresa, spuse mama. Reacţionezi aşa cum speram - deşi nu eram sigură. Este o situaţie delicată şi sper să-ţi dai seama că am acţionat în interesul tău.

- Sigur că da. V-aţi pus rapid de acord, când am dat buzna peste voi. Se întoarse spre fraţi. Totuşi, mi s-a părut că voi aveţi un as în mânecă. Făceaţi feţe-feţe. Mă bucur că aţi păstrat tăcerea. Prefer învăţământul oricărei alte activităţi, dar dacă ştiam că Murdoch este aici, nu prea cred că aş fi avut curajul să fac cererea. Oricum, n-am nici o obiecţie, atâta vreme cât Brenda nu cunoaşte adevărul.

Stătea în colţul camerei şi, chiar în clipa aceea, uşa se deschise, ascunzând-o complet, iar Brenda îşi făcu apariţia, cu părul prins într-o coadă de cal.

- Salut. Am prins ocazia să vin cu familia Falkington. Am economisit banii de autobuz, aşa că am să-i pun deoparte pentru o şa nouă. Am primit o telegramă de la Murdoch. Zicea că Tess este pe drum, aşa că m-am gândit să vin mai repede, pentru cazul că vreunul dintre voi se dă de gol. N-am de gând să risc o treabă de cârpaci, având în vedere că a fost ideea mea.

Tata scoase un sunet indescriptibil, dar nu fu luat în seamă. Brenda continuă:

- V-am spus că o să ţină! N-avea cum să nu cadă-n plasă, dar n-am crezut că o să reacţioneze aşa rapid. Va trebui să ne pretindem surprinşi de vestea numirii lui Murdoch.

Rece ca gheaţa, vocea soră-si răsună, spărgând liniştea păstrată de ceilalţi.

- Ah, nu te mai osteni, Brenda. Am aflat şi nu mă deranjează nici cât negru sub unghie!

Nu mai am nici un sentiment pentru fostul meu logodnic şi nici el nu mă mai iubeşte!

Brenda îşi reveni cu o rapiditate uimitoare.

- O, nu zău? Atunci, de ce a conspirat cu mine să te aducem acasă?

- Nu! Opreşte-te! Protestul lui Elisabeth ţâşnise spontan. Roderick înaintă ameninţător, o prinse de ureche pe iubita sa fiică mezină şi spuse:

- Marş! Ai făcut destul rău. Niciodată nu mi-a plăcut manevra asta nebunească. Chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care-l voi face, am să mă asigur că ţi-a venit mintea la cap şi că n-ai să sufli o vorbă găştii demente cu care-ţi pierzi vremea!

Theresa înaintă rapid şi-i prinse braţul, adresându-i-se pe un ton plin de autoritate, cel pe care-l folosea să-i potolească pe băieţii din clasa a şasea. Intotdeauna avusese succes.

- Las-o-n pace! Sunt treburile mele!

- Prea bine, se conformă Roderick. Corect, cu viaţa ta se joacă domnişoara. Dar are obiceiul să dramatizeze tot. Să-i spună conspiraţie, este de-a dreptul ridicol. I-a scris lui Murdoch, în Canada, şi i-a spus că-i convinsă că ai depăşit faza cu Rudi şi că ai putea fi vulnerabilă.

Brenda îşi revenise. Nici un dop nu i-ar fi putut opri cuvintele.

- Atunci, de ce te-a urmat peste ocean?

- In nici un caz n-a venit după mine. Intâi, a stat la Londra destul de mult. Şi ştii de ce? Fiindcă dorea să ajungă în Austria în acelaşi timp cu o canadiană simpatică, pe care-o cunoscuse în Quebec. Când am plecat, tocmai se alăturaseră unui circuit turistic. Are nişte veri în Oamaru şi peste puţină vreme o să ajungă şi aici. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, nu duce veştile astea la şcoală - îndrăzneaţă mişcare, fiindcă o punea pe Brenda să ia lucrurile în serios. O singură scăpare către oricare dintre iresponsabilii tăi amici, sau lauda că ai pus la cale revenirea mea fără să ştiu că fostul logodnic urma să fie numit director, şi am să-l rog pe Murdoch să te aranjeze la matematică. Nimeni n-ar accepta asemenea purtare. L-ai cunoscut numai în calitate de prieten de familie şi viitor cumnat, dar poţi să mă crezi, ca profesor - să nu mai vorbim de postul de director - este cumplit! M-ai priceput?

- Şi, interveni tatăl, dacă aud că ai suflat fie şi un singur cuvinţel, am să-ţi înjumătăţesc banii de buzunar. Ba poate că şi urechile!

Brenda făcu un gest nepăsător.

-Asta înseamnă că n-o să am probleme cu banii tot anul. Aş vrea să pricepeţi cât de mult m-am maturizat. Cred că e ceva normal pentru copiii concepuţi la bătrâneţe. Mai întâi, sunt răsfăţaţi de toată familia, mai ales de fraţi, îi privi ea cu reproş pe băieţi, care nici măcar nu deschiseseră gura. Apoi, mult înainte de pubertate, toată lumea este şocată să constate cât de brusc s-au maturizat. Ah, uite-l pe Pegasus, în padoc. Se pregăti s-o zbughească, ezită şi spuse pe un ton foarte amabil, identic cu cel folosit de Trudi: şi Tess, în locul tău, nu mi-aş face prea multe griji în privinţa canadieneiăleia!

Abia săptămâna următoare, când începuse rutina zilnică a cursurilor, permanenta pregătire pentru ore, zilele pline şi problemele ce consumau în egală măsură pe profesori şi pe elevi, Theresa pricepu că Brenda nu fusese singura care complotase s-o aducă acasă.

Fusese încântată de rapiditatea cu care Trudi părea să-şi revină şi tocmai ajunsese la o concluzie filozofică - acel rezultat merita orice daună adusă propriilor ei sensibilităţi - când primi un nou şoc. Era după-amiaza, în cancelarie.

La ceai, după ce ziua de lucru se încheiase, Michael Channing îi oferi o prăjitură cu frişcă. Theresa îl refuză:

- Nu, mulţumesc, Mike. De când m-am întors, am luat două kilograme. Trudi se ocupă iar de gătit şi n-are pic de milă. Îi place atât de mult, încât găteşte ca pentru o familie întreagă şi, cu toate că refuz să mănânc încă o porţie, ceea ce-mi pune în farfurie de la început este deja prea mult.

-Voi, fetele! chicoti Mike. De parcă ar conta. De fapt, ţi-ar sta bine dacă ai mai câştiga nişte kilograme.

-Nu-i vorba de asta, protestă Theresa. Dacă mă îngraş,

hainele n-o să mă mai încapă.

Aşa că nu pot decât să mă abţin strict, când nu-i Trudi prin preajmă.

Frances Toddington interveni:

- Problema este aceeaşi când slăbeşti. Mama ta a trebuit să-şi schimbe toată garderoba, după cura ei atât de reuşită. Hainele începuseră să atârne pe ea. Taică-tu mi-a spus că a cheltuit de cinci ori mai mult pe noile rochii decât economisise la coşniţă. Dar este dulce, nu-i aşa? Zicea că a meritat. Îi ador pe părinţii tăi, Theresa, îmi întăresc încrederea în puterea iubirii.

- Ar trebui să-i vezi mai des, replică Mike. Am senzaţia că vrei să devii o femeie de carieră, Fran, iar asta nu-mi prea convine!

Theresa observă încântată că Fran se înroşise până în vârful urechilor.

- Ai grijă, interveni Chester Lane, directorul adjunct, vorbele tale echivalează cu o declaraţie, iar cancelaria nu este locul potrivit pentru chestiuni de inimă.

- Aşa cred şi eu, replică Fran, revenindu-şi. Sunt convinsă că domnul Keith ar fi ales un loc cu adevărat romantic, departe de lume, cum ar fi Kingfischer Hill, sau malurile râului Awhitu.

Amintirile o copleşiră pe Theresa. Primise cererea în căsătorie într-un ambient ideal. O zi de toamnă, când fiecare plop şi stejar de pe Kingfisher Hill era un poem de nuanţe aurii şi roşcate, când Lacul Micilor Reflexii oglindea cerul, norii, oile şi vitele cu atâta claritate, încât nu le puteai deosebi de originale. Floricelele plantate de soţia fermierului împestriţau pajiştea cu pete roz sau purpurii. Gâştele porniseră în şir indian şi semănau cu nişte bărcuţe cu provă înaltă, la fel cu ambarcaţiile egiptene de pe Nil, parcă tăiate în alabastru.

Murdoch Gunn ar fi trebuit să vină abia a doua zi, iar ea fremăta de nerăbdare, fiindcă ultimele lui scrisori purtau semnele unui sentiment tot mai profund. Ultima fusese foarte explicită. "Când aveai zece ani, Theresa-Tess, iar eu împlinisem douăzeci,

aparţineam unor lumi diferite. Intre noi exista o prăpastie. Am aşteptat şi am observat-o închizându-se. Acum, la douăzeci şi doi de ani şi ceva, eşti matură şi stăpâna propriilor gânduri. Meditează la asta, vrei? - Murdo."

Apoi, sub mângâierea zefirului, urmărind reflexiile apei, visând la venirea lui Murdo, care în mod sigur avea să-şi declare sentimentele, îl auzise strigând-o pe nume şi se întoarse. Venea direct, cu mers inegal, din cauza şchiopătatului, coborând pe versantul Kingfisher Hill spre malul apei. şi spre ea.

- Theresa, iată-mă cu o zi mai devreme.

Simţise că i se înmuiau genunchii, iar bucuria şi abandonul se citeau în toată atitudinea ei, aşa cum rămăsese înţepenită pe malul lacului, cu braţele larg deschise.

O privise în ochi, văzuse acolo tot ceea ce îl interesa şi o cuprins- ese-n braţe. Mai târziu, exprimase totul şi în cuvinte, pentru bucuria de a le pronunţa şi de a le asculta ecoul, dar gestul devenise superfluu. Ii stăruia în memorie aurul acelei amiezi de aprilie. Dar în iulie căzuse trăsnetul. Indepărtă gândul. Acum se afla în cancelarie, distrându-se cu glumele muşcătoare şi cu ironiile colegilor.

întotdeauna o încântase camaraderia instaurată în acea încăpere. Işi discutau problemele, râdeau de greşelile involuntare din lucrările copiilor, se plângeau de obrăznicii, sufereau pentru situaţiile disperate în care se găseau uneori elevii, se relaxau într-o atmosferă imposibil de obţinut în clase.

Inainte de a-şi relua participarea la discuţia generală, avu o revelaţie. Mama ei făcuse cură de slăbire. Nu era subţirică din cauza grijii pentru Trudi! Slăbise intenţionat.

Toate păreau să se potrivească. Nici o mirare că tata încercase s-o gonească pe Brenda, înainte de-a apuca să dea în vileag mai mult. Erau înţeleşi. Toate ieşeau la iveală. Surpriza oamenilor, când auzeau de boala lui Trudi. Se prefăcuse că nu poate termina scrisoarea. Mama, de conivenţă, o completase.

Fără îndoială, Gwenda Lloyd fusese cooptată şi convinsă să-i trimită formularul de cerere. Atât Grace cât şi Maida, fuseseră pe bună dreptate uimite că nu ştia cine este noul director.

Abia spre sfârşitul zilei, singură în cameră, Trudi dormind în încăperea vecină, Theresa reluă firul gândurilor.

La scurtă vreme după ce serbaseră logodna, Murdoch primise o slujbă la liceul din Queenstown, după vacanţa de primăvară. La început, se simţise ca-n rai. Nu erau decât vreo douăzeci de kilometri, iar el se stabilise în căsuţa de vară pe care o ridicaseră părinţii lui, la sosirea în zonă, pe malul lacului Moana Kotare. Işi petrecea mai tot timpul liber la Ridge, sau la Cloudy Hill. Plănuiseră să se căsătorească în ianuarie, pe timpul vacanţei de vară şi să călătorească în Austria, unde munţii ar fi fost acoperiţi de zăpadă.

Desigur, o luau cu ei peste tot pe Geraldine, fiindcă Theresa nu dorea ca ea să se simtă neglijată. Alcătuiau un trio vesel, uneori un cvartet sau o formaţie mai numeroasă, funcţie de câţi li se alăturau. Geraldine nu dusese niciodată lipsă de însoţitori, dar nu păruse a se ataşa de vreunul mai serios.

Dintr-o dată, Gerry devenise puţin distantă, uşor preocupată. Theresa o întrebase de mai multe ori ce se întâmplase, fără să primească răspuns.

Bineînţeles că erau rare serile pe care Theresa le petrecea departe de Murdoch. Invăţau împreună, sau îşi preparau lecţiile pentru a doua zi, dar uneori prezenţa celuilalt le deturna atenţia.

Urmase seara oribilă când Geraldine venise la Ridge şi se retrăseseră împreună în camera Theresei, să discute despre apropiata nuntă. După ore, Theresa se dusese în Queenstown şi adusese mai multe mostre de material pentru rochia de mireasă. Observase că Geraldine era cu gândul în altă parte.

- Gerry, ce s-a întâmplat? o întrebase ea. Eşti nervoasă şi neatentă. Ce-i? Te-a supărat cineva? Te-ai îndrăgostit? Poate că

lucrurile n-au mers bine, iar toată vorbăria asta despre măritiş te indispune? Spune-mi, doar sunt cea mai bună prietenă a ta!

Geraldine izbucnise în lacrimi.

- Când e vorba de cea mai bună prietenă, este cu atât mai dificil. Dar trebuie. Voi lăsa deoparte laşitatea, indiferent de consecinţe. Eşti atât de încrezătoare şi de fericită. Işi acoperise faţa cu palmele.

Theresa fusese străbătută de un fior îngheţat. Totuşi, reuşise să-şi păstreze calmul.

- Vorbeşte, Geraldine. Varsă-ţi sacul. Am încredere în cine? Sper că nu te referi la Murdo?

Cealaltă ridicase fruntea, o privise printre lacrimi şi dăduse din cap.

- Nu suport faptul că nu ştii nimic. L-ai cunoscut pe tata. Părinţii mei s-au despărţit din cauza asta. Mama fusese avertizată, dar a crezut că după nuntă o să se cuminţească. N-a fost cazul.

Theresa o privise, nevenindu-i să creadă.

- Tatăl tău? Ce legătură are asta cu Murdoch? M-a aşteptat atâta vreme. Nu l-a obligat nimeni.

- Tess, întotdeauna există alte femei. Nu spun că ar fi vrut să se însoare cu vreuna dintre ele. Nu erau de nasul lui. Nu-i erau egale din punct de vedere intelectual. N-aveau faţă de nevastă de director. Probabil că s-a gândit mereu la propria carieră. N-aş fi suflat o vorbă dacă aş fi crezut că va renunţa la ele. Dar să continue astfel, chiar aici, sub nasul tău. Nu suport.

- Gerry, despre Murdoch discutăm acum? Trebuie să. dar de opri sub povara milei care se citea în ochii prietenei. Dar desprte cine naiba este vorba?

- Anita Tynedale. Desigur, e o femeie fascinantă şi mai apropiată de vârsta lui.

- Anita - păi, este măritată!

- Ei bine, aşa ceva. E mai bine de un an de când Nort a părăsit-o. Poate că asta este o scuză pentru ea. Or fi existat şi alţii

înaintea lui Murdoch. Sau legătura lor o fi mai veche decât bănuiam eu.

Theresa fusese asaltată de un amalgam de senzaţii. Era furioasă pe Gerry.

- Dar n-are nici un sens. Ce dovezi ai pentru astfel de acuzaţie?

- Ah, de multă vreme îl bănuiam, dar n-am vrut să cred. Numai că indiciile s-au înmulţit. Au avut loc o mulţime de incidente, iar săptămna asta - ei bine, a mers prea departe. Nu-i aşa că n-a prea trecut pe aici?

Desigur, Theresa fusese foarte ocupată. Dar ştia că şi el avusese multe pe cap. Nu cu mult timp în urmă, îi spusese pe un ton bizar: "Dacă n-ar fi luna de miere din Austria, pentru care avem nevoie de vacanţa mare, aş zice să ne căsătorim imediat. Măcar aşa ne-am putea pregăti pentru şcoală sub acelaşi acoperiş."

- Cu toate poveştile care circulau pe seama lui în Oamaru, nu mi-a venit să cred, la început, continuase Gerry. Dar l-am văzut de două ori ieşind de la Anita, la ore târzii. Intr-una din seri mi-ai spus că era la o şedinţă cu părinţii, în Queenstown. Iţi aduci aminte cât de târziu am stat? M-am bucurat că nu te-am lăsat să mă conduci. După miezul nopţii, l-am văzut ieşind de la Anita. L-a condus până la poartă şi au rămas o vreme la umbra castanilor. Am încercat să mă conving că era posibil ca Anita să se fi speriat de vreun zgomot ciudat şi să-l fi chemat

- dar era greu de crezut. A doua oară, mi s-a făcut rău. Nu vreau să-ţi descriu toate detaliile. Mai ţii minte noaptea în care ai bătut la maşină toate poeziile alea, astfel ca el să le poată preda a doua zi? In noaptea aceea, a fost la ea - deşi ar nega, fără îndoială. Atunci, aveai destule de făcut şi pentru tine!

- Nu cred că pot accepta aşa ceva, Gerry, spusese ea posomorâtă. Va trebui să mă mai gândesc.

- Nu-l lăsa să te creadă fraieră. I-ar face bine să afle că nu

toate femeile pot fi înşelate. Ii urăsc pe bărbaţii aştia - pe scenă poartă o mască de comportament model, iar în culise joacă rolul satanei. Crede că-i vei fi soţie iubitoare, chiar dacă va continua să calce strâmb.

Theresa simţise un val de greaţă. Asemenea lucruri li se întâmplau altora, nu ei şi lui Murdo. Gerry îi prinsese mâinile.

- Promite-mi că n-ai să acţionezi pripit - vreau să spun, că n-o să-l confrunţi. Ah, îmi vine să-l jupoi pentru felul cum te-a tratat! Mi-ar plăcea să-i plăteşti cu aceeaşi monedă. Aş fi încântată să-l văd părăsit în favoarea altuia. Numai că nu-i posibil. Totuşi, ai putea pretinde că ai întâlnit pe altcineva.

Discutaseră mult, Theresa adoptând rolul consolator, în mod ciudat. O admira pe Geraldine. Probabil că-i fusese extraordinar de greu.

Nu dormise toată noaptea. Dimineaţa, pe răcoare, ieşise la o plimbare. Avea nevoie să-şi elibereze mintea. Ca atrasă de un magnet, se îndreptase spre locuinţa Anitei. Nu credea. Lumina crudă a zilei alungase îndoielile şi suspiciunea. Lucrurile erau foarte simple. Avea să-l întrebe pe Murdoch. Nu-i va spune de unde aflase, doar că cineva sugerase o legătură între el şi Anita. Fusese văzut ieşind de la ea, noaptea târziu. De ce?

Se afla pe poteca dintre pini şi privea printre ramurile lor întunecate. Apoi văzuse. Probabil că îi fusese scris, ca s-o ajute să ia o hotărâre. Uşa din spate a căsuţei se deschisese şi cineva apăruse.

Nu, nu cineva, ci. Murdoch!

Se întorsese şi-şi luase bun-rămas:

- Ne vedem deseară, Anita, şi plecase grăbit de-a lungul aleii. Ocolise casa, trecuse prin livada de meri, deschisese poarta şi o luase la dreapta, chiar pe lângă Theresa, care era ascunsă de pini.

Drumul ducea spre Moana Kotare, acolo unde se afla şi căsuţa de vacanţă construită de părinţii lui Murdoch. Locul unde locuise încă de când primise postul din Queenstown. Cât de convenabil!

Dacă s-ar fi limitat să folosească acel traseu, Geraldine nu l-ar mai fi văzut, iar ea ar fi fost luată în continuare drept proastă.

A doua zi, fără să-i spună motivul, îi declară Geraldinei că o credea. Totuşi, de fiecare dată când o vedea, era cuprinsă de o senzaţie de deziluzie. Un început de resentiment. Nu era corect, dar oare nu spusese cineva, cândva, că rănile primite din partea unui prieten sunt cel mai greu de îndurat?

Fusese o adevărată uşurare când mama Geraldinei căzuse la pat, iar prietena fusese obligată să plece la Wellington. De mulţi ani, îşi împărţea timpul între părinţi. O vacanţă la unul, următoarea la celălalt. Sărmana Gerry, nici o mirare că nu-şi mai făcea iluzii. Inainte de plecare, întrebase:

- Când ai de gând să-i spui că-l părăseşti?

- Ah, îndată ce va termina cu examenele de grad.

Gerry se arătase uimită şi dezaprobatoare

- Pentru numele Domnului! Crezi că merită atâta consideraţie? Ştii, n-o să aibă inima frântă. Va fi doar ca o mică ciupitură a mândriei personale. Anita o să-l consoleze.

- Am s-o fac aşa cum cred şi când o să-mi cadă bine.

- Tare aş vrea să nu fiu obligată să plec, continuase Gerry, să-ţi fiu alături.

- Am să mă descurc, mulţumesc. Nu-ţi face griji. Şi-ţi mulţumesc fiindcă mi-ai deschis ochii.

Gerry îşi muşcase buza de jos.

- Ştiam că asta o să strice relaţia dintre noi. Dar am simţit că n-aveam de ales.

Theresa o îmbrăţişase.

- Iartă-mă, Gerry. Cu vremea, n-o să mai conteze. Deocamdată, parcă n-aş mai fi eu însămi. Am să-mi revin. Transmite-i toate urările mamei tale. Pa! dragă prietenă şi nu te mai chinui.

Ştia exact ce avea de făcut. Coronet Peak era în continuare alb, fiindcă şi acum, în iulie, ninsese iar. Se prevedea că sezonul se va prelungi mult. Mâine, sâmbătă, avea să urce în staţiune să-l

vadă pe Rudi. El îi dăduse ideea, povestindu-i ce ar fi fost în stare să facă pentru a o recâştiga pe Lisa. "Intotdeauna şi-a închipuit că am să-i fiu la dispoziţie mereu. Mi-ar plăcea să revin acasă însoţit de o neozeelandeză. Măcar dac-aş găsi una dispusă să-şi petreacă vacanţa în Austria şi destul de drăguţă să se prindă în farsă!"

Avea să-i spună că ea era fata căutată. Avea şi bani de drum şi nu era nevoie să se gândească la întoarcere. Mulţumea cerului că nu apucase să treacă de faza alegerii materialului pentru rochii. Şi la naiba cu toate nobilele intenţii de a-l lăsa pe Murdoch să-şi termine întâi examenele! Ce-i păsa? Era sigură că Rudolf o să marşeze. Şi desigur, aşa stătuseră lucrurile.

Capitolul 6

Acum se încheiase un ciclu. Se întorsese în Ludwigtown şi - oricât de incredibil - Murdoch urma să apară peste câteva zile şi. avea să-i fie şef!

Va pretinde în faţa tatei şi a mamei, a lui Trudi şi a fraţilor, că ştiuse despre conspiraţie. Dintr-o dată, se întristă. Probabil că fusese greu de îndurat pentru părinţi să-şi vadă fiica făcându-se de râs. Conform aparenţelor, o văzuseră îndrăgostindu-se de un instructor de schi austriac, o cunoştinţă a mătuşii Evelina. Apoi, fără îndoială, suferiseră din nou alături de ea, gândindu-se că fusese părăsită de Rudolf. In sfârşit, cu speranţă în suflet, îşi spuseseră că, dacă i-ar putea pune faţă-n faţă pe ea şi pe Murdoch, în Ludwigtown, lucrurile s-ar putea aranja.

Avuseseră cele mai frumoase intenţii. Patetică scuză pentru un rezultat atât de catastrofal. Micuţa abandonată, retrăgându-se acasă să-şi lingă rănile, cum prezentase probabil situaţia Murdoch. Rănile ei inexistente! Bănuia că toţi avuseseră un şoc, aflând că plecase fiindcă nu voia să se mărite. Totuşi, continuau să spere. Se amăgeau, spunându-şi unul altuia că ea şi Murdoch erau meniţi să fie împreună şi că iubirea adevărată presupune întotdeauna şi neînţelegeri. Of!

Iar el - ce fusese cu acea ofertă prozaică de împăcare? Crezuse că-şi dorea să revină la liceul Kotare ca familist. Era de aşteptat pentru orice director. Murdoch avea treizeci şi cinci de ani. Aşa cum declarase cu propria gură, majoritatea femeilor de vârsta lui erau deja măritate. Poate că avusese mândria şifonată, părăsit fiind pentru un austriac impresionant, fără handicapul şchiopătatului. Oricum, era convinsă că nu fusese vorba de dragoste.

Nu mai avea decât patru zile. Theresa se simţea tensionată ca o strună de vioară. Ar fi vrut să se termine totul cât mai iute.

Fără îndoială, cea mai greu de suportat urma să fie prima adunare generală, cu cele cinci sute şaizeci şi opt de perechi de ochi juvenili aţintiţi, când asupra lui Murdoch când asupra ei.

In vreme ce se pregătea să plece, luându-şi inevitabila scoşă de cărţi, îşi zise că era ultima săptămână în care nu trebuia să suporte prezenţa lui constantă şi iritantă. Drumul trecea pe lângă rectorat. Nu se interesase în privinţa aranjamentelor făcute pentru primirea lui Murdoch. Oare urma să se mute acolo imediat? Cum se va descurca de unul singur? Când o să mobileze locuinţa? Pur şi simplu, nu voia să ştie.

Dădu colţul şi trecu mai departe pe lângă grădina rectoratului. Casa era puţin retrasă pe versantul dealului Kingfisher Hill, astfel încât avea vedere spre Moana Kotare. Parterul era îmbrăcat în cărămidă aparentă, iar etajul era tencuit, cu frontonul şi turnuleţele acoperite cu ţiglă roşie.

Era o locuinţă familială, prevăzută cu scări interioare ce duceau la mansardă şi la turnuleţe, parcă special proiectată pentru jocurile copilăriei. Avea o verandă acoperită, era spaţioasă şi totuşi, uşor de întreţinut.

Garajul se afla la nivelul străzii şi, în vreme ce tocmai trecea, fu cât pe ce să se ciocnească de o femeie cu braţele pline de cărţi. Ambele se retraseră puţin şi apoi izbucniră aproape simultan.

- Tess!

- Doamnă Gunn!

Era mama lui Murdoch. Semănau izbitor. Inaltă, cu ţinută dreaptă şi cu o anumită nerăbdare tinerească. Avea acelaşi păr castaniu, doar că grizonant spre tâmple, ochii prelungi şi înguşti adăpostiţi sub sprâncene la fel de bogate, dar minunat arcuite. Profilul ei trăda un caracter puternic, iar ridurile în evantai de deasupra pometţilor înalţi sugerau o dispoziţie înclinată spre veselie şi râs.

Cărţile alunecară şi-i căzură din braţe.

- Poftim! Era inevitabil. James spunea că am luat prea multe. "Mai bine să faci mai multe drumuri şi să iei mai puţine." Nu-i aşa că bărbaţii au o logică enervantă? Ce mai faci, draga mea?

O îmbrăţişă cu putere şi o studie de sus până jos.

- Prea slăbuţă, dar probabil că ai făcut cură, ca mai toate fetele. Dar îţi stă foarte bine. Părul tău are culoarea mierii. Pari numai bună de mâncat. Am să-l chem pe James. Bărbatul ieşi pe uşa garajului, ducând sub braţ un teanc rezonabil de cărţi.

Ezită abia vizibil, înainte de a se apleca s-o sărute. Theresa îl înţelese. Hetty Murdoch era atât de amabilă şi imparţială, încât nu-şi schimbase purtarea faţă de fosta logodnică a fiului, dar Theresa ştia că James primise vestea rupturii foarte rău. Ţinuse mult la el, dar era un preţ care trebuia plătit.

Nu spuse mare lucru, dar ochii lui exprimau precauţie. Era convinsă că ar fi sugrumat-o pe nevastă-sa, când aceasta îi dăduse Theresei jumătate din propriul teanc, cerându-i:

- Te rog, Tess, vrei să mă ajuţi să duc astea până sus? In felul ăsta, am să scap de bombăneala lui James.

Ar fi fost grosolan s-o refuze. Adoptă o atitudine mâhnită, sperând să-i dea de înţeles domnului Gunn că ar fi preferat să-şi continue drumul. Se ruga să nu-i fi văzut nimeni dintre colegi. Porniră de-a lungul potecii dintre arbuşti, care ducea în trepte spre o intrare laterală şi pătrunseră în camera destinată să devină birou.

Theresa se opri locului în faţa transformărilor. Probabil că munciseră din greu în ultimele câteva zile. Pereţii erau ocupaţi de cărţile lui Murdoch, în majoritate familiare şi îndrăgite de ea; cupele câştigate la crichet erau lustruite şi aliniate pe poliţa de deasupra căminului. Panoplia cu unelte de pescuit era fixată pe perete, iar vechiul glob terestru pe care i-l dăruise Theresa ocupa un colţ. Cele două fotolii de piele din fostul lui birou, de la Waianakarua
College, stăteau în faţa mesei de lucru, lângă care se vedea fişetul metalic pentru dosare; scaunul turnant ocupa o nişă bine luminată de fereastra cu vedere spre aleea de acces. Un teanc de fotografii înrămate era sprijinit de perete.

- Pozele o să şi le aranjeze singur, explică Hetty. Este neplăcut să intervină alţii în chestiunea asta. Am rezistat tentaţiei de a aranja totul ca pe vremuri. Lasă alea pe masă, te rog, şi hai să vezi şi restul. Apoi o să bem un ceai. Murdoch va trebui să mai cumpere mobilă, dar i-am adus toate lucrurile de la Waianakarua şi le-am completat cu câteva obiecte de la căsuţa noastră. Ne-a scris să ne anunţe că preferă să se stabilească la rectorat. Se va relaxa mai uşor aşa, decât dacă ar locui într-o casă străină. Noi stăm în căsuţa de vacanţă, dar o să plecăm înainte de sosirea lui. Trebuie să vină nişte chiriaşi, pentru câteva săptămâni. Vino să vezi.

Vrând-nevrând, Theresa o urmă.

- Probabil că o să facă unele schimbări, dar are cu ce să pornească la drum. N-am vrut să-l instalez în fosta lui cameră - să nu cumva să se simtă încă elev - şi nici în dormitorul principal - este mult prea mare pentru un individ singur. Theresa avu o tresărire. Uite! Deschise uşa unei camere.

Părea încăperea unui burlac.

Hetty o conduse în bucătăria zugrăvită în galben, cu dulapuri suspendate, masa metalică, cuptor electric şi congelator preinstalate.

- O să veniţi mai târziu să-i faceţi gospodăria, doamnă Gunn? întrebă Theresa. O să aibă nevoie de ajutor. Are o funcţie plină de responsabilităţi. E greu de găsit o menajeră bună, deşi cred că preferă să lucreze la burlaci.

- Nu. N-am s-o fac, cu toate că eu şi James nu mai avem alte lucruri pe cap. N-ar fi o situaţie potrivită pentru un director - ar atrage atenţia asupra faptului că n-are o parteneră de viaţă. In afară de asta, James a fost director aici multă vreme şi s-ar putea simţi atras să-şi vâre nasul. Sunt hotărâtă să nici nu-l aşteptăm. Am convins-o pe Martha Hallows să-i ţină gospodăria. S-a arătat încântată de perspectivă.

După o scurtă pauză, continuă:

- Flecăresc din cauză că sunt emoţionată. Ţineam mult să te văd, draga mea, fiindcă ştiu că situaţia asta va fi neplăcută pentru tine. Ceea ce ţi-am scris când te-ai despărţit de fiul meu este purul adevăr - anume că asta n-o să-mi afecteze sentimentele faţă de tine. Te-am iubit ca pe propriul copil, iar ceea ce s-a petrecut este numai treaba voastră. N-aş vrea ca între noi să apară stânjeneala.

Theresa simţi cu groază că o podidesc lacrimile. Le îndepărtă cu dosul mâinii. Şi ochii lui Hetty se umeziseră.

- Lucrurile astea se mai întâmplă. Nu te condamn cu nimic pentru că te-ai îndrăgostit de Rudi. Suntem supuşi valurilor vieţii. Mi-e imposibil să nu sper că vă veţi împăca. Păreaţi atât de potriviţi. Imi vine greu să cred că nu mai sunteţi.

Theresa ridică o mână ca s-o oprească.

- O clipă, doamnă Gunn - credeţi, în mod normal, fiindcă asta a fost intenţia mea, că m-am îndrăgostit de Rudi şi că am fost abandonată. Adevărul este că nu l-am iubit niciodată. M-am derspărţit de Murdoch din cu totul alte cauze. Suspină profund. Nu vreau să intru în amănunte. Am avut motive temeinice. Am profitat doar de ocazia plecării lui Rudi în Austria, la terminarea sezonului. Am pretins că-l iubesc deoarece voia s-o facă geloasă pe Lisa. şi fiindcă, într-un fel, mi-a permis să ies cu fruntea sus din încurcătură.

- Dar eu n-am mai avut nici o portiţă, nu-i aşa, Theresa Keith? răsună o voce. A lui Murdoch. Iar tonul părea să-i dea în vileag ura.

Evidenta ei stânjeneală nu-i pricinui nici urmă de milă. Figura lui părea tăiată în granit.

- Soluţia n-a fost la fel de bună pentru mine, nu-i aşa, Theresa? repetă el. Eu am fost cel părăsit, îţi aminteşti?

Câtă ipocrizie! Ar fi meritat să-i arunce-n faţă adevăratul motiv, în prezenţa părinţilor. Dar se abţinu. Nu putea suporta deziluzia pe care ar fi provocat-o bătrânilor. De ce să mai

răscolească prin mizerie? N-avea decât să-şi proclame mândria ultragiată. Pentru comunitatea locală, el trebuia să pară un personaj fără pată.

Rămase tăcută, neştiind ce să spună.

- Poate n-a fost rău că am venit cu o zi mai devreme, continuă Murdoch. Nu mă aşteptam să-mi găsesc fosta logodnică şi mama stând la taclale amical! Scuze, mamă, nu-i o replică potrivită după ce am lipsit atât de mult, dar n-aş vrea ca Theresa să ţi se vâre iar pe sub piele! Este o poveste încheiată, punct. Ne-am lămurit cum stăm la Salzburg. Fiecare are propriul drum. Păcat că va trebui să ne suportăm reciproc aici, în aceeaşi şcoală, dar o să ne dăm silința. Theresa, nu doresc să-ţi faci veacul pe la rectorat. Dacă vii cu toată lumea, când organizez vreo întrunire a personalului, este în regulă; dacă te-aş lăsa pe dinafară, n-aş face decât să dau motiv de bârfă. în rest, sunt pe cale să-mi refac viaţa şi planurile mele nu te includ - ai priceput?

Theresa ieşi din nemişcare. Obrajii ei se coloraseră în roşu aprins, culoarea mâniei.

- Probabil că ai înnebunit! Ai complotat cu Brenda să mă aduceţi aici! Când ai ajuns la Salzburg, ştiai foarte bine că vei fi director. Când ţi-am spus că mă întorc acasă, să am grijă de Trudi, n-ai suflat nici
o vorbă. Dacă-mi spuneai, nici nu mi-ar fi trecut prin cap să solicit postul, crede-mă. Ce scuză poţi inventa pentru manevra asta?

Murdoch rtidică din umeri. Theresei îi venea să-l plesnească.

- După cum ţi-am mai spus, revederea m-a făcut să cred că vechile diferende sunt depăşite şi ne-am putea întoarce împreună. Eram dispus să adunăm cioburile, să refacem relaţia - ba chiar speram să-ţi dau o mână de ajutor, având în vedere că ştiu foarte bine ce înseamnă să fii părăsit. Mă gândeam că te-aş putea consola după ce ai fost abandonată de Rudi. Şi mi-ar fi convenit să mă întorc însurat. Dar nici acum n-ai reuşit să recunoşti adevărul. Ai simţit nevoia să inventezi povestea aia absurdă cu înşelătoria la adresa Lisei. Nu zău! Aşa că, mă bucur că nu mi-ai acceptat oferta!

- Murdoch! Protestul venea din gura mamei. E groaznic ceea

ce spui! Nici o fată n-ar putea ierta o asemenea declaraţie!

Parcă ar fi avut tălpile lipite de podea. Theresa înghiţi în sec şi îşi stăpâni tremurul genunchilor.

Fu surprinsă de tonul liniştit al propriilor vorbe:

- Atunci, spune-mi, Murdoch, ce doreşti? Cum trebuie să mă port faţă de tine? Mă voi conforma. Imi pare rău că prezenţa mea e atât de stânjenitoare, dar vina este numai a ta, fiindcă ai complotat-o, înainte de a fi convins că merită. Aş renunţa la post, dar trebuie să am grijă şi de cariera mea. Aşa că, spune-mi!

- Vreau să te porţi ca oricare alt membru al personalului. Unii mă cunosc deja. Poţi să te iei după aceştia. Trebuie să mă cauţi numai când este absolut necesar, să te referi la persoana mea cu deferenţa necesară poziţiei, dar evitând slugărnicia. Să te porţi normal în cancelarie. Vei simula armonia - foarte necesară în orice şcoală - evitând orice bârfă despre fosta noastră legătură. N-o vei discuta cu nimeni, nici cu părinţii, nici cu colegii, nici măcar cu scumpa şi mieroasa ta amică din Canada, Geraldine. Are încă prieteni aici, aşa că orice i-ai scrie va apărea cât de curând pe buzele tutror, cu propriile ei înfloriturі. Şi în primul rând, evită să vorbeşti despre mine cu mama!

Hetty emise o nouă exclamaţie.

- Fiule, mergi prea departe. Eşti de-a dreptul crud, ca să nu spun nedrept. Eu am insistat să vină aici. Am răsturnat un vraf de cărţi la ieşirea din garaj şi am rugat-o să mă ajute. Am s-o caut de fiecare dată când vin în localitate. Pentru mine, eşti doar fiu nu şi director. Intotdeauna mi-a plăcut Theresa şi aşa va fi mereu! Era foarte stânjenită, iar eu am început să flecăresc - ştii că aşa fac atunci când sunt nervoasă. Tot eu am deschis discuţia despre voi - nu avusesem ocazia să aflu şi părerea ei. Aşa că nu-i corect să dai vina pe ea pentru ceea ce ai auzit. Nu pricep ce te-a apucat. De obicei, eşti foarte drept şi tolerant, exact aşa cum ar trebui să se comporte un director de liceu.

- Nu mai sunt cel dinainte, replică el sumbru.

Theresa nu putu suporta expresia de pe figura lui Hetty. Se întoarse spre Murdoch şi, în vreme ce vorbea, nu observă că stânjeneala de pe chipul lui James lăsa rapid locul admiraţiei.

- Murdoch, cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi ca înstrăinarea să se instaleze între tine şi mama ta. Aţi fost mereu o familie adevărată. A fost doar o întâmplare nefericită. De dragul tău, doamna Gunn încerca să aplaneze neînţelegerile, cred. Astea sunt atitudinile cu care va trebui să ne confruntăm. Din cine ştie ce motive, toată lumea - repet, absolut toţi - crede că am forma un cuplu ideal. Am să mă străduiesc să le scot ideea din cap, dacă ai să depui şi tu efort, fără ostentaţie. Acum, plec. Atinse în treacăt mâna lui Hetty şi adăugă: sunt convinsă că îndată ce o să-i treacă supărarea, se va purta din nou frumos. Imi pare rău că v--am stricat revederea. Imi doresc să fi avut tăria de a-ţi refuza invitaţia la rectorat. Făcu un pas spre uşă. Ah, să nu uit. Mi-am lăsat sacoşa în birou.

Ise adresă lui Murdoch, care bloca trecerea:

- Vrei să te dai la o parte şi să mă laşi să trec? Prea te iei în serios. Porni, dar se întoarse, sub imboldul dorinţei de ripostă. Nu pot să spun dacă ai rămas la fel de cinstit şi de sincer ca odinioară. Voiai o soţie - oricare ar fi ea. Şi ştiu ce te-a determinat să-ţi schimbi părerea, după plecarea mea. De fapt, nu ce - trebuia să spun cine! Catriona McCorkill. Iar ea este o fată mult prea drăguţă pentru tine!

Murdoch zâmbi fără pic de amuzament - maliţie pură.

- S-ar putea să ai dreptate. Dar sper să nu i-o spui şi ei. La anul, vine în Ludwigtown.

Theresa se întoarse, traversă holul, intră în birou, îşi recuperă sacoşa şi ieşi din casă, îndreptându-se spre Ita-whakaata.

Luni, la adunarea generală, figura ei avea să reflecte indiferenţă, echilibru, o splendidă nonşalanţă, astfel încât nimic să nu-i dezvăluie adevăratele sentimente.

Capitolul 1

Dimineaţa de luni veni mult prea repede, cu toate că, la trezire, Theresa îşi spuse: "ei bine, măcar se va termina curând."

Ştia exact ce va purta. Fetele din clasa a patra, a cincea şi a şasea nu scăpau nici un amănunt. Se aşteptau s-o vadă dichisită. Aşa proceda majoritatea femeilor şi asta aşteptau şi din partea ei - mai ales după ce fusese părăsită. Aşa că alese sarafanul bej care nu-i punea în evidenţă nuanţa deschisă a părului. In dimineaţa asta, pe dedesubt, urma să-l asorteze cu o bluză de mătase brun-roşcată. Pantofii vor fi cenuşii.

Privindu-şi în oglindă reflexia lipsită de culoare, îşi permise un zâmbet ştrengar. Absolut insipidă! Se va pierde în mulţime, iar dacă se va aşeza pe la mijlocul rândului al doilea, nu va mai trebui să suporte plicticoasa insistenţă a ochilor cercetători.

Auzi voci la parter. Ascultă o vreme şi zâmbi din nou. Probabil că mama venise, cu un oarecare pretext, de fapt dorind să verifice ţinuta fiicei, într-o zi atât de importantă. La intrarea ei, mamă-sa începu să-i spună lui Trudi:

- Ştiam că ai s-o cauţi, Tru, aşa că am adus-o înainte să uit din cauza activităţilor de peste zi. Ah, iată-te, Tess, credeam că ai plecat deja. Dar n-aş spune că ai ales bine bluza, dragă. Este atât de ştearsă. Ai nevoie de o culoare mai veselă.

Theresa se privi cu nepăsare.

- Crezi? Mi s-a părut destul de elegantă. Ca profesoară, nu trebuie să te îmbraci prea atrăgător.

Trudi chicoti, mijindu-şi ochii.

- Ei bine, ai reuşit tot ce ţi-ai propus, liebling. Parcă-i o ţinută de acoperire, menită să te facă invizibilă.

- Ce remarcă plină de duh, bunico! Cum se face că ochii tăi nu scapă nici un amănunt? Mă simt ca Scufiţa Roşie, pe cale de a fi mâncată de lup. Dacă ea ar fi înlocuit roşul cu o culoare mai ştearsă, ar fi eliminat riscurile. Se întoarse spre uşă cu vizibilă părere de rău şi spuse: pa! şi renunţaţi să vă mai îngrijoraţi pe

seama mea. Situaţia e nostimă. Poate că în adâncul sufletului, sunt o exhibiţionistă!

Spre norocul ei, era deja prea departe să audă remarca lui Trudi:

-Ah, sărmana micuţă. Fluieră în întuneric să-şi ridice moralul.

In mod normal, noul director ar fi trebuit să vină mai curtând şi să facă deja cunoştinţă cu membrii corpului didactic, dar sosind abia la sfârşitul săptămânii şi nedorind să le răpească din timpul liber, Murdoch nu-l întâlnise decât pe Chester, adjunctul, iar celorlalţi le lăsase vorbă să se adune în cancelarie cu o jumătate de ceas înaintea adunării generale.

Theresa nu avu parte de chinul anticipat, fiindcă majoritatea colegilor încerca să facă o impresie cât mai bună noului director şi n-avea vreme să urmărească reacţiile ei. Patru dintre profesori îl ştiau pe Murdoch dinainte, aşa că nu bătu la ochi când el i se adresă pe numele de botez, ca unei vechi cunoştinţe. La suprafaţă, lucrurile decurseră foarte bine.

Nu reruşise să ocupe un loc din mijloc, stătea lângă Michael, instructorul de tâmplărie, dar era parţial ascunsă de un ghiveci uriaş, pe care Gwenda Lloyd îl aşezase în faţa podiumului.

Fu impresionată de tonul lui Murdoch. Exprima autoritate - nu încerca să câştige popularitate. Discursul mărturisea încredere în sine, conştiinţa faptului că se află la cârmă, hotărârea de a nu accepta aiureli, dar era şi amabil.

- Nu aţi venit pentru distracţie. Vă aflaţi aici pentru a primi educaţie, pregătire de viaţă, conform talentelor individuale. Trebuie să vă găsiţi locul în societate, să vă puteţi câştiga existenţa şi sper că fiecare va reuşi cât mai bine. Intre timp, ne vom şi simţi bine. Acesta este secretul unei vieţi echilibrate. Totuşi, accentul va fi pus pe efort susţinut.

Vreau să priviţi procesul de învăţare ca pe o aventură de zi cu zi, nu ca pe ceva plicticos şi iritant. Zâmbi. Mai este ceva despre care doresc să vorbesc, un lucru pe care-l veţi înţelege mai târziu,

posibil prea târziu. Şansele care apar în şcoală nu vi se vor mai oferi din nou mai târziu. Aş vrea să priviţi aceste ocazii ca pe nişte privilegii de care trebuie profitat acum. Este important să ai o motivaţie. De exemplu, limbile străine. S-ar putea să le detestaţi şi să vă întrebaţi dacă merită efortul. E foarte uşor să renunţi la ele, dar mai încolo s-ar putea să regreţi amarnic. Tuturor ne surâde ideea de a călători în lume - Noua Zeelandă este o ţară plină de potenţiali călători. Probabil că-i vorba despre atracţia depărtărilor, datorată izolării noastre şi lipsei şanselor pe care le au ţările europene, unde mulţi oameni cunosc de acasă două sau mai multe limbi. Călătoriile noastre ar putea deveni mult mai profitabile şi mai interesante dacă am avea habar de alte limbi.

Capacitatea de a comunica nu este utilă numai când călătoreşti. Aici, în Ludwigtown, avem un avantaj. Mulţi dintre locuitorii vârstnici au o educaţie deficitară, din cauza condiţiilor precare sau a izolării, dar îşi amintesc încă limbile natale şi folosesc cuvinte străine în conversaţie, fiindcă goana după aur a adus în zonă o populaţie cosmopolită.

Imi propun ca lecţiile de limba engleză să vă deschidă perspectiva spre noi orizonturi de cunoaştere, prin citit şi nu numai - şcoala trebuie să devină centrul vieţii voastre, un fel club, unde să vă jucaţi, să înotaţi, să deprindeţi armonia şi să învăţaţi cum să treceţi peste greutăţile inerente, adică să vă maturizaţi suficient încât să puteţi aborda problemele complexe ale traiului modern, să fiţi toleranţi cu ceilalţi, să pricepeţi că adevărata fericire vine din libertatea de a alege, în limitele permise de societate. Există lucruri pe care această şcoală le-a promovat întotdeauna, anume.

Dar Theresa şi Michael nu auziră sfârşitul. în ultimele clipe, după ce Mike îi atrăsese atenţia cu cotul, ochii lor se fixaseră asupra lui Philip Fordham, un elev de anul întâi aşezat în primul rând. Era îngrozitor de palid. Să fi fost pe cale să i se facă rău? De obicei, figura lui devenea atât de pământie când se tăia şi

sângera abundent.

Situaţia era problematică. Nu că ar fi avut hemofilie, dar sângele lui nu se coagula la fel de repede ca la ceilalţi oameni şi, ca să complice lucrurile, era predispus la accidente. Totuşi, în timpul adunării, n-ar fi avut cum să se rănească! Nici chiar el! Aşa că probabil i se făcuse rău. Se părea că vor fi obligaţi, ea şi Mike, să întrerupă discursul lui Murdoch.

în clipa următoare, observară că Philip se ţinea strâns de cot şi că printre degete începuse să-i şiroiască sângele. Reacţionară la unison şi pe tăcute. Se strecurară pe lângă colţul estradei şi se îndreptară spre Philip, ştiind că oricum vor atrage privirile asistenţei. îl ridicară şi porniră spre uşa laterală.

Un monitor se ridică în picioare şi deschise uşa, iar ei ieşiră, urmaţi de doi elevi de anul doi, cărora situaţia li se păruse mult mai interesantă decât discursul rectorului.

Transportară rănitul la infirmerie şi-i scoaseră haina.

- Scuzaţi-mă, spuse Philip, probabil că ar fi trebuit să cer ajutor mai degrabă, dar s-a întâmplat pe când intram în sală şi n-am observat că m-am tăiat. Un coleg m-a împins şi m-am lovit de tocul uşii. Dar nu era ascuţit.

- Probabil că te-ai ciocnit destul de tare, aprecie Mike, suflecându-i mâneca. Nu voiai să scapi primul discurs al directorului, nu-i aşa?

- Du, răspunse Philip pe acelaşi ton. Se spune că tatăl lui a fost o adevărată teroare, aşa că voiam să-mi fac o părere. Doamne, chiar pare aspru, aşa că probabil va fi la fel!

- Foarte bine, i-o tăie Michael. Era nevoie de o mână de fier.

Pe coridor răsunară paşi, iar directorul intră în infirmerie. Afară se auzea obişnuita hărmălaie a copiilor ce se grăbeau să iasă din sală, îndreptându-se spre clase.

Directorul dădu din cap, se apropie de băiatul întins pe targă şi-i zâmbi.

- Nu-i aşa că n-ai să uiţi această adunare, băiete?

- Nu, domnule, îl asigură Philip. Vă rog să mă iertaţi.

Văzând-o pe Theresa cu un ibric de cafea, Murdoch ridică sprâncenele întrebător.

- Nu-i pentru noi, domnule, explică Teresa umilă. E pentru Philip. Are nevoie de o băutură fierbinte şi îndulcită din belşug. El sângerează mai abundent decât alţii.

- Văd. Halatul Theresei se deschisese, iar sarafanul era pătat de sânge. Murdoch continuă: voi încerca să găsesc pe cineva care să te ducă acasă, să te schimbi.

- Nu, mulţumesc, domnule Gunn, ripostă ea hotărât. Ora asta, am un proiect de care trebuie să mă ocup fără întârziere. Copiii au intrat deja în clasă. Am să.

- Nu merge aşa la ore. S-ar putea ca vreunul dintre cei mici să leşine, văzându-te.

- Voiam să spun că o să spăl petele şi o să ţin halatul închis. Ah, domnule Chaning, şi dumneata va trebui să te cureţi - priveşte, mâneca!

Domnul Gunn dădu aprobator din cap. Incepu să-l chestioneze pe Philip cu privire la boala lui, lăsându-i senzaţia că era ceva mai degrabă interesant decât handicapant.

- Am s-o trimit pe secretară să stea cu tine. Am văzut că şi-a terminat treburile încă de sâmbătă.

Cum prevăzuse, munca avu darul s-o pună pe picioare. Era o lecţie interesantă, cu toate întreruperile inerente. Ar fi fost exagerat să spere că fiecare elev avea exact manualele necesare, creioane ascuţite, stilou şi riglă. Sau că ar fi citit acasă ceea ce li se ceruse. De asemenea, era greu de crezut că o să-şi înăbuşe pornirea de a comenta incidentul de la adunare. Dădeau dovadă de mare solicitudine; părea atât de normal să se intereseze de Philip. Orice asemenea întâmplare era utilizată ca diversiune, cât mai multă vreme, cu toate şansele aproape inexistente de succes, fiindcă şi profesorii fuseseră cândva elevi.

Theresa îi potoli. In pauza de prânz, auzi că Murdoch vizitase câteva clase. Nu ca inspecţie - ar fi fost deranjant pentru personalul didactic să înceapă astfel - ci ca să se familiarizeze. Nu-şi închipuia că va găsi o scuză s-o viziteze şi pe ea, dar impuse o disciplină mai strictă, ca să fie pregătită. Veni şi ultima oră, Istorie cu cei din anul cinci. Ce prostie să se lase pusă pe jar - nu era o suplinitoare fără experienţă, trecuse prin destule inspecţii şi, oricum, această lecţie era deosebit de interesantă, atingând aspecte privind trecutul Germaniei şi Austriei. Avusese destul material didactic pentru a pregăti bine lecţia, precum şi cunoştinţe direct de la sursă.

Se întoarse spre tablă. Ca întotdeauna, când întorcea spatele clasei, devenea mai atentă la zgomotele din bănci. Dacă aveau de gând să facă vreo trăsnaie, acela era momentul. Aşa că la primul zgomot suspect, se întoarse iute. La timp ca să-l vadă pe George Fielding punând la loc o carte. Apoi observă că el şi alţi doi băieţi îşi împinseseră ghiozdanele spre mijlocul intervalului.

- George, Ramon, Foster! trageţi ghiozdanele lângă piciorul băncii, în clipa asta! Ştiţi bine că nu trebuie să stânjenească circulaţia pe culoar.

Imediat, am să vin să văd ce aţi scris. Cum să procedez? Să sar printre obstacole? S-ar putea să apară şi domnul director. Frumos, nu-i aşa, dacă s-ar împiedica şi şi-ar rupe piciorul din prima zi, iar voi aţi fi responsabili?

- Dar. începu George, însă fu întrerupt de zgomotul uşii deschise şi de o lovitură violentă, undeva, în spatele Theresei, urmată de un geamăt involuntar.

Conştientă de avertismentul de pe figura lui George, se răsuci pe călcâie, văzu tabla deplasată spre mijlocul clasei şi în clipa următoare, se trezi prinzându-l în braţe pe director, care îşi dusese mâinile la ochi.

Parcă ar fi prins rădăcini. Ce întâmplare! într-un suflet, toată clasa sări în picioare şi se repezi spre director. Theresa le ordonă

să se întoarcă la locurile lor.

- Cu excepţia celor din prima bancă, adăugă ea.

Era clar că se lovise temenic. Nu reuşea să vorbească de durere. George trase un scaun şi-l ajută să se aşeze. Jocelyn spuse pe un ton autoritar:

- Luaţi mâinile, domnule, şi lăsaţi-ne să vedem ce aţi păţit!

Directorul se conformă şi descoperi o figură suferindă.

- Nu curge sânge, pielea nu-i zdrelită, dar mă tem că o să faceţi.

Se opri. Directorul reuşi să zâmbească.

- Cred că mâine o să am un ochi cât sarmaua, termină el propoziţia. Am senzaţia că n-am prea fost binevenit în niciuna dintre clasele vizitate până acum - dar nu mă aşteptam la atâta ostilitate, şi cu toată durerea, izbucni într-un râs molipsitor. Toţi copiii i se alăturară. îi câştigase. Privi spre tabla desprinsă din suport şi declară: iar asta va fi mutată în partea cealaltă a clasei. Ar fi fost mult mai grav dacă intra un inspector, sau preşedintele Comisiei de Educaţie pe întregul district Otago!

îşi corectă poziţia pe scaun, scoase o batistă şi îşi acoperi ochiul. Se întoarse apoi spre domnişoara Keith, care nu râsese şi rămăsese nemişcată tot timpul.

- în regulă, domnişoară Keith. Nu-ţi face griji. Am mai avut vânătăi

- pe terenul de rugbi şi de câteva ori la crichet. Nu-i vina dumitale că aşezarea tablei a fost prost gândită. Mă întreb, de ce nu s-au gândit constructorii la o asemenea posibilitate! Şi este vorba de una dintre sălile noi. Se presupune că ar trebui să fie mai moderne!

Cel puţin trei glasuri de copii răsunară:

- Domnule, de fapt, a fost vina noastră. Domnişoara tocmai ne spunea să nu lăsăm ghiozdanele pe culoar, fiindcă.

- Da, am auzit de pe coridor. Gândindu-mă la grija arătată faţă de integritatea mea printre bănci, nu m-am mai aşteptat să

cad într-o capcană chiar la intrare. Totuşi, menajera mea o să-mi facă rost de o bucată de carne crudă. Sper să n-am şi coşmaruri la noapte.

Gluma fu apreciată de întreaga clasă. De acum înainte, îl vor considera un tip de treabă, iar el îi va avea la degetul mic. Greu să-i mai liniştească. Ce mai întâmplare aveau de povestit! Făcuseră un prim pas în stabilirea unor relaţii amicale cu noul director. Theresa avea să rămână cu renumele de a-i fi înnegrit ochiul, în chiar prima zi! Parcă auzea comentariile! "Ei bine, poate că voia să regleze nişte conturi. A fost logodită cu el, ştiai?"

Lecţia se încheie curând. Directorul rămase până la sfârşit. Theresa se simţea groaznic. Apoi, copiii fură lăsaţi să plece şi ieşiră în deplină ordine.

Murdoch şi Theresa rămaseră singuri. El zâmbi, deşi mişcarea îi provoca durere, în mod evident.

- Unde ţi-e umorul, Theresa? N-o mai lua în tragic.

- Voi deveni motivul de amuzament al întregii şcoli.

- Prostii! Nu tu vei umbla cu vânătaia. Nu ştiu de ce, dar tipul ăsta de rană este mai comic decât oricare altul. Vino la cancelarie să bem un ceai.

- Bine, acceptă ea, împotriva dorinţei. Ridicând privirea, observă că ochiul lui începuse deja să se umfle şi, spre propria uimire, simţi că pufneşte-n râs.

- Ei da, mult mai bine, aprobă directorul. Mă temeam că vei dramatiza orice fleac, din cauza fostei noastre legături.

Ajunseră ultimii la cancelarie. In vreme ce se apropiau, auziră zumzetul conversaţiilor. La intrarea lor, toate discuţiile încetară. Ochii tuturor se fixară asupra directorului, apoi se grăbiră să privească oriunde altundeva. Murdoch vorbi pe un ton absolut normal.

- Bună poantă, nu-i aşa? Ca în comediile mute. Tocmai le spunea copiilor să-şi ia ghiozdanele din mijlocul culoarului ca nu cumva să se împiedice cineva, iar eu m-am înfipt cu fruntea în

colţul tablei.

Pe drumul spre casă, Theresa se simţi foarte mâhnită. Ar fi dat orice să nu se fi întâmplat nimic. Voise să-l impresioneze pe Murdoch cu aerul ei nepăsător, cu atitudinea demnă, cu eficienţa. Nu reuşise decât să-i învineţească un ochi, iar el trebuise s-o liniştească. îi ceruse să nu fie copilăroasă, să se arate mai sigură pe sine. încă era crispată, deşi râsese cot la cot cu ceilalţi. Unde citise oare că lucrul care ne provoacă cele mai multe insomnii este propria umilinţă, nu păcatele? Perfect adevărat.

Alese un drum mai lung, ocolind colina ce străjuia lacul Moana Kotare. De la umbra fagilor, admiră oglinda încreţită de vânt a apei. Nu era prea mare, prin comparaţie cu Wakatipu, dar îi era nespus de drag. Nu-şi putea aminti o perioadă când să nu-l fi avut sub ochi de la fereastra camerei, cu excepţia perioadei petrecute în Austria. Pe partea opusă, se ridica vârful triunghiular Puke-ataahua, ceea ce însemna pur şi simplu "Colina minunată", deşi avea toate atributele unui munte. Pe malul opus se înghesuia o gospodărie, la care se putea ajunge numai cu barca. La dreapta se ridicau crestele îngemănate Mahanga-Puke, "Gemenii", iar spre stânga terasele superioare ale râului Waimangaroa, însemnând "Braţul cel lung". Era cel responsabil cu alimentarea lacului Kotare. La capătul opus, din lac izvora Awakeri, care se vărsa în apele tumultuoase ale râului Kawarau.

Murdo avea să creadă că rămăsese aceeaşi copilă impulsivă, îndrăzneaţă, care-l antrenase în atâtea aventuri. Se arătase extrem de răbdător cu ea şi cu Geraldine, pe vremea când se purtau ca nişte descreierate, scăpându-le adesea de consecinţele escapadelor. Cel mai grav fusese când se rătăciseră pe Macetown Track. De data aceea, fusese vina Geraldinei, dar o implorase să nu spună că ea insistase să meargă înainte, deşi Theresa îi atrăsese atenţia asupra norilor de furtună, într-o zonă unde apele râului Arrow se puteau oricând umfla dezastruos.

Chiar şi acum, Theresa simţea frisoane, gândindu-se la

noaptea de groază petrecută pe colinele învăpăiate de lumina fulgerelor. Murdoch le găsise a doua zi, spre seară, în vreme ce continuau să caute un loc pe unde să poată traversa râul, pentru a se întoarce în oraş. Murdo făcuse un ocol incredibil de lung, prin Red Spur Gully şi Breakneck Crag, trecând prin locuri cu rezonanţă ameninţătoare încă din vremea goanei după aur, când erau des bătute cu piciorul. Acum, deveniseră şi mai periculoase din cauza alunecărilor de teren şi a vegetaţiei care crescuse haotic, ascunzând râpele periculoase şi stâncile ascuţite.

Murdo le adusese până la Pluto's Staircase şi reuşise să le treacă peste râu, dar apoi căzuse pe mal. Când ajunseseră până la el, nu observaseră cât de grav se accidentase. Abia la cabana Drumlogie, el îşi pierduse cunoştinţa. Petrecuse trei luni în spitalul din Dunedin şi se părea că şchiopătatul va rămâne permanent.

Dar acum îşi revenise. Ba chiar schia.

Zona era nepopulată. Singurătatea avu efecte pozitive. Albastrul lacului, verdele copacilor, ciripitul păsărelelor, toate aveau darul de a o linişti de stresul acumulat.

Ajunsă acasă, reuşi chiar să povestească întâmplările zilei, chicotind. Mama şi bunica fură oripilate la ideea că Murdoch se lovise atât de serios.

- Te rog să vezi imediat dacă Martha are vreo friptură în frigider, insistă Trudi. Maică-sa i-a umplut congelatorul, dar dacă toată carnea e congelată, nu-i va folosi la nimic. Eu am o bucată de piept, pe care am pus-o la marinat pentru o sauerbraten şi aş putea să tai o felie.

- Nu vă bazaţi pe mine, sări Theresa. N-am să-l sun. N-aveţi decât să-l căutaţi, dar eu nu-i duc bucata de carne, dacă zice că o vrea. N-am să dau ocazia să se spună că-mi caut de lucru pe la rectorat.

Interpretă corect privirile celor două şi continuă:

- Nu sunt meschină. Murdoch mi-a cerut-o explicit - vineri mi-a spus că n-am ce căuta acolo. Ba chiar zicea că nu vrea să mă

vâr pe sub pielea maică-si.

Avu satisfacţia să constate cât erau de uimite. Trudi îşi reveni prima.

- Ei bine, niciodată nu l-am auzit vorbind atât de grosolan. Ăsta este unul dintre privilegiile bătrâneţii. Am să-l sun şi - dacă vrea - am să-i duc fleica.

N-avea nevoie. O, nu! Nu dorea nici îngrijiri. O auziră pe Trudi spunând:

- Tu eşti, Martha? Nu, mi s-a părut că-i recunosc glasul. Ce mai faci, Anita? Nu te-am mai văzut de o veşnicie.

Anita. La rectorat, în chiar prima lui zi! Probabil că înnebuniseră!

- Da, sigur că ai aflat de la Murray, continuă Trudi. Şi te-ai grăbit să le duci o bucată de carne, pentru cazul că nu aveau. Chicoti. Spune-i că Trudi a zis că nu se cade să se plângă ca un băieţel alintat. Sigur că-i o senzaţie neplăcută, dar o să-i facă bine. Theresa ne-a spus că ai un băiat foarte deştept în clasa ei, Murray. Şi cum se simte cel mic, e bine? Ah, da, o scumpete! La revedere, te las să-ţi vezi de treabă. Trudi aşeză jos receptorul. Anita este acolo. Se pricepe la primul ajutor, aşa că Murdoch va fi bine îngrijit. E fată bună. Şi-a găsit locul în comunitate. Ea şi Murdoch erau inseparabili în clasele primare. Este plăcut să vezi că prietenia dăinuieşte. Cred că-i convine de minune că el este directorul şcolii unde învaţă copiii.

Ei bine, se părea că Anita nu prea pierduse timpul. Murdoch n-avea să-i spună şi ei să nu dea târcoale rectoratului. Erau foarte nechibzuiţi. Nu era prima oară când se întreba câţi oameni aflaseră despre aventura lor. Probabil că nu prea mulţi, fiindcă altfel el n-ar fi fost angajat ca director. Oare cum aflase Geraldine? Probabil că fusese mai mult decât nişte întâlniri întâmplătoare, pe înserat, în faţa căsuţei Anitei. Theresa fu

cuprinsă de dezolare. Ce s-ar fi întâmplat dacă Geraldine ar fi tăcut? Cum ar fi evoluat lucrurile dacă se mărita cu Murdoch? Dacă iubirea lor s-ar fi dovedit a fi doar un sentiment pasager? Oare ignoranţa este o binefacere? Habar n-avea. Deocamdată, avea de lucru.

***

Era un trimestru plin, în aşteptarea examenelor, iar copiii erau foarte prinşi. Nu prea mai exista timp pentru activităţi sociale, când tezele şi examenele băteau la uşă. Dar interacţiunea dintre părinţi şi profesori avea noi coordonate, fiindcă începuse campania de strângere de fonduri pentru noua sală de gimnastică, necesară dacă doreau să profite de subsidiile guvernamentale.

Theresa constată că toate astea, combinate cu pregătirea necesară, aveau darul s-o scape de tensiune. Desigur, avea momente când întreaga situaţie i se părea ireală; să facă parte din personalul didactic al şcolii conduse de Murdoch şi să fie tratată ca oricare alt profesor.

Uneori, el scăpa câteva vorbe care semnalau relaţia lor specială, dar niciodată în public. Intr-o zi, pe când Frances Toddington tocmai ieşea, o întrebă:

- Eşti prietenă cu Fran?

- Da, e o fată grozavă - simpatică şi bună profesoară. Este atât de rafinat feminină - ca o zână din poveşti - dar reuşeşte să impună respectul cuvenit tuturor băieţilor din anii şase şi şapte.

- Adevărat. Menţine disciplina. Nu-i lasă să mişte-n front, dar toţi ţin la ea. Pe figura lui apăru un zâmbet gânditor. Au poreclit-o Neînduplecata.

- Intr-adevăr, dar de unde ştii? De obicei directorul este ultimul care află.

- I-am auzit.

- Sunt atât de zăpăciţi, râse Theresa. Câte lucruri poţi auzi pe terenul de joacă! Probabil ne cred bătrâni şi surzi!

- Aşa-i. Dar asta n-am auzit-o la şcoală, ci la Anita Tynedale. Murray a intrat fără să mă vadă, strigând: mamă, fii atentă ce-a spus Neînduplecata azi. S-a încurcat.", apoi m-a zărit. Am rămas uimit când am aflat că vorbea de Fran. Dar e un soi de compliment la adresa personalităţii ei.

Theresa se întoarse puţin, ca să-şi ascundă figura. Un lucru era clar

- nu-şi dăduse seama că legătura lui cu Anita fusese motivul rupturii. însă părăsind cancelaria, Murdoch spuse peste umăr:

- E o amiciţie mult mai sănătoasă decât cea dintre tine şi Geraldine. Bine că nu rămăsese. I-ar fi dat o replică pe care sigur ar fi regretat-o mai târziu.

Era sâmbătă, iar Theresa se întorcea de la biblioteca publică, cu un teanc de cărţi pentru Trudi, când dădu peste Anita, care lucra în grădina din faţa casei.

Observând-o, se ridică, având un zâmbet fugar pe chip. Era înaltă şi suplă şi părea incredibil de tânără, pentru o femeie care se lăuda cu un fiu de şaisprezece ani. Sigur că era tânără. Abia împlinise treizeci şi cinci, la fel ca Murdoch. Avea o frumuseţe matură, fără vârstă. Părul era negru intens, moştenire de la un bunic spaniol, un pionier de pe vremea goanei după aur, care debarcase la Dunedin pentru a-şi încerca norocul. Tenul măsliniu cu o nuanţă rozalie îi îmbrăca mătăsos pomeţii înalţi. Structura osoasă şi trăsăturile simetrice ar fi încântat orice pictor. Sub ochi se zărea un început de cearcăne, iar ovalul feţei atingea perfecţiunea. Irişii umbriţi de gene lungi aveau surprinzătoarea culoare a apelor lacului Wakatipu într-o zi de toamnă - albastru-safir. Exact cum apreciase Geraldine: obositor de frumoasă!

- Theresa, ai câteva clipe? Tocmai voiam să-mi fac un ceai. N-am avut ocazia să te văd de când te-ai întors. Am petrecut două săptămâni la Dunedin, la mama lui Murdoch. Fetele, Nort şi Murray s-au descurcat de minune. Bineînţeles, Inez a venit cu

mine.

Inez, micuţa despre care vorbea Trudi. Probabil că fusese concepută după întoarcerea lui Nort. Stătuse la doamna Gunn! Ciudat că Murdoch n-o oprise. Ar fi reprezentat un pericol mult mai mare ca subiect de bârfă!

- Ştiu că eşti foarte ocupată, continuă Anita, totuşi, mă gândeam să te sun şi să te invit la masă. Murray îţi înalţă osanale. Ieri, m-a rugat să te chem în vizită. Mi se pare minunat ca elevii să-şi iubească profesorul şi să-l respecte, în acelaşi timp. Situaţia are o influenţă favorabilă asupra progresului copiilor.

Theresa se lăsă condusă de-a lungul aleii. Anita şi Nort îşi întreţineau perfect proprietatea. Primule roz încercuiau un trandafir plângător, altele galbene ocupau un rond împreună cu forsythia aurii, iar unele albastre mărgineau aleea. Un strat rectangular fusese plantat cu micsandre şi nu-mă-uita, printre care ameninţau să se deschidă boboci de lalea.

Toate erau surprinzătoare. "Grădina unei stricate." dar Theresa fu imediat copleşită de ruşine. Anita se măritase atât de devreme, iar Nort fusese - care era cuvântul? Nu chiar insipid, mai degrabă apatic, lipsit de interes. Asemenea adjective nu se puteau ataşa Anitei. Ei ce i s-ar fi potrivit? Aprigă? Da, fierbinte. De parcă tot tumultul vieţii, acum temperat şi disciplinat de rigorile familiei, mocnea abia ascuns. Intotdeauna păruse inepuizabilă, debordând de energie - atât emoţional cât şi fizic.

Oare Nort nu fusese capabil s-o satisfacă? S-o fi atras spiritul vioi şi masculinitatea lui Murdoch? Theresa se cufundă în introspecţie. "Când erai singură, cu perspectiva măritişului viitor, dar preocupată şi de alte lucruri, de carieră, de vise, ce ştiai despre năzuinţele celorlalţi, de dorinţele lor nesatisfăcute? Despre toate acele fete căsătorite de tinere care simţeau că ceva lipseşte? Nu, nu toate fetele. Unele erau complet satisfăcute, dar poate că Anita se simţise. cum? Neîmplinită? Poate că măritşul deşteptase-n ea necesităţi pe care nu le cunoscuse înainte! Poate

că trecuse prin pase întunecate, prin furtuni emoţionale. Iar Murdoch, cel care aşteptase atâta vreme ca Theresa să se maturizeze, poate că găsise în Anita, la rândul lui, răspuns unor năzuinţe nerostite. Avea un farmec echilibrat, care ar fi putut părea ameţitor pentru un bărbat, prin contrast cu promisiunile pasionale ale buzelor pline, frumos rotunjite.

Aceste gânduri trecură prin mintea Theresei. îşi închipuise că va reuşi să evite un sentiment care începea să semene a ură.

Conversaţia simplă îi dădea o senzaţie de ireal.

- Sunt singură, spunea Anita. Nort i-a luat pe copii la Queenstown, azi. Le-a promis că vor vizita Motor Muzeum. A fost o zi splendidă.

- Păcat că n-ai putut merge cu ei, zise Theresa, întrebându-se din ce motiv alesese să rămână acasă. Poate că sperase să primescă vizita lui Murdoch. Se abţinu cu hotărâre.

- Ah, trebuia să-l aştept pe instalator - astă-noapte, am avut o inundaţie în seră. Copiii erau foarte dezamăgiţi, dar am preferat să rămân şi să scot plantele, iar ei ştiu că ador grădinăritul. Săptămânile viitoare o să fim foarte ocupaţi, aşa că am crezut că ar fi păcat să scape ocazia.

Nu pe Murdoch, ci pe instalator îl aştepta! îşi zise Theresa cu ironie.

Anita umplu ceştile cu ceai. Ce mâini frumoase avea! Ar fi făcut cinste ca gazdă în orice salon din secolul trecut. Dar se afla acolo, în căsuţa modernizată, pierdută undeva în emisfera sudică şi părea extrem de mulţumită, strălucea de vitalitate şi. fericire - Theresa era convinsă.

îşi dori s-o fi vizitat înainte de întoarcerea lui Murdoch. Oare lui i se datora actuala ei dispoziţie? Anita fusese mereu încântătoare, dar acum exista acea aură, parcă radia. Theresa ştia că şi ea o avusese pe parcursul celor câteva luni de logodnă.

Renunţând la introducere, Anita declară dintr-o dată:

- Voiam să-ţi spun, Theresa, nu mai sunt aceeaşi persoană pe

care o ştiai când ai plecat din Ludwigtown, cu doi ani în urmă. Din cauză că Nort mă părăsise, m-am văzut într-o lumină cu totul nouă. Până atunci, eram destul de îngâmfată. Ba chiar mi-am închipuit că voi putea creşte singură copiii. Dar n-am fost în stare. A trebuit să-mi înăbuş mândria. Nici nu ştiusem că am un asemenea orgoliu. Am fost obligată să mă umilesc în faţa lui Nort.

Habar n-aveam cât rău îi făcusem, sau cât de minunat era, cât de răbdător şi de iertător. Am provocat numai încurcături. Aşa că, am luat totul de la început, iar acum - aparent ciudat - nici nu-mi vine să cred că am fi putut trăi şi altfel. Când Nort m-a părăsit, mi-a venit mintea la cap. Acum, deşi încă mai simt ruşine, n-aş renunţa la nimic, fiindcă în felul acesta, m-am schimbat. Ce ciudat, învăţăm din propriile greşeli şi ajungem la concluzia că tot răul a fost spre bine.

Ăsta părea să fie un moment de sinceritate. Theresa puse jos ceaşca şi întrebă:

- De ce îmi spui toate astea, Anita?

- Fiindcă şi tu ai trecut printr-o mulţime de întâmplări, răspunse Anita, umplându-i cana, fără să ridice privirea. Neînţelegeri, o logodnă ruptă. Deşi probabil că acum nu crezi, sunt convinsă că tu şi Murdoch v-aţi putea împăca. Nu-ţi fie teamă de bârfă. Desigur, oamenii sunt interesaţi de perspectiva asta.

Lumea vorbeşte. Din păcate, n-ai cum s-o opreşti. Eu şi Norm am avut parte de destulă atenţie. Un mariaj destrămat - sau cel puţin o separare - funcţionează ca un magnet. Cred că şi cazul tău poate stârni vorbe, dar nu le lăsa să te influenţeze. Am rămas uimită de lucrurile pe care le-au spus. Ceea ce m-a durut a fost că Nort a fost mai aspru criticat, deşi a fost vina mea. Pentru că el a părăsit casa şi m-a lăsat cu o familie, oamenii l-au învinovăţit. Dacă ar fi ştiut! M-am simţit atât de rău încât am vrut să fac destăinuiri publice, dar i-aş fi făcut mai mult rău lui Nort - lumea l-ar fi dispreţuit. Acum a redevenit capul familiei, şi-a reluat locul

meritat. A fost repetată tema din 'Îmblânzirea scorpiei". O femeie mi-a spus: "să-l primeşti înapoi! N-aş putea avea încredere într-un bărbat care a fost de capul lui atâta vreme." De indignare, am fost tentată să-i mărturisesc adevărul, dar m-am oprit la timp.

Theresa descoperea cu uimire că începe s-o preţuiască. După ce înghiţi dumicatul de plăcintă, spuse cu amabilitate:

- Ai fost înţeleaptă. îţi mulţumesc că ai încredere în mine, Anita. înţeleg foarte bine prin ce ai trecut. Ai avut nevoie de mult curaj şi te admir. încerci să mă determini să pricep că.

Voise să spună: "că toate problemele voastre s-au terminat", dar Anita o întrerupse.

- Ideea este că orgoliul îţi poate distruge fericirea. Cred că eşti prea mândră să admiţi că încă ţii la Murdoch. Am impresia că-l ţii la distanţă, că nu-i acorzi nici o şansă.

- Nici nu-şi doreşte vreo şansă. Mi-a spus să păstrez distanţa şi să nu încerc să mă vâr pe sub pielea maică-si.

- Murdoch a rostit asemenea vorbe? fu consternată Anita.

- Chiar el.

în ochii albaştri, plini de viaţă apăruseră lacrimi.

- Atunci, mândria lui este piedica. Nu-ţi dai seama, Theresa, că e convins în continuare că l-ai părăsit în favoarea lui Rudi? Cred că nu vrea să accepte postura de înlocuitor. însă noi două ştim că nu ăsta a fost motivul despărţirii.

- Ce vrei să spui?

- Lisa mi-a deschis ochii. Ţin foarte mult la Murdoch - la toată familia Gunn. îmi făceam griji din cauza despărţirii voastre. Dar n-aveam ce să fac. Tu erai în Austria şi probabil că urma să te logodeşti cu Rudolf. Apoi, dintr-o dată, şi-a făcut apariţia însoţit de altă fată. Am simţit că trebuie să aflu cum stau lucrurile. Murdoch nu era aici, desigur - stătea la Waianakarua. A trecut pe aici doar ca să-şi ia rămas-bun de la ai tăi, înainte de a pleca în Canada.

Mi-a plăcut Lisa. A venit adesea aici, când Rudi era pe munte. Se simţea cam singură. Mi-am exprimat îngrijorarea privind relaţia

ta cu Murdoch, iar ea mi-a dezvăluit adevărul.

- Care adevăr? înghiţi Theresa în sec.

Anita păru puţin surprinsă.

- Că întreaga afacere - atracţia ta aparentă faţă de Rudi - era o simplă înscenare şi că fusese pusă la cale numai pentru binele lui. Cel puţin, te-ai folosit de pretextul ăsta ca s-o rupi cu Murdoch.

îmi pare foarte rău că aranjamentul a avut repercusiuni, că oamenii murmură ceva de genul: "să-i fie învăţătură de minte!”

- Lisa ţi-a spus şi motivul real?

- Ah, nu, scutură Anita din cap. Zicea doar că ai profitat de ocazie pentru a rupe o logodnă pe care oricum voiai s-o închei. Dar eu.

- Da?

- întâmplător, mă găseam la aeroport, când aţi plecat spre Austria. îl aşteptam pe Nort. Trebuia să vină de la Dunedin, cu un zbor al companiei Mount Cook. Mersesem la el şi-l rugasem să se întoarcă acasă, s-o luăm de la început. Eram încântată. Simţeam că n-am nici un drept la acea fericire, când ţi-am zărit figura. Mi-am spus că tristeţea ta se datora despărţirii de familie. Dar nu mi-am găsit liniştea. Simţeam că n-ar fi trebuit să arăţi chiar aşa - dacă plecai cu alesul inimii.

Theresa era înecată de regrete amare. în vreme ce ea pleca, Nort şi Anita se împăcau, iar logodna ei cu Murdoch lua sfârşit.

- Când am aflat de la Lisa că nu erai îndrăgostită de Rudi, mi-am zis că cineva te indusese în eroare. Anita se juca neatentă cu firimiturile din farfurie, adunându-le şi risipindu-le din nou. Ridică ochii spre Theresa.

- A fost Geraldine, nu-i aşa?

Theresa îşi ţinu răsuflarea. Anita bănuise că Geraldine ştia. Dintr-o dată, situaţia îi deveni insuportabilă. Totuşi, nu voia s-o lase pe Anita să vadă cât se simţea de rău. îi era milă de Anita; în mod vizibil, încerca să dreagă busuiocul. Probabil că avea conştiinţa încărcată. Să ştii că ai despărţit doi oameni - mai ales când tu ţi-ai regăsit fericirea! Theresa simţea că trebuie să plece, să iasă din căsuţa unde Murdoch şi Anita făcuseră dragoste. Aşa că apelă la minciună.

- Geraldine? Să mă inducă-n eroare? Ah, doamne, nu. I-am dat o mână de ajutor lui Rudi, da, dar m-am şi folosit de el. Nu vreau să intru în amănunte. Să nu dezgropăm morţii. Fără

îndoială, Murdoch şi cu mine ne vom găsi perechi mai potrivite, iar toate astea n-o să mai însemne nimic. Cred că am să mă mărit cu cineva mai apropiat ca vârstă. Cândva, zece ani nu păreau să conteze. Îl idolatrizam. Dar mi-a trecut. Intinse mâna şi o bătu pe umăr pe Anita. Iţi mulţumesc. Probabil că toată lumea îşi imaginează că încă ne iubim, dar nu-i adevărat. Ah, se pare că ţi s-a întors familia.

Anita se strâmbă.

- Incepe nebunia!

Prima care dădu buzna fu Stefanie.

- Uite ce ţi-a cumpărat tata din Queenstown. Desfăcuse deja ambalajul de hârtie şi-i înmână o cutiuţă de bijuterii. Era un pandantiv cu o scoică, în formă de stea, tivit cu argint, reflectând nuanţele delicate şi irizate ale penajului unui pescăruş albastru.

- Ah, Nort, e minunat! Se potriveşte perfect cu cerceii şi cu brăţara. Am să-l port la balul părinţilor. Stephanie, uite cine-i aici.

Copiii o salutară pe Theresa. Rosalie spuse:

- Nu ne-a părut prea rău că n-ai venit, mamă. A fost mai deplină surpriza.

- Ce părere ai, mamă? interveni şi Murray. Fetele au făcut câteva remarce inteligente despre maşini. Chiar şi Rosalie!

- Destul, îi opri Nort. Acum, duceţi-vă la bunica şi luaţi cu voi ouăle alea. Sunt pe bufet. Şi nu uitaţi să-i căraţi nişte cărbuni şi lemne. Mai bine plecaţi acum, înainte să apară Inez, altfel o să vrea să meargă şi ea. Este moartă de oboseală, dar nu-şi dă seama. S-a oprit pe alee, să se joace cu pisica.

Copiii înhăţară cofragul şi o zbughiră. Apoi intră şi Inez, ducând în braţe o mâţă uriaşă. Izbucnind în râs, Nort se aplecă şi o luă în braţe. Ce copilă încântătoare! Râdea cu gura până la urechi. Mami, am văzut nişte raţe ciudate. Mergeau pe la fundul apei

- Lişiţe negre, interveni Nort. Nu-i scapă nimic. Toate raţele se scufundă. Ştii că lişiţele rămân sub apă niţel mai mult.

- Doamne ajută! se minună Theresa. Ce bine vorbeşte! N-am mai întâlnit un copil aşa mic, vorbind atât de corect. Câţi ani are?

- Aproape un an şi opt luni. Majoritatea ajunge să formeze propoziţii abia după doi ani. Ziua ei de naştere este în februarie. Ciudat, credeam că o să fie mai leneşă - s-a născut prematur.

Dar după cinci luni, i-a depăşit pe ceilalţi copii.

- Poate că a fost şi influenţa fraţilor mai mari, interveni Anita. Ii vorbesc mereu, iar ea pare că se străduieşte să-i ajungă.

Pisica se zvârcoli şi scăpă. Nort o lăsă jos pe Inez, iar ea porni cu paşi mărunţi şi ezitanţi spre Theresa, se sprijini cu mâna de genunchiul acesteia şi ridică o figură încrezătoare. Copilul ăsta avea ceva diferit. Avea păr castaniu, ondulat, în vreme ce Murray moştenise părul negru, drept al Anitei, iar fetele erau bălaie ca Nort. Toţi ceilalţi aveau ochi albaştri, iar ai lui Inez erau negri, cu luciri căprui. Theresa o ridică pe genunchi, murmură nişte nimicuri şi anunţă că trebuia să plece.

Anita o conduse până la poartă. Theresa fu mândră, fiindcă, deşi i se destrămase tot universul, reuşi să se comporte firesc, promiţând chiar să revină. Porni spre casă pe un drum ocolit. Acela nu era un copil prematur! Era în august, când Theresa plecase şi Nort se întorsese la familie. Anita născuse în februarie. Nici o mirare că-l implorase pe soţ să revină! Pe cine credea ea că duce?

Până să ajungă acasă, reuşise să-şi revină. Nu se îndoia de sinceritatea Anitei, de dorinţa ei de a îndrepta lucrurile. In mod clar, se schimbase. Norton o iertase. Păreau fericiţi, iar Nort părea să fie mai plin de viaţă. Inainte, fusese mult prea tăcut.

In vreme ce trăgea zăvorul, se opri să cugete. Dacă Murdoch i s-ar fi confesat, cum ar fi reacţionat? Habar n-avea. Dar dacă. - presupunând că nu se răzgândise - dacă ar cere-o din nou de soţie, acum, şi ar recunoaşte? Nici la întrebarea asta nu avea răspuns.

Porni grăbită de-a lungul aleii, împinse uşa bucătăriei şi intră.

Trudi croşeta, aşezată la masă, iar Murdoch se înfrupta dintr-un ştrudel cu mere fierbinte, abia scos din cuptor!

Avea gura plină. Theresa însă putea vorbi.

- Oh, ceruri! Ia te uită! Nu te prea preocupă silueta. Oare nu te-a avertizat nimeni despre pericolul colesterolului şi al îngroşării arterelor?

Murdoch înghiţi, rânji, şi declară:

- Ca probă de ospitalitate, remarca asta este aproape perfectă!

Theresa lăsă sacoşa pe masă. Mai degrabă o trânti.

- La ce te aşteptai? La ramura de măslin? Cât priveşte ospitalitatea, îmi permiţi să-ţi amintesc propriile cuvinte... să evit să dau târcoale rectoratului. Şi să nu mă vâr din nou pe sub pielea mamei tale! Aşa că aici n-ai nici un drept să aştepţi să fii întâmpinat cu covor roşu. Mi se pare că dacă o asiguri pe Trudi că apfelstrudelul ei nici nu poate fi comparat cu al Marthei, acţiunea ta intră în categoria mai sus-menţionată - linguşire.

Murdoch nu păru afectat.

- Am beneficiat mereu de afecţiunea ei.

- Adică, eu am încetat să-i mai fiu dragă maică-ti?

- Păi, m-ai părăsit. N-a fost invers. De obicei, mamele nu prea acceptă că unicul lor fiu poate fi abandonat. Cu greu te-ai putea aştepta să te privească la fel.

- Părăsit! Am obosit să tot aud cuvântul!

- Cum aşa? Cine l-a mai utilizat în ultima vreme?

Trudi croşeta imperturbabil, privindu-i pe rând. "Lasă-i să pună cărţile pe masă. Orice este preferabil indiferenţei."

"Ei bine", îşi spuse Theresa, "el a cerut-o!" şi răspunse:

- Anita, de exemplu, în chiar după-amiaza asta.

Dar n-ar fi fost preocupat să îndese în gură mai mult ştrudel, Murdoch ar fi observat cu câtă concentrare era studiat. Nu reacţionă aşa cum se aşteptase ea.

- Anita? Şi ce avea ea de spus în această privinţă?

Ochii Theresei se îngustară.

- Crede că ar putea ispăşi propriile nebunii, ajutând la aplanarea conflictelor altora. Ca şi soră-mea, iscusita manipulatoare a vieţilor omeneşti.

- Să aplaneze cearta noastră? deveni el rigid. Dar ce, ne-am certat? Mi se pare că nu. O ceartă înseamnă înfruntarea faţă în faţă. Dar tu n-ai avut curaj. Te-ai mulţumit să-mi trimiţi o notiţă, după ce m-ai lăsat vreo două săptămâni să fierb în suc propriu.

- Am avut un motiv întemeiat. Voiam să rup logodna.

- Lucru pe care l-ai şi realizat. Dar nu te pot admira pentru împlinirea asta. Cred că meritam măcar o discuţie lămuritoare.

- Prea bine. Dacă te irită felul cum am procedat, am să admit că am făcut o greşeală. Trebuia să vorbesc deschis, să te pun în faţa faptelor. Dar nu mai fi atât de îngâmfat. Tu singur ţi-ai pecetluit soarta. Calci în picioare sentimentele altora. Dispreţuiesc aroganţa şi îngâmfarea. Pot plăcea unei tinere fete, dându-i, la început, o senzaţie de siguranţă, dar nu trebuie să crezi că va accepta mereu dominaţia. Acest "facem cum spun eu, indiferent dacă-i bine sau rău" nu reprezintă ceea ce aş dori să înveţe copiii de la tatăl lor.

El terminase de mâncat. Impinse farfuria şi se întoarse s-o poată privi. Spuse:

- Stai jos!

Theresa îl ascultă automat, dar imediat izbucni cu furie:

- Vezi! Mi-ai poruncit să stau şi m-am aşezat. Acum nu-i vorba de autoritatea directorului asupra unui profesor. Suntem în casa bunicii, doi oameni faţă-n faţă.

- Nici atunci nu eram altfel. Erai logodită cu mine. Şi când m-am purtat dictatorial? Când ţi-am impus ceva?

Avea dreptate.

- Ei bine, mi-am dat seama cum urmau să decurgă lucrurile.

- Puteam discuta problema asta. Mi-ai fi atras atenţia asupra defectelor mele. Pentru numele Domnului, oamenii căsătoriţi

înfruntă probleme mult mai spinoase. Işi recunosc greşelile şi o iau de la început. Işi acordă unul altuia iertare. Gândeşte-te la Anita şi la Nort!

Buzele ei se depărtară, dar nu ieşi nici un sunet. Nu putea vorbi de faţă cu Trudi. Deşi pentru ea era doar băieţelul care se dăduse-n vânt întotdeauna după plăcintă cu mere, între timp devenise directorul liceului. In orice caz, Trudi trebuia ferită de deziluzii.

Bunica interveni:

- Intr-adevăr, Anita era orgolioasă. Il pusese pe Nort într-un con de umbră, până a părăsit-o, dar a priceput unde greşise. Nort şi-a recăpătat rolul meritat în familie. Anita a câştigat mulţi prieteni.

înainte, era atât de perfecţionistă, încât lumea o evita. Perfecţiunea nu-i atractivă. Uneori, familiile noastre ne îndrăgesc chiar pentru defecte. N-a descoperit fericirea adevărată până nu şi-a recunoscut păcatele. Cred că am să vă las să discutaţi. N-aveţi nevoie de urechi străine.

Murdoch ridică mâna.

- Nu, Trudi, rămâi! Discuţia asta n-are ca scop o reconciliere. Doar că încă ne aruncăm fulgere, cu toate că suntem atât de blestemat de politicoşi la şcoală. Este o uşurare să ne mai putem înţepa din când în când. Se întoarse spre Theresa. Te ştiu de prea mult timp ca să nu-mi dau seama când minţi. în ziua aceea, la Kapuzinerburg, n-ai spus adevărul.

- Mă întreb dacă Rudi şi Lisa ar fi capabili să te convingă.

- Nu mă refeream la asta, trânti el un pumn în tăblia mesei. Ştiu ce ai făcut pentru Rudi.

- Atunci, ce vrei să spui? Despre asta am discutat atunci, la umbra castanilor.

- Când ai spus că l-ai folosit ca pe o scuză de a mă părăsi.

- Păi, asta am făcut, nu-i aşa?

- Mă refer la motive. Ai spus că nu mă mai iubeai.

- Cât de vanitoşi pot fi bărbaţii! Nu înţeleg cum poţi sta de faţă cu bunica, debitând aşa ceva. Nu-ţi dai seama cum sună? Este de necrezut!

Tăcerea lui avu darul s-o întărâte.

- Şi, în cele din urmă, de ce vrei să ştii?

- Nu fiindcă îmi place să scormonesc prin cenuşă. Pe atunci, credeam că mai aveam şanse, că de fapt eram aceiaşi oameni de altădată. Nu, Trudi, nu pleca. Nu ne certăm. Este o simplă discuţie. Amândoi ne-am schimbat. Dar când cineva a făcut o cerere în căsătorie şi a fost acceptat, cred că-i îndrituit să cunoască adevăratul motiv pentru care aleasa s-a răzgândit.

Dacă Trudi n-ar fi fost acolo, Theresa i-ar fi aruncat în faţă adevărul. Dar n-ar fi fost corect, îşi zise ea, gândindu-se la Anita şi la micuţa Inez.

- De ce nu vrei să accepţi, Murdoch? Mi-am dat seama că nu ţin la tine suficient de mult. Pentru mine, căsătoria este un gest definitiv.

- De ce nu accept? Să zicem, din intuiţie. Să ştii că nu-i o calitate exclusiv feminină.

- Probabil că nu poţi concepe postura de. Se opri.

- Aşa cum mă consideră restul lumii?

- Chiar trebuie să continuăm pe tema asta? Pentru mine, este dificil. La rectorat, când mi-ai spus vorbele acelea, de faţă cu părinţii tăi, am respectat condiţiile impuse. Acum aş vrea să adaug ceva.

- Corect. Dă-i drumul.

- Vreau armistiţiu, doresc să ne purtăm în particular la fel ca la şcoală. Fiindcă nu mai suport să mimez amiciţia în faţa colegilor, dar să fac faţă unor astfel de discuţii amare în particular. Hai să renunţăm la analize şi la demonstraţii. Dacă nu. se opri şi inspiră adânc.

- Dacă nu?

- In caz contrar am să-mi dau demisia la sfârşitul anului. din

motive familiale.

- Cum ar fi?

- Trudi şi mama au impresia că numai Brenda se amestecă în treburile altora. Mi-am dat seama aproape imediat că a fost o manevră generală. Trudi a pretins că vrea să se retragă la Invercargill! Am sunat acolo şi nici nu auziseră de ea. Voiau să mă întorc şi erau la curent cu numirea ta. Cred că au cooptat-o şi pe Gwenda Lloyd, convingând-o să-mi trimită formularul. Reuşi să râdă de figura lui Trudi. N-am vrut să le arăt că le-am desluşit complotul, fiindcă ştiam că au făcut-o cu cele mai bune intenţii. Şi poate, şi-au zis că stătusem destul printre străini. Tata a încercat să mă convingă că mama a slăbit ţinând două gospodării. Numai că cineva i-a dat de gol şi mi-a spus că ţinuse o dietă! Pe deasupra, nimeni nu părea să fie la curent cu boala lui Trudi. Sunt aproape sigură că Ngaio m-a văzut la aeroport şi a dat telefon să vă avertizeze. Aşa că, draga mea, poţi renunţa la prefăcătorie. De asemenea, te rog să nu mai încerci să ne împaci. Spune-i şi mamei. Este imposibil. Dar dacă la fiecare întâlnire Murdoch va continua să-mi arunce acuze, voi demisiona, deşi îmi place profesia. Dacă acceptaţi situaţia şi nu-mi faceţi viaţa grea, am să-mi termin angajamentul de doi ani.

Theresa observă că nu era singura care aştepta răspunsul cu sufletul la gură. Trudi făcea acelaşi lucru.

Murdoch vorbi încet:

- Perfect. Fără demisii. Fără alte reproşuri.

- Pine, spuse Trudi, ridicându-se cu grabă. Când era agitată, accentul german devenea mai puternic. Acum, Murdoch, te rog să aprinzi focul în camera de zi şi să aduci nişte buşteni. Şi cărbuni. Theresa, tu ai să mă ajuţi să pregătesc cina. Am ceva bun în cuptor.

- Trebuie să rămână şi el? încercă Theresa un protest slab.

Murdoch zâmbi, de parcă ar fi fost pe cale să se întoarcă la plăcerile
simple ale trecutului.

-Ai grijă, eşti pe cale să rupi armistiţiul!

- Scuze. Mă întrebam doar cum vei mai reuşi să găseşti loc de mâncare după atâta ştrudel. Şi cum rămâne cu Martha?

-A plecat la fratele ei, lângă Fairlight, la poalele munţilor Wakatipu. La prânz, mi-am făcut o gustare, dar nu m-am săturat. Şi chiar dacă n-ai să-mi vorbeşti toată vremea, tot nu voi găsi puterea să rezist aromei de pastramă. Asta-i tot, nu-i aşa, Trudi?

Capitolul 8

Theresei i se părea că se întorseseră în timp, în vremurile când era convinsă că-i iubită, când îşi putea permite să viseze un viitor comun. De atâtea ori stătuseră aici, cu Trudi. în această încăpere se îmbinau trecutul aventuros cu prezentul civilizat. Lumea veche părea să se îngemăneze cu cea nouă.

De fiecare parte a căminului, se odihneau stative cu pipele ce aparţinuseră bărbaţilor familiei Klausner, Ludwig, Sebastien şi bunicul Emil. Theresa şi-l amintea stând lângă foc, fumând liniştit din pipa pe care o adusese de la Salzburg, din călătoria de nuntă. Era sculptată şi avea un căpăcel de argint. Pe acelaşi scaun stătea acum Murdoch şi fuma dintr-o pipă adusă tot de la Salzburg. Trudi ocupa celălalt fotoliu şi croşeta.

Theresa corecta nişte lucrări, surprinsă că reuşea să se concentreze suficient, cu el alături.

Dintr-o dată, izbucni în râs. Trudi şi Murdoch întoarseră priviri curioase.

- Ah, este nepreţuită! Unul dintre avantajele învăţământului. Mi-a înseninat ziua. Privi din nou spre lucrări şi chicoti. Ah, îmi dădusem seama că a început să-l admire pe Robert Burns, dar nu mă aşteptam la aşa ceva. Niciodată! Este o adevărată perlă.

- Dacă n-o citeşti cu glas tare, am să te strâng de gât, ameninţă Murdoch.

- Dougal Robertson n-avea nici un fel de chemare pentru limba engleză şi cu atât mai puţin pentru poezie. Intr-o zi, mi-a spus: "cred că-i doar o prostie, domnişoară Keith". I-am răspuns: "ei bine, dacă asta-i părerea ta, Dougal, te-aş ruga să-mi explici cum ai ajuns la ea. Ca în cazul comentariilor, nu-i suficient să-mi spui că nu-ţi place un anumit titlu sau un autor. Vreau să-mi spui şi de ce."

S-a gândit puţin şi mi-a răspuns: "este prea aeriană, prea neserioasă pentru mine". Am insistat: "adică, prea afectată?" A recunoscut că da. Mi-am dat seama că avuseseră prea mult

Tennyson, Browning şi Walter de la Mare. Evident, îmi plăcuseră toţi şi la fel se întâmplase cu fostul lor profesor. M-am simţit obligată să lucrez puţin separat cu el, dar nevoind să-i dau senzaţia că-l oblig să muncească suplimentar, am decis să-i predau poeţi mai "cu picioarele pe pământ" - printre alţii, Burns.

De atunci, Dougal a devenit admiratorul lui Burns. Poate că i-a stimulat puţin agresivitatea de scoţian. Intr-o zi, l-am găsit bumbăcindu-l pe Edward Smith, fiindcă a zis că-l preferă pe Shakespeare. Totuşi, i-am deschis apetitul pentru literatură. Mai departe, am cerut clasei ca fiecare să scrie o poezie folosind stilul unuia dintre poeţii predaţi, ca exerciţiu. Asta-i genială. se cheamă Bocet. Ascultaţi:

Eu şi porcu' ne ştiam bine, Da, bine ne ştiam,
Aşa că nu suport Costiţa, la gustare.
I-am scărmănat ades şoricu' Şi l-am hrănit cu mere.
Voi lăsa mestecatul
Pe seama unor fălci mai fără suflet. Mereu ne petreceam ziulica El grohăind şi eu mormăind.
Deşi animal pipernicit,
Avea o groază de godaci.
L-am iubit. L-am îndrăgit,
Nicicând nu l-oi uita,
De mii de ori fie blestemat Cel care l-a asomat!
Mă voi sătura cu porridge,
Să nu mai văd costiţe!
Şi n-oi vorbi cât taie porci Pentru gustare!

Râseră cu poftă. Cea mai bună reţetă pentru a destinde atmosfera. Directorul întinse mâna după parodie.

- Trebuie s-o publicăm în revista şcolii, la sfârşitul anului. A prins perfect stilul, nu-i aşa? Te-ai descurcat de minune. încă nu-l cunosc pe băiatul ăsta.

Trudi le urmărea mulţumită discuţia. Lucrurile evoluau bine. Nici urmă de conflict.

- Ţi-a arătat Fran listele cu ce le place şi ce nu le place copiilor, întocmite de cei din primul an?

Theresa scutură din cap.

Expresia de pe figura lui se îmblânzi şi se scotoci în buzunarul de la piept.

- Am pus-o pe Gwenda să-mi facă o copie. Priveşte.

Se aplecară amândoi asupra foii de hârtie, dar Murdoch citi cu glas tare, ca să audă şi Trudi.

- Iată, la asta te-ai putea aştepta, fiindcă provine de la o fetiţă. Ii plac păpuşile, hăinuţele frumoase, trandafirii şi îngheţata de cocos; nu-i plac păianjenii, zgomotele puternice pe timp de noapte şi ficatul. Asta vine de la un băiat dur, gata mereu să sară la bătaie şi cam bogat la gură. Mugurii de salcie, pânzele de păianjen încărcate cu rouă, valurile albe la creastă şi verzi dedesubt, fâşâitul vântului prin plopi şi motanul. Este negru cu pete albe şi toarce mereu. Nu-i plac grişul, oamenii care se poartă urât cu animalele şi bombele atomice.

- Iar Judi Mistoff, o copilă evident apatică, lipsită de imaginaţie, este îngrozită de poveştile cu stafii, nu-i place să doarmă pe întuneric şi nici să ia lecţii de înot. Este moartă după curcubee, după penajul graurilor şi după scaieţii purtaţi de vânt.

După o pauză, oftă şi adăugă:

- Sper că viaţa o să le împlinească toate dorurile. Cine ştie ce-i aşteaptă? Un singur pas greşit şi tot entuziasmul ăsta dispare. Parc-ar fi profeţiile Casandrei! Majoritatea o să se descurce de minune. Ai citit, Tess? Astă-seară, la televiziune, vor prezenta un documentar despre Austria. Lasă lucrul.

Theresa sperase că Trudi o să se aşeze între ei. In loc de asta, Murdoch se tolăni lângă ea, cu o nepăsare tipic masculină. Mâna lui se sprijinea pe genunchi. Theresa făcu un efort să n-o atingă. Ah, cândva, acesta fusese dreptul ei. Ba chiar un obicei.

De la prima imagine, reportajul avu darul de a-i vrăji. Fortăreaţa înconjurată de copaci, văzută de pe poteca spre

Kapuzinerberg, râul traversând oraşul Salzburg, mulţimea adunată în piaţa festivalului, fântâna, casa lui Mozart. Viena şi pădurile înconjurătoare, Dunărea, castelul unde fusese cândva închis unul din regii Angliei, muzică şi costume tiroleze şi, în cele din urmă, Heiligenblut, cu acoperişurile sale strălucitoare şi ferestrele vesel decorate. Un sat înghesuit pe coasta munţelui, dominând o vale minunată, o cascadă, frumuseţea elegantă a unei clopotniţe ascuţite, contrastând cu masivitatea munţilor din fundal, care în loc s-o domine, o puneau în valoare.

La final, Trudi avea o lacrimă în ochi.

- Cât de frumos! se entuziasma ea. Şi ce multă vreme a trecut.

Theresa rupse tăcerea cu o remarcă banală, pentru a-i alunga nostalgia. Heiligenblut era locul unde promiseseră să-şi petreacă luna de miere.

- Cum era vremea când ai ajuns la Heiligenblut, după plecarea mea, Murdoch?

- Nu m-am mai dus.

- Nu? Credeam că urma să mergi cu grupul.

- M-am răzgândit. Prima dată când l-am vizitat, mi s-a părut prea.

- Prea cum? încercă Theresa să-l determine să continue.

El ridică din umeri.

- Prea aproape de perfecţiune. Ideal. Nimic nu-l tulbura. înţelegi? Uneori, este o greşeală să încerci să retrăieşti senzaţia.

în clipa aia, Brenda dădu buzna în cameră, se opri şi spuse:

- Vai, Doamne! Ah!. şi admiră scena cu o expresie încântată.

- Nu te mai zgâi, o îndemnă Theresa. Ne uitam la documentarul despre Austria. Murdoch, vrei să împingi înapoi canapeaua?

Se ridică, iar Murdoch o urmă şi se conformă cererii. Apoi îi zâmbi mezinei.

- Am declarat armistiţiu, Brenda. Atâta tot.

- Grozavă idee, aprecie Brenda, relaxându-se. Mult mai bună decât pacea aia beligerantă. Era imatură. M-am săturat până-n gât de voi, vă asigur.

- Brenda! exclamă Theresa. N-ar fi rău să-ţi aminteşti că vorbeşti cu directorul liceului.

Fata îi zâmbi lui Murdoch.

- Ba nu, nu-i aşa Murdo? Suntem în afara orelor. Mai ales în sânul familiei. Vorbesc cu cel care ar fi trebuit să-mi fie cumnat!

- Corect. Soră-ta are tendinţa de exagera cu seriozitatea.

- Nu ţineţi cont de mine, replică Theresa sarcastic. Purtaţi-vă ca şi când n-aş fi aici.

- Ah, mi-ar fi dificil să te ignor complet. Lăsând asta, ce te aduce aici, Brenda?

- Bunico, mama vrea să ştie dacă rochia aceea îi vine bine Theresei. Cea pentru balul minerilor. Dacă nu, zicea că are o muselină care a aparţinut străbunicii tatei.

- Dar i-am spus lui Trudi că nu merg la bal, se arătă surprinsă Theresa.

- Ce nu faci? fu scandalizat Murdoch.

- O propoziţie cam ciudată pentru un director, mimă Thereza surpriza.

- Nu schimba vorba. Ce ai spus?

- Nu merg. In weekendul ăla am planificat o excursie la Mahanga-Puke, pe malul opus al lacului. M-am întâlnit cu Marie şi se pare că e singura zi când nu are turişti. Uimitor că într-un loc atât de apropiat - doar o traversare cu barca - vin atât de mulţi oameni care rămân peste noapte. Probabil că vor să scape de viaţa de oraş.

- Intr-adevăr, răspunse el. Dar mă aşteptam ca întreg personalul didactic să participe la bal. Vreau să aibă un succes răsunător. Este ocazia ideală de a stimula donaţiile pentru fondul liceului.

O pată de culoare apăru în obrajii Theresei, semn de mânie.

- Sună ca un decret regal. Mi se pare ridicol. Domnul Guthrie nu insista niciodată. Este imposibil să aştepţi o prezenţă sută la sută. De exemplu, domnişoara Jenner n-a participat niciodată - nu dansa.

- Nu este valabil pentru tine. Iţi place dansul.

- Imi plăcea. Dar sunt nou-venită aici şi n-am partener. Am stabilit excursia cu multă vreme înainte de a se fixa data balului. De obicei, ni se anunţa mai din timp.

- N-a fost posibil. N-am putut amâna acţiunea - vin examenele şi sfârşitul de an. De fapt, nici mie nu mi-a convenit graba asta, dar aş simţi că las baltă tot entuziasmul stârnit de proiectul noii săli de gimnastică. Având în vedere că vacanţa mare se apropie,

n-am mai putea organiza ceva până în martie. Va fi un bal de pomină. Nu poţi să vii de una singură? Ii cunoşti pe toţi, nu-i nici un pericol să rămâi neinvitată.

Murdoch ştia foarte bine că n-ar fi deranjat-o deloc să participe neînsoţită şi, mai mult, fraţii ei i-ar fi putut servi drept escortă, dar spera din suflet că nu-i ghicise adevăratul motiv: n-ar fi suportat să danseze cu el şi să retrăiască trecutul, aşa cum se întâmplase în noaptea petrecută la Doktorwirt.

- Ah, nu-i vorba despre asta. Cred că lipsa unui profesor n-are cum să strice atmosfera de bal.

O observă pe Brenda, ridicând din sprâncene spre Murdoch, în semn de neputinţă, dar preferă să ignore gestul.

Murdoch ridică din umeri şi renunţă.

- Păcat, dar n-am să mai insist. Trudi, sper că ai să fii acolo, nu-i aşa? Prezenţa matroanelor asigură coloritul local. Profesoara de arte i-a pus pe copii să picteze pereţii. Unii sunt foarte talentaţi. Vrem să realizăm cât mai fidel atmosfera cosmopolită a acelor zile. Anita va îmbrăca o rochie spaniolă, veche. Câteva din descendentele minerilor californieni vor purta rochii tip saloon - ştii, din acelea cu trenă. Morag Stuart are o ţinută din tartan; se va uita dezaprobator la fetele uşuratice. Familiile Chin şi Wong vin cu costumele tradiţionale, iar tu ai un aspect cu adevărat austriac. Imi închipuiam că pricepi ce efect va avea asupra Comitetului, Tess.

Theresa lăsă declaraţia fără răspuns. Intorcându-se, o surprinse din nou pe Brenda făcându-i semne lui Murdoch. Să-şi mai pună trucurile în aplicare şi o să-l vadă ea pe dracu'! Totuşi, nu era sigură.

Trudi începu să se agite, gonindu-l pe Ferdinand de pe genunchi. Mai bine să le dea ceva de mâncare copiilor, ca să nu înceapă iar sfada.

Aduse pe un platou felii de prăjitură cu stafide, bine crescută, nişte tarte cu fructe, fursecuri cu miere şi nuci, precum şi biscuiţi.

Theresa văzu că Murdoch îşi trage scaunul mai aproape, cu vădit interes.

- Nu pricep unde mai ai loc - la mine n-ar mai încăpea nici un fursec. Ai un stomac fără fund!

- Văd că sunteţi iar prieteni! exclamă Brenda, cu încântarea celui ce descoperă perla ascunsă într-o stridie.

- Da, prieteni, accentuă Murdoch, dar vârâ-ţi bine în cap, Brenda Machiavelii Keith, numai atât.

Mai târziu, în noapte, încercând să adoarmă, Theresa îşi spuse că îi convenea situaţia.

Când se întoarse de la slujba de seară, de la biserica St. Columba, Trudi îi spuse:

- Cei de la Twin Hills te roagă să le dai un telefon.

îi sună imediat. Marie Campion o chema adesea, când se simţea singură. Conversaţiile telefonice erau cea mai mare desfătare. De astă dată, nu era vorba de aşa ceva.

- Tess, mă întreb dacă, atunci când ai acceptat invitaţia noastră, ştiai de balul părinţilor şi profesorilor. Probabil că ai vrea să te duci, mai ales că are ca temă mineritul în timpurile de demult. Ar fi trebuit să ne spui, dar dacă eu te-am anunţat că este singurul nostru weekend fără oaspeţi, n-ai vrut să ne refuzi, cred. Astăzi, Geof a traversat lacul până la Puke-ataahua şi a aflat. N-au intrat zilele-n pământ. De fapt, ne-am propus să ne organizăm - cele două gospodării de pe malul ăsta
- şi să venim şi noi pe la amiază. Cei de la şcoală sânt amabili să ne includă în asemenea activităţi, chiar dacă ai noştri copii învaţă numai prin corespondenţă, aşa că ne va face deosebită plăcere să donăm pentru noua sală de sport. Pot să-i las pe copii la soră-mea. Ai ei sunt destul de mari să fie lăsaţi singuri. O să participe şi îngrijitorii. îţi sunt recunoscătoare că n-ai vrut să ne refuzi, dar te asigur că abia aşteptăm să dansăm.

Ce ar mai fi rămas de spus? Toate scuzele ei se dezintegrau, ca ceaţa sub soarele amiezii. Totuşi, n-avea să se ducă neînsoţită.

Va merge cu familia - halal distracţie!

Îl sună pe Murdoch. În mod ciudat, încă nu reuşea să-şi controleze bătăile inimii când îi auzea vocea. Trebuia să pară cât mai nonşalantă.

- Domnule director, am primit un telefon de la Marie Campion. Vrea să vină la bal şi o să aducă mai multă lume... Sigur, cei care vin se vor îmbrăca potrivit. Abia a aflat că se suprapune cu proiectata noastră întâlnire şi m-a sunat imediat. Aşa că am să fiu acolo.

- Tess, în privinţa partenerului. începu el grăbit.

- Nu, Murdoch. Nu. N-ar fi decât încă un subiect de bârfă. Oamenii se vor pripi să tragă cocluzii. Ar fi o prostie să mergem împreună.

- Chiar tu ai făcut o deducţie eronată, spuse el pe un ton sec. Voiam să te anunţ că Robert Armstrong are nevoie de o parteneră. Il cunoşti - burlac convins, dar e mort după dans. Am vorbit cu el după slujba de dimineaţă. Nu, nu. ştiu ce-ţi trece prin minte, nu i-am sugerat nimic. M-a întrebat dacă există vreo profesoară, dintre cele noi, care vine neînsoţită. Când i-am spus despre tine, a părut surprins. Este un tip naiv şi foarte cinstit, aşa că a replicat: "păi, Murdoch, când am aflat că Tess s-a întors, mi-am închipuit că v-aţi împăcat." Apoi, a concluzionat că nenorocul meu este bafta lui. Ce zici?

Theresa nu voia să-şi recunoască părerea de rău. Era sigură că el va fi surprins.

- Ah, ţin foarte mult la Robert. Mi-ar plăcea să mă însoţească. Am să-l sun. Mi-ar conveni să am un partener, iar el este un dansator excelent. Oricum, n-aveai nevoie de o însoţitoare. Când ai să termini cu formalităţile şi după ce vei dansa cu subalternele şi cu nevestele celor din Consiliu, vei fi extenuat.

- Nu este cazul. Mă duc cu Anita - m-a rugat Nort. El trebuie să participe la o conferinţă, în Palmerston. Anita credea că a fost o îndrăzneală prea mare, dar îmi convine. Mă bucur că s-au lămurit

lucrurile cu familia Campion. La revedere, Theresa.

Era mândră de felul cum îşi stăpânise simţirile. De fapt, îi venea să-şi roadă unghiile. Era hotărâtă să facă tot posibilul pentru a intra în costumul popular austriac, fiindcă muselina roz i-ar fi venit ca dracu'. Era o culoare minunată, dar nu i se potrivea.

Coborî la parter şi intră în camera de zi.

- Ah, fetiţa mea, se entuziasmă Trudi, semeni leit cu Anna. Imi vine să plâng. Aduse de alături portretul Annei, la douăzeci şi doi de ani, când se măritase cu Ludwig.

Aceiaşi ochi căprui cu o nuanţă verzuie, acelaşi păr blond şi sprâncene mai închise, urechile minunat conturate, trăsăturile nobile şi gropiţa din obrazul stâng.

Corsajul strâns, tivit cu dantelă neagră, era roşu cu negru. Fusta avea o lungime medie şi era foarte bogată. în jurul gâtului purta un şirag de mărgele de jad care-i ajungea până în talie.

Tatăl Theresei veni s-o conducă pe Trudi, dar îşi lăsă fiica să-l aştepte pe Robert Armstrong. Când intră, acesta fluieră admirativ.

- Ce baftă! M-am aranjat cu cea mai frumoasă parteneră! O antrenă într-o piruetă, fredonând un vals vienez.

Era de aceeaşi vârstă cu Murdoch. Fata cu care voise să se însoare murise cu puţin înainte de nuntă, iar el nu mai găsise o înlocuitoare. Nu era un personaj trist, se bucura de viaţă. Nimeni n-avea să spună că fusese ultima ei soluţie. Unii, era convinsă, vor profeţi că-şi găsise în fine consolarea.

Veselia generală o cuprinse şi pe Theresa, de îndată ce intrară în sală. Ajunseseră puţin mai târziu, fiindcă Robert avusese de reparat una dintre maşinile de muls. Se prinseră într-un dans scoţian vechi.

Ochii ei îl căutară pe Murdoch. Cât de bine îi stătea kiltul de culoare verde şi jacheta, martoră a unor vremuri mai bune, manşetele gofrate de dantelă şi acul de cravată.

Anita dansa cu toată graţia şi abandonul specifice înaintaşelor ei. Avea o rochie purpuriu cu negru, în a cărei broderie erau prinşi

ţechini. Dantela neagră a mantilei îi încadra obrajii ca de fildeş. Arăta regeşte.

Mai târziu, Murdoch o invită pe Theresa la dans.

- Nu eşti obligat, şopti ea.

El râse şi se avântă pe ring.

- Dacă n-aş face-o, ar bate la ochi, nu-i aşa? iar dansu-i dans indiferent cu cine eşti. Ne-am potrivit de minune întotdeauna. Exerciţiul duce la perfecţiune.

- Anita este cea mai bună dansatoare din încăpere. A moştenit graţia fluidă a înaintaşelor ei, cred.

- Probabil că da. Dar dansurile austriece sunt mult mai vesele. Pline de vigoare, au vervă - un soi de zburdălnicie.

Theresa strâmbă din nas.

- Nu sună prea romantic, totuşi.

- Cui îi pasă de romantism? replică el, privind-o în ochi. Oare se gândise la Rudi? Amândoi uitaseră de presupusa supraveghere a ochilor vigilenţi din sală.

- Păi, nu asta contează la majoritatea bărbaţilor? Sunt atraşi de sexapil şi le place să experimenteze.

- Cred că este adevărat în unele cazuri. Dar sfârşeşte prin a te plictisi, după cum ai descoperit singură.

- N-ai să mă crezi niciodată, nu-i aşa? Ei bine, gata cu eforturile de a te convinge. Oricum, am renunţat la orice mândrie. In asemenea măsură încât ai fost nevoit să-mi faci rost de un partener.

Ise păru că braţele lui se crispaseră puţin.

- Ei bine, poate că în cazul lui Rudi, n-a fost vorba numai despre farmec. Cel puţin, el era întreg.

Theresa se răsuci puţin, încercând să-i prindă privirea. Vorbeau şoptit. Murdoch o răsuci cu pricepere şi spuse:

- Putea schia, putea urca pe munte, era în stare de toate lucrurile care-ţi plăceau atât de mult.

Ea ratã un pas, se redresă şi replică:

- Ce vrei să spui? Doar nu ...

- Bineînţeles că da. Ce altceva? Intotdeauna am dorit să ştiu adevărul, Theresa. Conformează-te devizei familiei - "adevărul învinge". Asta-ţi doreai, nu-i aşa? Cineva care să poată face toate acele lucruri?

Ea scăpă un sunet, dar se înfrână.

- Eram şchiop, Theresa. Cu mult timp înainte de a te cere de soţie. M-am întrebat întotdeauna dacă nu ai acceptat să-mi fi soţie doar fiindcă te considerai responsabilă. La un moment dat, ai descoperit că nu poţi merge mai departe, că invaliditatea mea îţi răpea lucrurile la care ţineai cel mai mult. N-aveam cum să mai schiez. Nu mai puteam participa la ascensiunile acelea lungi. A fost o reacţie normală pentru tine - o fiică a munţilor. De asemenea, a devenit mai vizibilă şi diferenţa de vârstă. Rudi era tânăr, de vârsta ta. Şi era foarte priceput la schi. Zilele mele pe munte se cam terminaseră. Apoi, chirurgul ăla m-a pus pe picioare. Dar nu mai conta. în ziua aia, la Kapuzinerberg, nici n-ai observat că nu mai şchiopătam.

Theresa simţi că mânia o cuprinde. Păstrând ritmul, îi spuse printre dinţi:

- Asta crezi despre mine? Că n-am putut accepta şchiopătatul? îţi mulţumesc pentru compliment! Dumnezeule, încep să cred că am avut noroc să scap. îmi închipuiam că mă înţelegi. Dar nu mă cunoşti nici un pic! Râse aproape isteric, păstrând tonul şoptit. Ce inutili au fost toţi acei ani. Ah, există şi o parte amuzantă. Zău. Ai crezut că de aia te-am părăsit? Niciodată n-am reuşit să-mi înving teama de schi, Murdoch. Numai din cauza ta am acceptat să mergem la schi. Voiam să-ţi fac plăcere. Din pricina asta m-am bucurat în ziua când ne-am întâlnit pe Kapuzinerberg. Ştii ceva? După ce ne-am despărţit, n-am mai schiat niciodată. Nici în Austria, cu toate insistenţele lui Rudi. Nu mai are nici o importanţă, dar graba de a coborî de pe Macetown Track i s-a datorat Geraldinei. Nu, n-a fost vorba de asta. Alt

defect m-a făcut să mă îndoiesc de tine, să mă întreb ce fel de bărbat va fi tatăl copiilor mei. Ah, ce amuzant. Dansul ăsta se sfârşeşte. Am să mă duc să mă pudrez. Te rog, nu te mai apropia de mine restul serii. N-aş putea suporta. Până luni, o să-mi treacă. Ah, ce o fi fost în capul alor mei să încerce să mă aducă acasă? Aş putea să fiu încă la Salzburg.

în restul serii, Theresa se arătă foarte veselă. I-o datora lui Robert. Dar la întoarcere, din păcate, trecură pe lângă casa Anitei. La poartă, era parcată maşina americană, adusă de director din Canada.

Theresa privi spre căsuţă. Ferestrele erau puternic luminate, Perdelele de la sufragerie nu erau trase. Zări o strălucire roşie şi o siluetă îmbrăcată în verde-albăstrui. Poate că Anita se pregătea să-i facă lui Murdoch o porţie de ouă cu şuncă. Il auzise pe Murdoch întrebând-o dacă nu dorea să se alăture personalului, să cineze împreună.

Ea spusese că nu, trebuia să se întoarcă acasă. Aşa că directorul plecase s-o conducă. Dar nu se mulţumise s-o lase la poartă. Iar Nort era departe, în insula nordică.

Theresa se simţi obosită. Ii mulţumi lui Robert şi se duse la culcare.

Capitolul 9

Viaţa la şcoală se desfăşura normal. Nimeni n-ar fi putut observa vreo schimbare în atitudinea Theresei sau a directorului. Deşi din noaptea balului era hotărâtă să renunţe la orice legături, Theresa se simţea iritată de faptul că el n-o căutase să redeschidă discuţia. Era o senzaţie complet lipsită de raţiune.

îi era clar de ce şi-ar fi dorit ca subiectul să fie redeschis. Avea de gând să-i dezvăluie motivul real al despărţirii. Geraldine n-avusese nici un drept să-i smulgă o asemenea promisiune. Iar sfatul ei fusese anapoda, să inventeze alt motiv. Dar Murdoch nu o mai căută. Iar ea n-avea curajul să-l abordeze.

Rutina zilnică îi slăbi resentimentul şi existau momente când i

se făcea milă de greutăţile la care el era obligat să facă faţă, ca director. De obicei, se arăta stăpân pe situaţie. Totuşi, Theresa ştia că, pe dinăuntru, în unele situaţii, îi venea foarte greu să intervină. Orice director trecea prin asemenea clipe, dătătoare de riduri.

Theresa se gândea cu nerăbdare la weekendul de la Twin Hills. Marie şi Geoffrey erau suflete pereche şi o aşteptau atâtea lucruri de făcut: reparaţii la ţarcurile oilor, călărie, tenis de câmp, niţel golf, ajutor dat lui Marie la treburile gospodăreşti. Exista şi o bibliotecă foarte bine dotată, astfel încât nici vremea ploioasă n-ar fi adus plictiseală. Casa putea purta numele de '"Vila hobbyurilor".

Era ultima pauză înaintea examenelor de absolvire. Elevii meritau să rămână cu acelaşi profesor tot anul. Schimbarea n-ar fi fost benefică pentru ei, dar Theresa încerca să compenseze, acordându-le mai multă atenţie.

Geoffrey urma să vină s-o ia cu şalupa. Incerca să nu se gândească la weekendurile petrecute cândva acolo, împreună cu Murdoch. Intr-o noapte, când luna răsărise deasupra lacului şi părea să cârmuiască un tărâm magic, urcaseră pe Big Twin.

Ei bine, existau perspective pentru un weekend idilic. Aproape toţi profesorii urmau să plece în vacanţă. Unii în oraşele de unde proveneau, pentru a se relaxa într-o atmosferă familială; alţii se alăturaseră unui grup ce urma să traverseze lacul spre Head of Wakatipu şi să campeze undeva în zonă.

Murdoch şi Mike plănuiau să traverseze şi ei lacul, dar nu spre Twin Hills. Urmau să debarce într-un golfuleţ îndepărtat şi să urce pe un traseu rar utilizat, până la o cabană de vânătoare. Era un fel de călătorie de inspectare a traseului, în vederea utilizării lui pentru excursiile didactice ale elevilor din Otago, iar Murdoch dorea să aprecieze cu ochii lui dificultatea şi pericolele terenului.

Ambii erau foarte pricepuţi la asemenea lucruri şi mai făcuseră asemenea trasee. Aveau hărţi aduse la zi, busole şi echipament adecvat. Dispreţuindu-se pentru temeri, Theresa îşi

spuse că nici măcar nu se duceau la vânătoare, aşa că nu exista nici un pericol real.

Era ferm hotărâtă să se bucure deplin de weekendul acela. Trei zile pline! Destul cu orele de pregătire.

Ajunsă la ponton mai devreme, astfel încât Geoffrey să nu fie obligat s-o aştepte, văzu că şalupa cu care plecau Murdoch şi Mike era tocmai încărcată cu echipament. Intorcându-se, îi descoperi pe cei doi aducând alte bagaje de la maşină.

Păreau fericiţi şi lipsiţi de griji. Nici o mirare. Aveau înainte un weekend prelungit, departe de problemele şcolii, de elevi, de părinţi şi de eventuale foste logodnice cu care să se certe!

Murdoch ridică o mână la ochi, apărându-se de soarele puternic.

-Am impresia că-l zăresc pe Geoff, Theresa. O să te simţi excelent acolo. Nu-i aşa că-i o dimineaţă minunată? Parcă ar fi venit deja vara. Nici urmă de ceaţă, vezi.

Soarele strălucea diamantin. Barca lui Geoffrey se apropia. Stupid din parte-i, dar îi venea să-l roage pe Murdoch să renunţe la excursie. Nebunie curată. Nu era vorba de o presimţire, aşa că n-avea de ce să se poarte prosteşte! Nu credea în asemenea lucruri. îi privea cu scepticism pe cei care afirmau că simţiseră-n oase apropierea unui dezastru. întotdeauna, asemenea pretenţii apăreau post factum.

"Eşti doar invidoasă, zăpăcito! Ai vrea să participi şi tu la excursie. Ţi-ai dori să fii măritată cu el şi să iei locul lui Mike, planificând câteva nopţi de singurătate în doi, într-o cabană vânătorească."

Geoffrey ajunse, însoţit de cei doi copii mai mari, Astrid, o prăjină blondă de doisprezece ani şi Richie, brunet şi îndesat, având numai zece. Theresa se îmbarcă. Apoi, într-o fracţiune de secundă, cuvintele ţâşniră singure:

-Vei avea grijă, Murdo, nu-i aşa? Este un ţinut sălbatic.

- îţi mulţumesc din nou, bunico, replică el, rânjind. Vom fi cu

ochii-n patru. Theresa trebui să evite ochii cercetători ai lui Mike.

Bine că asemenea momente stânjenitoare de slăbiciune nu apăreau decât la despărţire şi nu durau. Geoffrey porni spre Mahanga-puke, iar Theresa îşi stăpâni pornirea de se uita în urmă.

Fu întâmpinată cu căldură de Marie, la debarcaderul vilei. Ce loc minunat! Cămările erau mereu pline cu alimente stocate, dulapul cu medicamente conţinea tot ce ţi-ar fi putut fi de folos, iar alimentele perisabile erau produse local sau păstrate în congelatoare. Ar fi rezistat cu brio unui asediu de câteva luni.

Sus, la vilă, înfruptându-se dintr-o plăcintă cu orez, fursecuri şi cafea, Theresa spuse:

- Ce drăguţ din partea ta să mă inviţi, Marie. Ştiu bine că eşti teribil de ocupată. Twin Hills era o gospodărie montană, aşa că sezonul mieilor începuse abia în primele zile de octombrie. încă îngrijeau oile, deplasându-se fie călare, fie cu Land-Roverul, plasau miei orfani la mame de împrumut, foloseau biberoane, îi resuscitau pe cei prea slăbiţi. Deocamdată, vremea ţinea cu ei.

- Este incredibil de frumos pentru această perioadă a anului. Sper să nu se ivească vreo furtună din senin. Dintotdeauna, Ziua muncii a avut o reputaţie rea, conform statisticilor. Mă bucură enorm venirea ta, Tess. Am dat liber guvernantei, iar Geoff l-a lăsat să plece pe unul dintre ciobani. Soră-sa se mărită în Invercargill. Ai să ne ajuţi la oi şi ai să-i supraveghezi pe copii. Vreau să petrec lângă tine cât mai mult timp, fiindcă ultimele săptămâni au fost ucigătoare. N-am avut timp decât să vâr mâncarea în cuptor şi să mă întorc când era gata. Dumnezeu să-l răsplătească pe cel care a inventat semipreparatele. Sylvie - guvernanta - s-a oferit să mă ajute. Este nepreţuită. Dar spune-mi, ce se mai aude cu pensiunea aia din Kotare?

Marie era atât de sensibilă, de afectuoasă, practic neschimbată. In vreme ce spălau vasele de la micul dejun, o asigură:

- Vreau să fii liniştită Theresa. N-am să aduc vorba despre

ruperea logodnei. Dar deşi cred că e doar treaba ta, să ştii că ţin enorm la voi, la amândoi. Am fost colegă de şcoală cu Murdoch şi îl admir enorm. Am stat la bunica ta, când nu exista autobuz până în vale, aşa că te cunosc de când erai mică şi te iubesc. Anita mi-a spus că a încercat să dreagă lucrurile între voi doi, dar n-a reuşit - m-am gândit că s-ar putea să te temi că voi încerca şi eu. Nici nu-mi trece prin minte. Uneori, peţitul nu face decât să strice mai rău.

Theresa se aplecă şi o sărută pe obraz. In glasul ei răsuna recunoştinţă.

- Iţi mulţumesc. Mă voi bucura cu adevărat de acest weekend. Ştiu că nu conspiri să ne pui faţă-n faţă. De fapt, Murdoch a traversat şi el lacul, împreună cu Mike Channing, să cerceteze traseul pentru proiectul Otago Adventure.

- Ah, excursia pe valea Tawahiti? Geoff mi-a spus ceva. Ziceau că o să construiască şi un şir de căsuţe. Ar fi grozav. Chiar şi numele se potriveşte. Nu înseamnă "îndepărtat"? Tabăra din Valea îndepărtată. Am să le trimit propunerea.

Weekendul trecu în zbor. Totuşi, Theresa simţea că problemele pe care le avusese de înfruntat de la venirea acasă se mai estompaseră. în ianuarie, Catriona McCorkill va veni în Noua Zeelandă. Murdoch îi pomenise despre un post vacant care se ivise la liceul din Queenstown. O sfătuise să depună o cerere, dar nimic nu era încă sigur.

Spre norocul ei, discuţia avusese loc în cancelarie, aşa că Theresa nu fusese obligată să răspundă. Frances se interesase:

- Doreşte să predea în zona asta?

- Da. Normal. Este atât de spectaculoasă, iar ea a auzit. Are nişte rude în Oamaru, aşa că dacă nu va primi postul de aici, o să încerce şi acolo. Nu-i prea departe.

Prea departe de zona spectaculoasă? Sau de un oarecare Murdoch Gunn?

Sâmbătă seara, Theresa se duse la culcare încercând deja

regretul că mâine avea să fie ultima zi şi că, în amurg, Geoffrey urma s-o treacă peste lac, acolo unde-l va aştepta guvernanta şi ciobanul plecat, iar ea va fi obligată să se cufunde din nou în muncă.

Spre dimineaţă, o furtună electrică neobişnuit de puternică trezi toată suflarea din casă. De când se ştia, Theresa nu mai auzise ceva similar.

Probabil că se aflau chiar în centrul furtunii, se treziră simultan şi, cum descoperiră ulterior, comparând reacţiile, se ascunseseră printre aşternuturi, neştiind despre ce era vorba. De parcă cerurile s-ar fi deschis, de parcă munţii ce dominau gospodăria ar fi fost sfâşiaţi de sus până jos. să fi fost un seism? Tunetele continuau să reverbereze.

îi auzi pe copii fugind spre dormitorul părinţilor, în căutare de adăpost. Următoarea explozie sonoră izbucni în acelaşi loc. O văzu pe Astrid grăbinduse să se înghesuie în pat, între părinţi.

Era albă la faţă şi tremura toată.

- E cu. cutremur! Richie, urmând-o, strigă:

- O alunecare de teren - ah, tată!

- Nu-i nimic, îi linişti Geoffrey. Doar nişte trăsnete! dar nici el nu părea prea convins.

- Imposibil, obiectă Astrid. Mi s-a părut că o să se desfacă pereţii casei.

- N-ar putea fi vreun soi de explozie? întrebă Richie.

Theresa privi împrejur, văzu halatul lui Marie, îl trase pe ea şi se aşeză pe un scaun.

- Sunt la fel de speriată ca ei. Ce ar putea să fie?

Câinii începuseră să urle. In nemişcarea ce urmase zgomotului acela cataclismic, larma de afară le făcu pielea de găină. Părea să fi fost sunetul sorţii.

Geoffrey sări din pat şi se duse la fereastră.

- Toţi oamenii s-au trezit. Au aprins luminile. Probabil că-n casele lor s-a auzit înfiorător de tare. In clipa aia, un fulger alb

străbătu cerul deasupra lui Little Twin, atât de puternic încât lumina becurilor păru să pălească.

- Pleacă de la fereastră, Geoff! îi porunci Marie. Te-ar putea lovi.

- Vin băieţii, declară Geoff. Şi-au spus că acele case n-au cum să reziste în faţa potopului care urmează.

Cerul păru să se deschidă, iar apa se revărsă într-un şuvoi continuu. Uşile nu erau niciodată încuiate, iar lucrătorii intrară cu pijamalele ude, lipite de piele.

- Toată lumea la spălătorie, sub duşuri! comandă Geoffrey. Am să vă aduc ceva uscat de îmbrăcat. Nu cred că o să dureze prea mult, dar trebuie să fim pregătiţi pentru orice eventualitate. N-o să putem constata stricăciunile decât la lumina zilei. Probabil că trăsnetele alea au rupt nişte copaci. Să sperăm că nu obturează valea râului. Toate făgaşele se vor umple cu apă şi nu cred că aici vom scăpa complet de infiltraţii. Asemenea volum de apă nu poate fi disipat imediat.

Copiii îşi reveniseră, ba chiar începuseră să se distreze.

- Pariez că aici a fost cel mai rău, zise Richie. Am fost chiar la mijloc.

- După mine, se extinde pe o suprafaţă mult mai largă, fiule, aprecie tatăl. Închipuiţi-vă, tocmai de Ziua muncii! Sper să nu fi existat tragedii. S-ar putea să fie destui excursionişti, veniţi cu corturile. Nu le-ar fi uşor nici celor mai experimentaţi. Câtă vreme rămân pe teren înalt, vor scăpa, dar fiecare râuleţ se va umfla până la refuz, în mai puţin de un ceas. A fost aproape de cumpăna apelor. Ah.

Observase prea târziu gestul de avertizare al lui Marie. Se întoarse spre Theresa, a cărei culoare dispăruse din obraji.

- Murdoch n-o să păţească nimic, Tess. Are prea multă experienţă pe munte, ca să-şi asume vreun risc. El şi Mike sunt probabil în cabana de vânătoare, iar aceea a fost construită special pentru vreme rea. S-ar putea să fie blocaţi acolo pentru o

vreme, atâta tot. N-o să se aventureze să traverseze cursurile de apă. Eu îmi fac griji pentru tinerii teribilişti.

însă Theresa simţea un soi de apăsare, o strângere de inimă. Murdoch se afla pe munte, la discreţia elementelor naturii, care păreau puse pe distrus.

Zgomotul ritmic al ruperii de nori continuă cu mici întreruperi. Lucrătorii de la fermă apărură în hainele de lucru ale lui Geoff şi aduseră lămpi cu petrol. Erau obişnuiţi cu penele de curent, deşi acestea apăreau preponderent iarna, când zăpada rupea cablurile.

Dintr-o dată, ploaia încetă. Liniştea era aproape imposibil de suportat. Parcă aşteptau o nouă răbufnire a furtunii. Aceasta veni. Se adunaseră afară, pe terasa betonată, când ploaia reîncepu. Priveliştea era măreaţă, dacă neglijai distrugerile aduse. împotriva voinţei, Theresa nu se putea gândi decât la premoniţia avută sâmbătă dimineaţa, pe malul însorit.

Telefonul prinse viaţă. Geoff răspunse - era primarul din Ludwigtown.

- N-aţi păţit nimic? Cea mai periculoasă furtună pe care am prins-o, cred. M-am gândit să sun înainte de întreruperea comunicaţiilor. Probabil că se va întâmpla în curând. Dacă am dreptate şi aflaţi de vreun grup de excursionişti ajunşi în dificultate, folosiţi emiţătorul radio. Dacă primim veşti despre cineva care s-a rătăcit în zona voastră, o să vă anunţăm pe aceeaşi cale. Directorul liceului şi profesorul de tâmplărie sunt la Awhitu, dar probabil că s-au adăpostit în cabană. Există şi câţiva vânători plecaţi astăzi, dar probabil că au ajuns şi ei. Mai sunt mulţi turişti pe lângă Wakatipu şi în Parcul Naţional. Totuşi, cred că cel mai rău a fost lovită zona voastră. Discuţia continuă o vreme, dar chiar înainte de a se încheia, luminile se stinseră. Peste alt sfert de ceas, se întrerupse şi legătura telefonică. Erau la fel de izolaţi de restul lumii ca-n zilele de demult.

Inainte de răsărit, ploaia încetă, dar căzuse o cantitate

enormă de apă şi întreaga scenă devenise dezolantă, toată frumuseţea locului părea înecată, înmuiată.

Marie şi Theresa le serviră bărbaţilor o masă fierbinte, iar ei se apucară să verifice inventarul viu.

Soarele apăru şi începu să lumineze apele cenuşii, mâloase ale lacului, pline de resturi plutitoare şi de cadavre de animale. De necrezut că aceleaşi ape fuseseră albastre şi străvezii cu numai douăzeci şi patru de ore în urmă. O sută de torenţi deversau noroi şi argilă de pe versanţi, acolo unde ieri nu erau decât nişte albii secate. Cea mai secetoasă primăvară se sfârşise dramatic.

Inima Theresei era cuprinsă de tentaculele reci ale fricii. Radioul funcţiona permanent, transmiţând noutăţi. Se tot ducea la foişorul de observaţie, pentru a folosi binoclul puternic de acolo. Ieri, când nu conta, Geoff jurase că a zărit un firişor de fum dincolo de colinele Awhitu, venind probabil de la cabana vânătorească. Astăzi însă, aerul era atât de ceţos, încât nu se vedea nimic. Spera că soarele va îndepărta negurile.

Brusc, vizibilitatea crescu. Minunată imaginea acelui orizont cenuşiu aflat în retragere.

Theresa urcă din nou, luă binoclul şi reglă lentilele. Deodată, i se păru că vede ceva. Dacă nu cumva fusese o iluzie. Cine să vâslească pe lac? Era mult prea întins. Ajustă din nou lentilele. într-adevăr, cineva vâslea. Şi venea din direcţia Awhitu!

Coborî, strigând. Geoff tocmai intrase-n casă şi se grăbi să vină. Bucăţi mari de glod i se desprindeau de pe încălţări. Şi ceilalţi se adunară, aşteptându-şi rândul la binoclu. Imposibil de spus cine era. Abia desluşeau mişcarea ritmică a vâslelor.

- Vine de acolo - de unde era el! strigă Theresa. El. O singură persoană conta pentru ea. îşi dădu seama şi completă, ruşinată: ah, măcar de-ar fi bine amândoi!

- Liniştеşte-te, interveni Geoffrey. S-ar putea să nu fie nici unul dintre ei. Dar să nu ne lăsăm copleşiţi de îngrijorare. Barca aia era folosită pentru traversarea lăculeţului Dewdrop. Haideţi

băieţi, să-i ieşim în întâmpinare. Ajutaţi-mă să lansez şalupa la apă.

Marie le aduse o sticluţă de rachiu. Plecară aproape imediat, cu o viteză miraculoasă pentru singuraticul vâslaş.

Theresa stătea lângă Geoffrey, mijindu-şi ochii. în astfel de momente, rugăciunile par egoiste.

- Dă Doamne să fie Murdo!

Dar nu era. Cineva îl recunoscu pe Mike. Renunţase la vâslit, aproape epuizat. Şalupa încetini şi se lipi de bărcuţă. Theresa întrebă, stăpânindu-şi destul de bine vocea:

- Mike. unde-i Murdoch? Nu cumva.

Abia era capabil să pronunţe cuvintele.

- Nu - deocamdată. S-a dus să salveze un individ rămas pe insulă, pe Awa-awhiowhio. S-ar putea ca insula aia să dispară curând. Le trebuie ajutor cât mai repede.

- Ajutorul a venit, spuse Geoffrey. O să te remorcăm. Uite . ia o înghiţitură de tărie. Eşti în stare să legi parâma, sau ai mâinile îngheţate?

- Mă descurc.

Theresa nu se mai putea gândi la altceva decât la insula de pe Awa-awhiowhio, care uneori dispărea, pentru a fi reclădită de aluviunile aduse de torenţi. Şi-ar fi dorit să nu cunoască semnmificaţia numnelui: "Râul învolburat". Singura cale de acces era pe malul acesta şi traversa Balta dracului. Pe partea opusă, stâncile şi bolovanii erau impenetrabili.

Ajunseră la pontonul unde-i aşteptau Marie şi copiii, cu pături, sticle cu apă caldă şi cafea fierbinte, pentru orice eventualitate.

După câteva înghiţituri de cafea, Mike spuse:

- Un vânător a ajuns la cabană şi ne-a spus că amicul lui fusese luat de torent şi ajunsese pe insulă, dar că era viu. Ba chiar se ridicase şi-i făcuse semne. Acesta se rănise destul de rău în nişte sârmă ghimpată ascunsă sub nivelul apei, dar era în afara pericolului, deşi pierduse mult sânge. Murdoch s-a dus imediat să

încerce să-i salveze amicul. Era pe la ora opt, azi-dimineaţă.

Ce ar fi putut face Murdoch? Oare se mulţumise să stea pe mal şi să-l încurajeze pe tânăr, spunându-i că salvatorii erau pe drum? Theresa ştia răspunsul. El ar fi riscat oricât, să-l salveze pe captiv de la o moarte sigură.

Geoff alergă în casă, la staţia radio. Instrucţiunile transmise sunau astfel:

- Dacă insula n-a dispărut încă, elicopterul este singura speranţă. Dacă a dispărut, nu mai are nici o şansă.

Marie înghesui provizii în şalupă, precum şi trusa de prim-ajutor. Nici ea, nici Geoff nu încercară s-o împiedice pe Theresa. Era o fiică a muntelui, cu pas sigur, subţirică dar rezistentă. Aveau nevoie de două tărgi, adică de patru oameni.

Theresa se încălţă cu bocancii de ascensiune. Geoff porni cu viteză, cât să nu le pună viaţa în pericol, din cauza rămăşiţelor plutitoare.

Până nu ajunseră la mal, febrilitatea Theresei rămase în suspensie. Niciodată nu se mişcaseră mai repede. Legară şalupa şi porniră, înaintând cu eficienţa disperării. Chiar scurtătura pe unde o luaseră era deosebit de periculoasă, alunecoasă, din cauza argilei galbene care acoperea poteca.

Şi-ar fi dorit ca timpul să se oprească-n loc, să dea încă o şansă celor doi bărbaţi aflaţi pe insulă.

- Incă cinci minute şi o să vedem albia râului, declară Geoff.

Cinci minute. care puteau însemna dispariţia celui drag în apele
învolburate!

Acum, când s-ar fi putut să fie prea târziu, îşi dădea seama că Anita n-avea nici o importanţă. Nimic nu mai conta, cu condiţia ca Murdoch să scape cu viaţă.

Ajunseră pe creastă. Geoff se opri, iar Theresa ştiu imediat motivul, înainte de a i se alătura. Simţi că împietreşte.

Sub ei se întindea oglinda neîntreruptă a apei, gălbuie,

duşmănoasă, în fierbere. Intoarse capul încet, îndurerată, privind buştenii rupţi care pluteau agitat spre vărsarea în lac.

Ceilalţi doi bărbaţi stăteau nemişcaţi. Unul dintre ei spuse, cu glas răguşit:

- Trebuie să-i căutăm. Există şi miracole. Haideţi! Incepură să coboare, dar Theresa ştia că nu puteau spera decât să găsească nişte cadavre. Se ruga să-i găsească, să-i ducă înapoi, să le organizeze înmormântări creştineşti. N-ar fi vrut să-i lase pentru vecie în stăpânirea apelor lacului.

Se feri de mâna oferită de Geoff.

- Nu, voi înainta mai repede singură. Era purul adevăr. Nu era vreme de asemenea gesturi galante.

Următoarea jumătate de ceas avea să-i rămână veşnic în memorie. Puţine tăpşane mai rămăseseră pe malul râului, dar şi acelea erau complet ocupate de trunchiuri uriaşe. Căutarea le solicita toată atenţia. Nu puteau să taie cotul râului, pentru a cerceta direct locul de vărsare. Găsiră o potecă printre copaci, probabil făcută de cerbi.

Theresa nu mai simţea respiraţia grea, gâfâitoare şi nici zgârieturile provocate de crengi. Dacă şi plaja de pe malul lacului avea să fie la fel de pustie, îi va fi clar că totul se terminase.

Apoi, depăşind cotul, peste trunchiurile de copaci îngrămădite, zăriră un cap. Ba nu, două. Unul dintre cei doi oameni îl târa pe celălalt cât mai departe de apă.

Primul bărbat avea faţa la câţiva centimetri de pământ. Nimic nu părea să-l intereseze, cu excepţia înaintării greoaie, centimetru cu centimetru. Celălalt cap se legăna într-o parte şi-n alta. Dar primul îi aparţinea lui Murdoch. Era în viaţă!

Reuşiră cu greu să-şi înăbuşe strigătele de bucurie. încă nu trecuse primejdia, ar fi putut aluneca înapoi. Ajungând la o ridicătură de vreo jumătate de metru, el slobozi un suspin de uşurare şi îşi ridică fruntea, vorbind cu greutate:

- Deci, Mike a reuşit! Apoi leşină.

Neliniştea îi părăsi pe cei patru salvatori ca o piele năpârlită de şarpe. Se repeziră spre siluetele prăbuşite.

- Luaţi-l uşurel pe cel de deasupra, ceru Geoff. Nu-mi place cum arată piciorul ăla.

în mod vizibil, era fracturat. Cât de pricepuţi erau bărbaţii aceştia ai muntelui, mai ales cei de dincolo de lac, obişnuiţi să se descurce fără medici sau spitale. Prinseră piciorul în atele. Trebuia imobilizat, până să poată fi tratat de un specialist. Pregătiră tărgile, în vreme ce Geoff şi Theresa se ocupau de cei doi bărbaţi inconştienţi.

- Au ieşit la mal de ceva vreme, aprecie Geoff. Cred că Murdoch a reuşit să scoată apa din plămânii băiatului. Poate că a şi leşinat. Apoi şi-a revenit şi a început să-l târască spre teren mai înalt. Nu s-a ocupat de picior, grăbindu-se să scape de pericol. Vom afla curând ce s-a întâmplat. Mai bine că şi-au pierdut cunoştinţa. Va trebui să-i cărăm şi o să le fie mai uşor.

A fost o călătorie de coşmar, dar nu mai conta. Aveau să-i scoată cumva la civilizaţie, unde să poată primi ajutor calificat.

Ajunşi la cabană, îl găsiră pe celălalt vânător. Era slăbit încă, dar tocmai se pregătea să pornească şi el în căutare. Când îi văzu pe cei salvaţi, strigă de bucurie.

După o scurtă pauză, porniră mai departe spre locul unde-i aştepta şalupa. Voiau să traverseze lacul spre Ludwigtown, la spital. Cei doi nu dădeau semne că şi-ar reveni. Traversarea le luă trei sferturi de oră. Apele erau liniştite, furtuna încetase.

Theresa îngenunche lângă Murdoch, ţinându-i mâna. Ce bine ar fi fost dacă ar fi deschis ochii, înainte de a-l preda medicilor. Ar fi vrut s-o recunoască, să-i dea vestea că reuşise să-l salveze pe tânăr!

Pe ponton erau oameni. Localnici care încercau să evalueze distrugerile provocate de furtună. Nu mulţi, fiindcă se apropia ora cinei, dar le săriră imediat în ajutor. Ca prin minune, apăru un camion, iar tărgile fură urcate pe platformă. Theresa şi Geoff se

înghesuiră alături, stând pe jos. Amicul vânătorului se sui lângă şofer şi porniră spre spital.

Theresa avea deplină încredere în doctorul Riesdahl. Avea experienţă. Tânărul dădea semne că şi-ar reveni. Insoţitorul lui fu tratat, bandajat şi primi o injecţie antitetanos. Murdoch continua să fie inconştient. Avea două răni urâte la cap. Sora le aduse tuturor ceai fierbinte şi aranjă să poată face câte un duş.

- Vrei să rămâi lângă el? o întrebă asistenta. Ai lui au rămas acasă s-o aştepte pe soră-sa, care i-a anunţat că o să-i viziteze în weekend, la Dunedin. Aşa că n-avem pe cine să anunţăm, iar tu.

Theresa înregistră cu plăcere faptul că sora o considerase fiinţa cea mai apropiată. Oricum, aveau un personal atât de restrâns, încât se bucurau de orice mână de ajutor. Bucuroasă că avea ceva de făcut, Theresa adună cănile de ceai şi spălă farfuriile pacienţilor.

Apoi luă loc lângă patul lui Murdoch. Asistenta de noapte îi şopti:

- Cheamă-mă, îndată ce observi vreo schimbare. O să mai trec pe aici, desigur. S-ar putea să mai dureze până-şi revine.

Theresa se simţea neputincioasă. Aşteptarea aceea i se părea insuportabilă. Limbile ceasului de perete se roteau încetişor.

Auzi un zgomot şi crezu că era sora. Dar era propria ei mamă, trasă la faţă şi îngrijorată.

- Ţi-am adus pelerina albastră. Ştiu cât de frig ţi se face când trebuie să stai nemişcată.

Ştia! Theresei îi trecu prin minte că era normal, la câte nopţi îşi petreceau mamele lângă paturile copiilor, numărând ceasurile, rugându-se sau pregătindu-se să înfrunte adevărul că cei dragi nu sunt nemuritori, dar făccând tot posibilul pentru a-i ţine-n viaţă.

Se ridică, iar Elizabeth îi aşeză pelerina pe umeri şi-i ridică gluga. Marginea îmblănită încadra obrajii Theresei.

- Te fereşte şi de curent

Therasa se aşeză la loc, luând din nou în stăpânire mâna lui

Murdoch. Ochii mamei se îndreptară spre mâinile lor.

- N-are cum să simtă, spuse Theresa, dezolată. Murdoch se afla într-un tărâm unde ea nu-l putea urma. O zonă a inconştienţei, unde nu avea acces nici durerea.

- Sunt convinsă că îi face bine, spuse Elizabeth. îţi va simţi atingerea cu mult timp înainte de a avea puterea să vorbească şi o să ştie că-l iubeşti.

Vorbise pe un ton normal, dar Theresa fu zdruncinată. întoarse ochii întrebători spre mamă.

- Nu nega, liebling, nu şi în asemenea clipe. Mi-am dat seama de cum ai venit acasă că-l iubeşti încă.

- Prea bine. L-am iubit mereu. Alte motive m-au făcut să nu vreau să mă mărit cu el - motive întemeiate. Dar nu mai au nici o importanţă. Căutam idealul, n-aş fi fost în stare să mă mulţumesc cu mai puţin. Dar Murdoch n-o să mă mai dorească acum. Nu după atâta vreme.

- Ei bine, nu pot garanta pentru perioada de joi încoace. Ce zici, ţi se pare suficient de recent? Pe figura Elisabethei apăruse o umbră de zâmbet.

- Joi! Dar.

- A trecut pe la noi când erai la Queenstown şi m-a găsit singură. Am conversat îndelung. Voia să ştie dacă o căsătorie poate funcţiona şi când unul dintre soţi îl iubeşte pe celălalt mult mai mult. Am fost obligată să-i spun că nu ştiu. Era posibil. Dar de ce? Mi-a spus că ţine la tine la fel de mult şi că a încercat tot posibilul să te câştige înapoi, dar n-a reuşit. Chiar a pus la cale stratagema cu gelozia, văzând cum a funcţionat în cazul Lisei. Fără rezultat. Catriona nu vine singură în Noua Zeelandă. Va fi însoţită de amicul ei. Uite ce-i, draga mea. Orice s-ar fi petrecut între voi, trebuie să-i dezvălui motivul. După ce o să-şi revină. Mie poţi să mi-l spui mai târziu, sau nu. Acum mă voi duce în camera asistentei şi am să aştept acolo, pentru cazul că vrei o pauză sau ţi se face somn. Vă las singuri.

Theresa întinse un obraz să primească sărutul matern.

- Aşa voi face, mamă. Am să-i spun de ce, iar el îmi va explica. Cândva, sper să reuşesc să vă povestesc şi vouă, ţie şi lui Trudi, dar nimănui altcuiva.

Era trei şi jumătate, ceasul când speranţa pare să fie doar un apanaj al luminii zilei. Dezvăluirile Elisabethei o încurajaseră, dar nu putea scăpa de gândul că s-ar fi putut să fie prea târziu.

In clipa aceea, simţi că degetele lui se mişcaseră slab. Se înclină înainte, buclele blonde ieşindu-i de sub glugă.

- Murdo? Murdo? Mă auzi? Sunt aici - Theresa!

Pleoapele lui clipiră, dar rămaseră închise, de parcă ar fi cântărit prea mult.

- Murdo. Murdo! insistă ea, şoptit.

O nouă clipire şi ochii se deschiseră. Priveau drept înainte, fără semn de recunoaştere. Totuşi, după un timp, începură să caute sursa glasului.

- Tess?

Incercă să încropească nişte cuvinte. Işi umezi buzele şi reuşi să întrebe:

- L-am scăpat? L-am scos. la mal?

- Nu numai că l-ai adus la mal, dar l-ai şi purtat în spinare. Nu-ţi mai aminteşti?

- Nu. O să trăiască?

- O duce mai bine decât tine. Plec să chem sora, Murdo. Aşa sună indicaţiile. Indată ce-ţi revii.

Degetele lui se strânseră peste mâna ei.

- Nu încă, Tess. Trebuie să te întreb ceva.

După o pauză prelungită, pleoapele se deschiseră din nou, dezvăluind o umbră de surâs. Şi încă ceva? Poate, siguranţă? Da asta trebuia să fie, fiindcă şopti:

- Mă iubeşti, nu-i aşa, Theresa?

- Da, Murdo, întotdeauna.

- Atunci, de ce.

- Murdo, dragul meu, mă duc după soră. Am să-ţi spun după ce te faci bine. Nu acum, iubirea mea.

- Este pentru prima oară că n-am inelul la mine. N-aveam cum să-l iau într-o asemenea excursie. L-aş fi putut pierde. Caută-l în biroul meu de la rectorat şi poartă-l. Promite-mi!

- Aşa voi face. Trebuie să-i anunţ că ţi-ai recăpătat cunoştinţa.

- Semeni cu reprezentarea Fecioarei, cu pelerina aia albastră. îmi place. Spune-i mamei că o să-mi revin, zise el, dându-i drumul cu părere de rău.

Asistenta şi doctorul apărură, urmaţi de Elisabeth.

- Sunt sigur că-i vina trăsnetelor, mormăi medicul. Se spune că le determină pe găini să depună mai multe ouă, aşa că probabil pot declanşa şi durerile facerii. Bine că am fost aici.

înainte de a se termina consultaţia, Murdoch leşină din nou. Medicul se duse la celălalt accidentat. Reveni şi declară că lucrurile mergeau spre bine şi că deocamdată nu mai aveau nevoie de prezenţa Theresei.

Elisabeth îl cunoştea foarte bine. El fusese cel care ajutase la venirea pe lume a Theresei şi a fraţilor ei.

- Doriţi să părăsesc încăperea? întrebă ea. Doctorul încuviinţă şi-i zise Theresei, după închiderea uşii:

- Nu mai avem mult până-n zori. Poţi să rămâi până la micul dejun, iar după aceea să-i suni pe părinţi, dar să le spui că nu-i nevoie de prezenţa lor.

- Dar Murdo? Are vreo complicaţie? Rănile alea de la cap. ?

- Ţine-ţi firea fetiţo! O să-i facem radiografii, desigur, dar nu despre asta-i vorba. Piciorul mă pune pe gânduri. Ceva nu-i în ordine. N-are rost ca Hetty şi James să vină, fiindcă s-ar putea să-l transfer la Dunedin. Deocamdată nu-i nimic sigur. Nu le povesti despre leşinuri. Uite ce-i, mi-am schimbat părerea. Pari epuizată şi n-are rost să rămâi aici până dimineaţă.

- Domnule doctor, ce părere aveţi dacă vă spun că, atunci când şi-a revenit prima oară, mi-a cerut mâna, iar eu am

acceptat? Văzând expresia ce apăruse pe figura lui, Theresa continuă: am încercat să-l opresc, pe cuvântul meu. Dar n-a ţinut cont de rugăminţi. Mi-am închipuit că e bine să-i faci pe plac pacientului. Mutra severă a medicului se îmblânzi.

- Foarte bine. Uite - acum n-am timp, dar trebuie să lămurim chestiunea altă dată. Poate că un bătrân mamoş poate să fie de folos şi în domeniul ăsta. Dar nu mai putem risca să-l supunem la alte emoţii, pozitive sau nu. Dacă i-ai făcut promisiunea respectivă, acum poate să fie liniştit. Are o constituţie foarte robustă şi probabil că o să scape cu bine, chiar dacă s-a rănit din nou la picior. Acum şterge-o! Am să te anunţ ce să le comunici părinţilor.

Când vorbi cu ei, era în măsură să-i asigure că medicul care-i reparase miraculos piciorul se afla acum la Dunedin şi că Murdoch va beneficia din nou de îngrijirile lui.

Punând jos receptorul, declară tranşant:

- Mă duc la şcoală. Nu pot să stau acasă şi să aştept veşti, rozându-mi unghiile şi sunând mereu la spital. Oricum, săptămâna asta mai lipseşte un profesor. Domnişoara Symons trebuie să se întoarcă abia luni.

- Te simţi în stare? întrebă Elisabeth, privind-o cu oarecate exasperare. O să cedezi din cauza extenuării, după toată alergătura pe munte şi după noaptea nedormită. Nimeni nu-i indispensabil, Theresa.

- Chiar aşa, răsună glasul lui Chester Lane, din uşă. De exemplu, iată-mă aici, deşi directorul lipseşte. N-am rezistat zvonurilor, aşa că am venit să văd, cu toate că ştiam că o să mă suni. Dă-i drumul! După aia, te duci la culcare, desigur. Maică-ta poate să-ţi dea un somnifer, dacă-i cazul.

- N-o să aibă nevoie de pastile, interveni Trudi. Murdoch este pe mâini bune. Imediat ce capul ei va atinge perna, va fi - cum se spune?

- ieşită din funcţie.

Se dovedi că avea perfectă dreptate.

Capitolul 10

Theresa păstră legătura cu părinţii lui Murdoch prin intermediul telefonului. Se înfiora la gândul că-i despart aproape două sute de mile de defileuri şi de autostrăzi, dar probabil că aşa era mai bine. Murdoch era ferit de emoţii puternice.

- Rănile de la cap erau superficiale, îi comunicase Hetty, zgârieturi provocate de buştenii purtaţi de torent. îşi aminteşte tot ce s-a petrecut, cu excepţia urcuşului pe mal. Ciudată mai este memoria, nu-- i aşa?

Theresa se întrebă dacă nu cumva uitase şi ceea ce discutaseră la spital, în cursul primei nopţi.

- Aveţi dreptate, doamnă Gunn. Am aflat de la Conrad tot ce s-a întâmplat. Au avut noroc, curentul i-a împins spre malul mai accesibil. Pe partea opusă, n-ar fi avut nici o şansă să escaladeze stâncile. Probabil că s-ar fi înecat. Şi aşa, tânărul era cât pe ce să nu reuşească. Murdoch a făcut un efort supraomenesc, l-a înşfăcat şi apoi au fost aruncaţi pe prundiş. Chiar în clipa aceea, un bolovan a strivit piciorul lui Conrad, iar el şi-a pierdut cunoştinţa. Murdoch şi-a închipuit că şi restul malului va fi spălat de şuvoi şi că oricum ar avea mai multe şanse să fie găsiţi dacă ar ajunge pe platou. S-a purtat magnific.

- Murdoch îţi transmite un mesaj, continuă doamna Gunn. Zicea că a venit vremea să-i scrii, să întăreşti ceea ce aţi discutat la spitalul din Ludwigtown. Adică vrea să fie sigur că n-a fost un simplu vis. Continuă cu o voce cât mai normală: pot spera că. dar te rog, nu-l mai răni pe fiul meu! Theresa, vreau să spun.

- Doamnă Gunn, aveţi tot dreptul să ştiţi. L-am iubit întotdeauna. S-a petrecut ceva care m-a determinat să renunţ la el. Nu i-am dezvăluit motivul. Şi eu eram orgolioasă şi m-am purtat prosteşte. Nu pot să vă spun, fiindcă aş implica pe altcineva. Dar el merită să ştie, deşi abia după ce se va simţi bine. N-am de gând să-i pun în primejdie recuperarea. In noaptea aia, şi-a revenit suficient timp cât să-mi spună că era convins că-l

iubeam încă. I-am răspuns că avea dreptate. Logodna noastră va fi reluată. I-am promis şi n-am să-mi retrag cuvântul. Dar trebuie să aştept până va fi în putere.

-Vai, cât sunt de bucuroasă! Şi acum o lună, James mi-a repetat că sunteţi făcuţi unul pentru celălalt şi că ar trebui să vă daţi seama. Zicea că nici o altă fată nu i s-a părut mai potrivită pentru fiul lui. N-am să te descos, draga mea. Mai bine ca secretul să rămână între voi. Theresa, sper că nu va mai exista şi alt motiv de ceartă?

Râsul Theresei era plin de încredere.

- Nu. Am să mă lipesc de el ca marca de scrisoare. O, doamnă Gunn, spuneţi-i că totul rămâne valabil. Il aştept să revină. Nu se cuvine să apelăm la epistole.

Insă peste cinci zile, primi următoarea misivă:

Draga mea,

Sunt aproape complet refăcut, dar voi mai fi ţinut aici încă o săptămână. Mama mi-a adus mesajul. Mi-a spus: "habar n-am la ce se referă, dar iată-l". Sărmana, n-are faţă de pocher. Radia de fericire când a intrat în rezervă. Nici eu nu pot să-mi imaginez motivul. Probabil că cineva te-a indus în eroare. Aş miza pe Geraldine. Dar nici nu mă mai interesează. O să-mi spui, şi chiar acum, într-o scrisoare. Apoi, când ne vom revedea, nimic nu ne va mai umbri bucuria. Mi-e grozav de teamă că, după ce voi fi din nou pe picioare, ai să-ţi schimbi atitudinea. Mă îngrozeşte gândul la o posibilă nouă ruptură. Nu-mi pasă dacă va trebui să mă cert cu tine o dată pe săptămână pentru tot restul vieţii, cu condiţia să te măriţi cu mine. Dar mi-aş dori ca revederea să însemne bucurie pură. Nu, asta nu-i o scrisoare de dragoste, liebling, este un ultimatum. Ah, ce bine ar fi să mă pot întoarce chiar acum! Dar scrie-mi. De îndată.

Murdo.

îi era groză să pună pe hârtie asemenea lucruri, dar nu avea încotro. Va descrie întâmplările, aşa cum se succedaseră. La final,

avea să-l convingă, prin puterea cuvintelor, că nimic nu mai conta.

în seara aceea, se retrase în camera ei de la mansardă şi compuse scrisoarea. O trimise recomandată. Apoi trăi un adevărat coşmar. Căci n-avea cum să-i prevadă reacţia.

Vineri, la întoarcerea acasă, o aştepta răspunsul lui Murdoch. Ce rapid. şi cât era de subţire! îl deschise şi pricepu imediat că fusese scris înainte de a primi epistola ei.

"Sâmbătă voi fi acasă. Am permisiunea doctorului. încă nu trebuie să forţez piciorul, dar este mai mult o precauţie. Sper să primesc scrisoarea ta înainte de a pleca. Mama şi tata o să mă conducă - şi au propus să ajungem pe la patru. Vreau să mă aştepţi la rectorat şi să porţi inelul, aşa cum ai promis. Orice ai fi făcut sau crezut, nu mai are nici o importanţă. O să ne căsătorim îndată ce se termină şcoala, în decembrie. Ah, Theresa, simt că fiecare mişcare de înot făcută în apa aceea ca de gheaţă a meritat. fiindcă te-a adus înapoi lângă mine. Nu mai am vreme. O asistentă, care habar n-are de importanţa acestor rânduri, aşteaptă să le ducă la poştă. Cu toată dragostea, Murdoch."

Theresa fu cuprinsă de un amestec de senzaţii, bucurie şi durere, aproape insuportabil. Murdoch trăia cu convingerea că era vorba despre ceva ce făcuse chiar ea. Ah, măcar dacă ar fi fost o ceartă normală între îndrăgostiţi şi nu asta. Spera ca umbrele trecutului să nu le afecteze prezentul.

Trebuia să-şi alunge toate îndoielile acestea din minte, să întâmpine ziua de mâine cu bucurie, nu cu regrete.

Orele trecură chinuitor de încet. După-amiaza o dată venită, aşteptarea deveni mai suportabilă. Sub lumina soarelui, totul părea poleit cu aur, deşi dimineaţa fusese întunecată de ceaţa coborâtă din munţi.

După ce mâncă de prânz, nu-şi mai găsi liniştea. Ora patru era încă departe. Plecă la o scurtă plimbare, pe malul lacului. Işi

cumpărase o rochie nouă verde deschis, culoarea lui preferată. Avea o platcă încreţită şi cute adânci. Pe dedesubt, purta o bluză albă, cu guler. Mânecile erau bufante, cu găitane galbene, roşii şi negre, ceea ce-i dădea un aer de costum naţional austriac. Incercase să semene cât mai mult cu ţinuta purtată când Murdoch o ceruse de soţie, acum aproape trei ani.

Işi pieptănase cu grijă părul, care strălucea ca aurul, în lumina soarelui. De obicei, îl purta ceva mai lung. Ochii străluceau cu nuanţe de căprui şi verde. Intreaga ei fiinţă părea împresurată de o aură de fericire. Mai rămăsese o singură umbră, dar n-avea de gând s-o lase să se observe.

In clipa aceea, doctorul Riesdahl ieşi grăbit de la Anita. Aproape că se ciocniră.

- Ah, salut, Theresa. Am impresia că Murdoch trebuie să-şi facă apariţia azi. Spune-mi, cum a rămas?

- Este bine, zâmbi ea cu toată figura, lăsând să apară o gropiţă în obraz. Ne întâlnim la ora patru, la birou. Am decis să nu te mai deranjez cu problema mea, doctore, fiindcă trecutul este mort şi îngropat. Ezită. Sper că nu-i nimeni bolnav la Anita? N-ar trebui să fiu indiscretă, dar sunt profesoara lui Murray şi mi-e foarte drag.

- Nu, e o simplă vizită de rutină. Inez n-a mai avut o criză de mult timp.

- Ce fel de criză?

- De astm. Ştiam că va avea probleme, dar sper să se vindece complet cu îngrijirile Anitei.

După toate cele, maică-sa din cauza asta a murit. După o clipă, o întrebă: Theresa, ce-i cu tine? Ce bălmăjeşti?

- Păi, nu-i copilul Anitei?

- Sigur că nu. îi este nepoată. Mai precis, e nepoata lui Nort. Tatăl a murit înainte de naşterea copilului. Mama suferea de astm şi n-a reuşit să-şi mai revină. Anita a fost salvarea micuţei. La fel şi Nort. Ei bine, trebuie să plec. Transmite-i salutări lui Murdoch.

Am să trec pe acolo mai târziu - pe la nouă. I s-a năzărit ideea aiurită de a-şi relua slujba de luni.

- Cred că da. Şi nu prea cred că o să-l putem reţine.

Doctorul se urcă în maşină. Intrând în casa Anitei, Theresa părea bruscsă radieze. De ce oare?

Nici ea nu-şi pricepea pornirea. Sigur, fusese ceva între ei - doar văzuse cu proprii ochi. Dar măcar, lucrurile nu stăteau atât de rău cum bănuise. Slavă cerului că nu pomenise în scrisoare decât despre "aventura cu Anita", omiţând orice referire la copil!

Anita o văzu prin fereastra bucătăriei şi-i făcu semn să intre.

- Cât de bine arăţi - se opri şi apoi continuă cu şiretenie - de parcă cineva ţi-ar fi oferit întreaga lume pe un platou de argint. Ah. Murdoch va veni curând?

- Da, la ora patru.

- Aşa se explică. înseamnă că lucrurile s-au aranjat. Ce altceva te-ar putea face să radiezi astfel? Chiar mă întrebam - după expediţia aia de salvare. Nimic nu-i apropie pe oameni ca greutăţile prin care trec împreună, ştiu.

Theresa aprobă, dând din cap.

- Aşa este, Anita. Te rog să nu le spui copiilor înainte de a deveni oficial. Nu ştiu când va voi Murdoch să facă anunţul.

Julia îşi dădu drumul pe un scaun.

- N-am să suflu nici un cuvinţel. La prima sugestie, Susan ar zbughi-o pe uşă umplând tot oraşul. La şcoală, toţi copiii au pus pariuri, privind durata intervalului până vă veţi împăca. Să nu-mi spui pe nume, dacă nu-s încântată de veste. N-am să uit niciodată.

Se opri, cerându-şi scuze de la Anita din priviri.

- Cred că Theresa merită să ştie ce soţ grozav va avea. Ii spusesem lui Murdoch să te anunţe, dar el a pretins că lucrurile astea au obiceiul să se afle. De dragul lui Murray, n-a vrut şi astfel n-aveai cum să fii învinovăţită dacă s-ar fi aflat.

Theresa o privea nevenindu-i să creadă, dar plină de

speranţă. Anita continuă:

- După ce m-a părăsit Nort, am avut mari necazuri cu Murray. Era o problemă psihologică. Ştia destule despre cearta noastră încât să aprecieze că fusese mai ales vina mea. La suprafaţă părea neschimbat, dar începuse să chiulească de la şcoală. Intârzia seara. Se sălbăticise.

Spre norocul meu, Murdoch avea post la Queenstown şi locuia în casa de vacanţă a părinţilor. Am fost mereu buni prieteni şi mai trecea pe la noi să vadă cum mă descurc. Intr-o seară, l-a văzut pe Murray unde n-avea ce să caute. Nu l-a bruscat, l-a făcut să-şi vadă propria greşeală. A petrecut multe ceasuri discutând cu el, vreo câteva seri. Apoi, într-o noapte, Murray n-a mai apărut. Am crezut că fugise.

Insă Murdoch avea alte păreri. Din nişte vorbe scăpate de băiat, a dedus că plecase la Dunedin să-şi caute tatăl, probabil făcând autostopul. A sunat la poliţia din Roxburgh - trecuse deja, dar l-au oprit în Lawrence. Murdoch s-a dus după el şi l-a adus înapoi.

Mai mult, a discutat cu mine, convingându-mă să-i scriu lui Nort şi să-i cer iertare pentru felul autoritar în care mă purtasem cu el.

- Autoritar! repetă Theresa automat.

Telefonul sună. Soţul Juliei o chema acasă, fiindcă aveau musafiri.

Theresa reluă ideea:

- Vorbeai de o purtare excesiv de autoritară. Totuşi, nu pare un motiv serios pentru despărţire.

- Nort a resimţit din plin efectele, ajunsese la stadiul când n-ar mai fi putut răbda nici măcar o clipă. Fusesem oarbă - perfecţionistă, organizată. Nu observasem nimic. Aveam convingerea că exact de asta avea nevoie. Nu înţelegeam că-i strivesc personalitatea. Ii subminam iniţiativa, uzurpându-i locul de cap de familie.

N-aveam pic de răbdare cu el. Mama lui îl tratase în acelaşi mod. Era mai puţin dotat ca mine, n-avea ambiţie; eu aveam prea multă. Dacă ar fi avut pe cineva care să-i solicite sprijinul, asta l-ar fi întărit.

Când a plecat, m-am hotărât să-i demonstrez că mă descurc de minune şi fără el. Dar n-am fost în stare. Mi-am dat seama că cei mici aveau nevoie de atitudinea lui mai blândă. Am făcut imediat demersuri ca să-l rechem. Plecase în Australia. Scrisoarea mea l-a urmat din oraş în oraş. îi mărturiseam că am nevoie de ajutorul lui în creşterea copiilor, îi spuneam că nu pot trăi fără el. însă a fost nevoie să mă duc la Dunedin, să-l rog prin viu grai. Nu voia să se întoarcă. L-am respectat pentru asta.

Sunt atât de bucuroasă că-şi va găsi şi Murdoch fericirea alături de femeia pe care a dorit-o întotdeauna. Venea pe aici şi vorbea numai despre tine. Am tot vrut să-ţi scriu ca să-ţi deschid ochii, dar am fost convinsă că ai să te măriţi cu Rudi.

- Ah, Anita, îţi mulţumesc pentru că mi-ai spus toate astea. Nu pot să-ţi explic motivul, dar au mare însemnătate pentru mine. Şi noi am ajuns într-un impas - nu numai din vina mea. Cineva m-a indus în eroare. Nu pot să-ţi dezvălui mai multe. Numai de curând am aflat adevărul. Ăsta-i motivul pentru care suntem din nou împreună.

înţelepciunea din vechime îşi dovedea valabilitatea din nou. Tăcerea e de aur!

însă nimic nu mai conta. Din orbire, comisese o eroare gravă. Măcar dacă ar fi avut răbdare până la întoarcerea lui! Ce ironie, să afle adevărul puţin prea târziu! Următoarele două ceasuri aveau să treacă agonizant de greu. Porni spre rectorat, fără să vadă pe unde umbla. Bătu la uşă şi îşi compuse o figură cât mai calmă.

- Intră, Theresa, o invită Martha. Directorul m-a sunat ieri din Dunedin. Mi-a spus că va ajunge pe la patru şi că trebuie să-l aştepţi în birou. Cina o să fie gata pe la şase şi jumătate. îţi convine?

- Va fi perfect, Martha, îţi mulţumesc.

- Pregătesc totul, apoi am să plec la bunică-ta. O să cinez acolo. După o pauză, adăugă: S-a rezolvat, nu-i aşa?

Incă o conspiratoare!

- Da. S-au lămurit neînţelegerile. Ne vom căsători în decembrie. Mă duc în birou să caut inelul de logodnă. L-a lăsat în sertar. Mi-a cerut să-l port când ne vom revedea. Am o mulţime de lucruri la care trebuie să mă gândesc. Am să trag o raită pe malul lacului. Mă întorc pe la trei şi jumătate.

Se simţea din nou de zece ani, pe vremea când Murdoch îşi pierdea vremea fie pescuind-o din lac, fie dregând ce stricase ea. O va face din nou. Doar pe zăpăcita de Theresa o iubea, fără să priceapă de ce, iar ea încurcase iţele, ca de obicei.

- Martha, după ce vine, să nu laşi pe nimeni să ne întrerupă. Nici elev, nici părinte!

- N-au să treacă decât peste cadavrul meu, garantă Martha. Să nu-ţi faci nici o grijă în privinţa bunicii. După ce vă căsătoriţi, am să stau cu ea.

Theresa cuprinse în palme obrajii brăzdaţi de riduri şi-i sărută.

- Ah, Martha, tu şi cu Trudi sunteţi nepreţuite, şi ieşi din cameră.

Lacul-micilor-reflecţii părea neschimbat, cu excepţia faptului că
plopii şi stejarii erau acum verzi, nu galbeni. Din nou, era o zi cu atmosferă perfect nemişcată, aşa că oile şi vitele de pe mal aveau reflexii îngemănate pe luciul apei. Sălciile plângătoare atingeau suprafaţa lacului şi aceleaşi gâşte păreau să-l traverseze în şir indian, ca nişte prore de barcă sculptate în alabastru. Undeva, deasupra, o ciocârlie îşi revărsa trilul vesel. Libelulele planau la punct fix, sclipind cu nuanţe verzui sau roşcate. Pe o creangă ce răsărea din unde stătea un pescăruş albastru.

Theresa privi spre smaraldul care-i împodobea degetul. Greutatea lui îi dădea senzaţia că e din nou completă. Oare cum

primise Murdoch scrisoarea? Ce greşeală stupidă! Işi văzu chipul reflectat.

Apoi auzi. Era numele ei. Iar glasul care-l rostea era tot ce iubea mai mult pe lume, la fel ca la Kapuzinerberg. Nu, nu chiar identic. Atunci avea o undă de nesiguranţă.

De astă dată, din vocea lui răzbătea bucuria pură.

Se întoarse cu braţele încleştate, pentru a le ascunde tremurul, lăsând smaraldul să strălucească în lumina soarelui. Murdo alerga pe potecă, fără urmă de şchiopătat.

-Theresa. Maria Theresa. Tess!

în gura lui, numele răsuna ca un poem. Ochii i se înceţoşară.

înainte de a ajunge lângă ea, Murdoch se opri, privind-o ca şi când nu s-ar fi putut sătura.

- Nu eşti supărat? îl chestionă ea. Astăzi am aflat adevărul. Julia Balmoral a fost de faţă când te-ai ocupat de Murray. Ah, vei putea uita vreodată?

îi întinse mâinile, iar el le prinse. în ochii lui apăruse o lucire nouă.

-Aveai de gând să treci peste aşa ceva, Theresa? îmi dau seama cât ai suferit. Mulţumesc cerului că ai aflat adevărul. Am primit scrisoarea ta abia ieri după-amiază şi venisem pregătit să-ţi explic. Am vrut să plec imediat. Nu puteam vorbi la telefon şi, dacă plecam atunci, probabil că te-aş fi trezit din somn. Pe deasupra, doctorul a insistat să nu conduc singur atâta drum. Aşa că am plecat astăzi, ceva mai devreme. Voiam să te pun faţă-n faţă cu Anita şi să-i cer să-ţi spună adevărul. Bine că nu mai este cazul!

După o pauză, continuă:

-Tess, dragostea mea, îţi vine să crezi. este pentru prima oară în mai bine de doi ani când ne întâlnim fără să ne certăm? Ei bine. ce mai aştepţi? Ţi-am mai spus în dimineaţa aia, la Kapuzinerberg:

O cerere în căsătorie este suficientă şi n-ai să mai primeşti

încă una!

Deci, mingea rămăsese în terenul ei. Făcu un pas înainte.

- O, Murdo, Murdo! Şi se pierdu în braţele lui.

N-ar fi deranjat-o dacă îmbrăţişarea ar fi durat o veşnicie.

Murdoch ridică fruntea, iar colţul gurii căpătă vechea expresie. Ochii lui păreau complet negri, ca întotdeauna în momentele de emoţie puternică.

-Theresa, îmi vine să te jupoi! Ce bine ar fi fost dacă acceptai inelul atunci, la Salzburg! Ne-am fi petrecut luna de miere în Heiligenblut. N-am mai fi pierdut atâta timp. Am fi putut călători prin toată Europa, am fi explorat Londra, am fi împlinit toate visele pe care le-am făurit. Acum, ce ne mai rămâne de făcut?

O trase spre marginea potecii şi o sărută din nou.

- Ei bine, am să-ţi spun! Şcoala se termină pe opt decembrie. Pe şaisprezece ne căsătorim, iar pe optsprezece ne luăm zborul spre Europa. Am făcut deja rezervările. Vom serba Crăciunul cu mătuşa Evelina şi cu unchiul Ernest, iar Anul Nou o să ne prindă în Heiligenblut. Refuz să te las să ne lipseşti de împlinirea visului! Ah, dacă nu renunţi la aspectul ăsta delicios, n-am să mă pot opri să te sărut.

Ce m-ai determinat să fac!... Am încercat să te provoc, declarând că am să vând inelul, m-am implicat într-o conspiraţie ce cuprindea jumătate din populaţia oraşului; a trebuit să-l conving pe Rudi că Trudi nu era în apele ei. I-am scris Geraldinei, spunându-i că i-am descoperit jocul. I-am spus să nu se obosească încercând să ne convingă că a fost de bună credinţă. Te invidia, Tess.

Măcar dacă aş fi bănuit de la început. Mai târziu, la vreun an după ce plecaseşi, a încercat să mă consoleze, dar n-a avut succes. Nici nu ştiam că este în Canada. A aflat despre sosirea mea şi a venit să mă vadă.

- Mama mi-a spus că te-ai dus s-o vizitezi. Am fost geloasă!

- I-am acordat numai un sfert de oră, râse el. Niciodată nu mi-

a plăcut - era prefăcută. Încă din copilărie, profita de simpatia ta. Am sunat-o pe Catriona care, amabilă ca de obicei, mi-a cântat în strună. Am pretins că am o întâlnire şi că deja întârziasem zece minute. Dumnezeule, dar ştiu că m-ai pus la grea încercare, în Salzburg. A trebuit să te conving că intenţionez să rămân în Europa, când abia aşteptam să mă întorc. Mi-a fost teamă că o să-ţi scrie cineva şi o să-mi strice aranjamentul. Poate a fost dovadă de înfumurare, dar eram convins că te-aş putea recuceri, cu condiţia să am suficient timp.

Theresa se cuibări la pieptul lui. Ar fi putut rămâne acolo oricât.

- N-o să prea avem vreme de pregătiri. Programul va fi foarte încărcat până în ultima clipă. Nu mă pot lipsi de activitatea ta până nu se termină anul. Mai sunt două săptămâni şi încep examenele de absolvire. Apoi cele de admitere la facultate, stabilirea burselor, rapoartele de activitate, practica, balul absolvenţilor. Probabil că asta va fi ultima seară în care nu suntem întrerupţi!

- Nici măcar, rectifică Theresa, privind peste umărul lui.

Directorul sări în picioare. Pe poteca ce înconjura lacul, îşi făcuse
apariţia un şir de elevi de anul întâi şi doi. îşi purtau peştii prinşi agăţaţi la cingătoare. Dar nici măcar unul nu avea undiţă!

Directorul i se adresă logodnicei:

- Uită-te la ei! De ce naiba n-au rămas ascunşi? Atunci n-aş mai fi prins de veste că braconează la păstrăv! Acum va trebui să le ţin o predică şi niciodată n-am avut mai puţin chef!

- Foarte nobil din partea lor, replică Theresa, care avusese mai multă vreme să-i observe. Au riscat să-şi abată asupră-le mânia directorului. Au conştiinţă. Nu vezi? Cei de la urmă îl sprijină pe Philip, căruia îi curge sânge din nas.

Philip, apăsându-şi două batiste pe figură, ridică fruntea şi spuse:

- Iertaţi-mă, domnule. V-am văzut venind şi ne-am pitit. M-am lovit de un trunchi de salcie.

- Ha, conştiinţă încărcată, poate! Nici unul dintre voi nu are undiţă!

Philip, care era deja plin de sânge, răspunse:

- Nu, domnule. Pur şi simplu, n-am vrut să vă deranjăm!

Theresa văzu că directorul roşea violent. îi venea să râdă şi îşi puse
mâna peste gură. Toţi observară imediat smaraldul, iar reacţia nu întârzie: un "Ahhh!" colectiv, pe tonuri de deplină satisfacţie.

Ea prezentă mâna cu inelul.

- Cum se exprimă jumătate de Ludwigtown, e din nou pe deget! Uite ce-i, am să-mi folosesc influenţa să-l conving să vă lase-n pace în privinţa peştelui, dar rugaţi-vă să nu ne întâlnim cu pădurarul!

- Mi-e clar un singur lucru, interveni Murdoch. în vremurile noastre, puteţi câştiga lucrând în vacanţe, sau după programul de şcoală. Trebuie să vă cumpăraţi undiţe şi să plătiţi permisul de pescuit.

- Avem, domnule, replică Spike Lenham. Dar este mult mai amuzant să-i prinzi cu mâna goală.

Directorului îi venea greu să-şi păstreze seriozitatea.

- Da, ştiu - măcar, îmi închipui - dar legea trebuie respectată. S-a-nţeles?

- Da, domnule, răspunse corul.

- Prea bine, vă iert cu condiţia să. treceţi sub tăcere la şcoală scena la care aţi fost martori!

Corul repetă promisiunea, cu vizibilă părere de rău. Directorul izbucni în râs.

- Bine. Merita să încerc, deşi e clar că voi avea acelaşi succes ca Regele Canute, în încercarea sa de a opri fluxul. Mă înclin în faţa inevitabilului.

Elevii păreau impresionaţi. Frumos din partea directorului.

Trebuia găsit un răspuns pe măsură. Clive Whitley luă sarcina asupra sa.

- Dacă vă ajută cu ceva, domnule, puteam doar vedea. N-am auzit nici un cuvânt!

- Ar fi mai bine să mergem la rectorat, declară uşurat Murdoch, fiindcă sângerarea lui Philip trebuie oprită. In afară de asta.

Theresa termină propoziţia, cu ochi strălucitori.

- Poteca spre rectorat se află pe o proprietate privată, aşa că-s mai puţine şanse să vă întâlniţi cu pădurarul.

- Dar ascundeţi peştii ăia la spate. Şi dacă vă purtaţi frumos, s-ar putea ca viitoarea soţie a directorului să-i cureţe şi să-i prăjească.

Clive tuşi, încurcat.

- Domnule, mai era cineva cu noi, dar s-a gândit că-i mai bine să stea ascunsă. Credeţi că.

Theresa ştia deja. O simţea în oase.

- Brenda? Ea trebuie să fie.

- E grozavă, dădură copiii din cap. Ea ne-a învăţat. Apoi se întoarseră, strigând:

- Este OK. Poţi să ieşi.

Theresa îşi rupse batista în două şi-i spuse accidentatului:

- Philip, va trebui să-ţi improvizez nişte tampoane, şi trecu imediat la acţiune.

Brenda, cu blugii plini de solzi de peşte, ieşi dintre sălcii. Cu toate că nu prea erau şanse să fie lăudată, părea mândră de năzbâtia pusă la cale.

Reacţia Marthei fu una de surpriză.

- Ei bine, nu mă aşteptam! Credeam că o să. dar renunţă să termine propoziţia.

- Ah, nici o grijă, doamnă Hallows, zise Jacky Moore, cu nevinovata lui mutră pistruiată. Suntem martori cu toţi!

Cu nişte cuburi de gheaţă, reuşiră până la urmă să oprească hemoragia. Băieţii curăţară peştele. Martha şi Theresa îi prăjiră. Apoi, toată lumea, inclusiv Martha, luă loc în jurul mesei din bucătărie.

în cele din urmă, băieţii şi Brenda se duseră pe la casele lor. Martha declară:

- Termin treaba şi plec. Totul este pregătit. Bine că n-am mai pierdut vremea să prepar antreuri. Auzi, să staţi la masă cu elevii şi să mâncaţi păstrăvi braconaţi! Trudi n-o să mă creadă.

în sfârşit, rămaseră singuri. Mână-n mână, intrară-n sufragerie. Focul ardea în şemineu. Un fotoliu era tras aproape. Pe măsuţă, se afla un vas cu anemone, amintind de peisajele austriece. Perdelele erau trase, iar Martha aprinsese lumânările, înainte de a se face nevăzută.

Argintăria reflecta lumina flăcărilor, o sticlă de şampanie aştepta pe suport. Şervetele erau albe ca neaua.

- N-a mai rămas decât un lucru ca totul să fie perfect, zâmbi Murdoch.

- Care ar putea fi acela? îşi manifestă Theresa nelămurirea, şăgalnic.

- Ăsta, răspunse el şi puse receptorul lângă telefon.

Se întoarse spre ea şi o cuprinse în braţe.

Sfârşit

5